

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/30 • 30 Temmuz 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

*Kürt halkına dönük faşist
saldırılanlığa karşı*

İneöl

Dörtöl

Erzurum

**İşçilerin birliği,
halkların kardeşliği!**

İÇİNDEKİLER

Amerikancı düzenin temsilcileri “cunta karşıtlığı” demagojisine sarılıyor.....	3
BDSP: Düzen içi dalaşmayı boykot ediyoruz!..	4-5
Referandum tezgahında solculuk iddiası ve sınırları.	6-7
Kürt hareketinin boykot taktiğinin sınırları.....	8
TÜSİAD’ın referandumla ilişkin tutumu ve ötesi.....	9
Kürt halkına karşı örgütlü linç taburları devrede... ..	10-11
İşçiler mücadeleyi ortaklaştırıyor.	12
İşçiler iş cinayetlerine karşı yürüdü. . .	13
İşçi ve emekçi hareketinden..	14-15
Toplu görüşmelere giderken kamu emekçileri hareketinin durumu ve görevler	16-17
Sendikalarda sınıf işbirliğinin yeni adımı: “Tüketimden gelen güç!” .	18
Çel-Mer ve Samka işçileri direniyor!	19
UPS Kargo işçileri hakları için direniyor!	20
TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun’la konuştuk.....	21-23
İşgalci zorbalar için bataklıktan çıkış yolu arıyorlar!	24
Savaş baronları Kore Yarımadası’nda gerilimi tırmandırıyor!	25
Şiddete dayalı düzen kadına yönelik şiddeti engelleyemez!.....	26
Linç ve katliamlara karşı durmak... - M. Can Yüce.	27
“Beşikçi ve Şimşek değil, inkar ve asimilasyon yargılansın!”.....	28
Sarıgazi Geleneksel Halk Festivali bu yıl yapılamıyor.....	29
UPS direnişçisinden mektup... ..	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/30 * 30 Temmuz 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Kürtlere yönelik faşist saldırganlıkta son günlerde bir tırmanma yaşanıyor. En son olarak Hatay’ın Dört Yol ilçesinde 4 polisin öldürülmesinin ardından faşist güçler tarafından Kürtlere yönelik bir linç ve talan girişimi başlatıldı.

İrkçi-faşist güruhlar BDP ilçe binasının yanısıra Kürtlere ait 50 civarında işyerini talan ederek yakıp yıktılar. Bu saldırganlığın ardından Hatay Valisi ırkçı-faşist saldırganlığı haklı ve meşru gören şu açıklamayı yaptı: “*Vatandaşlarımızda oluşmuş bulunan infial anlayışla karşılanmaktadır.*” Bölgede incelemelerde bulunan İçişleri Bakanı Beşir Atalay ise yaptığı konuşmada “Amanoslari temizleyin. Ne yapıyorsanız yapın” diyerek savaş talimatını vererek saldırganlık ve linç girişimlerinin önünü tümüyle açmış oldu.

Açık ki, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş farklı bir boyuta taşınmaktadır. Düne kadar her türlü kirli savaş araç ve yöntemini kullanan sermaye devleti, Kürdistan’dan sürülerek yerinden yurdundan edilmiş Kürt halkına karşı topyekûn bir savaş başlatmış bulunmaktadır. Kent ve ilçe merkezlerinde faşist-ırkçı güçler tarafından çeşitli bahanelerle kuşatılarak linç ve talana varan bu gelişmelerin ulaştığı boyutlar kontrolden çıkma tehlikesi taşımaktadır. Dahası bu saldırganlık devletin kolluk güçlerini yer yer hedef alan bir mahiyete dönüşme potansiyeli de taşımaktadır. Hatay Dört Yol’da yaşananlar buna işaret etmektedir. Düne kadar daha çok “kontrollü” bir şekilde harekete geçirilen bu güçlerin, bugünü için artık kontrolden çıkma potansiyeli taşıyan bu saldırganlıklarının yarattığı muhtemel tehlike sermaye devletinin yetkililerini de tedirgin etmektedir.

Dahası Kürt halkı bu saldırganlık karşısında sessiz kalmayarak tepkisini dile getirmekte ve harekete geçerek kendini savunmak için kenetlenmektedir. Bu saldırganlık kaçınılmaz olarak Kürt halkını birleştirmekte ve faşist-ırkçı güruh ile onun arkasındaki sermaye devletine ve kolluk güçlerine karşı savunmaya itmektedir.

Sermaye devletinin harekete geçirdiği ve Kürt-Türk çatışması ekseninde yaşanan bu gelişmelerin işçi ve emekçilerin ortak davası ile Kürt halkının haklı ve

meşru mücadelesine büyük bir darbe olacağı açık olmalıdır. İşçi ve emekçilerin kurtuluşu ile Kürt halkının özgürlük ve eşitliğinin yolu işçilerin birliği halkların kardeşliğinden geçiyor.

Sınıf devrimcileri Kürt halkına yönelik bu saldırganlığa karşı “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” sloganını bulundukları tüm alanlarda yükseltmeli, faşist baskı ve terör ile linç ve talan girişimlerine karşı Kürt halkıyla dayanışma içine girerek omuz omuza olmalıdırlar.

* * *

Önümüzdeki günlerde direnişçi İSKİ ve UPS işçileri İstanbul’da iki ayrı dayanışma gecesi gerçekleştirecekler. Sınıf devrimcileri, sendikal örgütlenme, iş güvencesi, insanca yaşam ve çalışma koşulları için aylardır direnen İSKİ ve UPS işçileriyle sınıf dayanışmasını büyütüp güçlendirmek ve bu etkinliklere güçlü bir katılım sağlamak yönünde etkin bir çaba ortaya koymalıdırlar.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Amerikancı düzenin temsilcileri “cunta karışıklığı” demagojisine sarılıyor...

12 Eylül faşist cuntasıyla hesaplaşmak, sermaye iktidarı ile hesaplaşmaktır!

Bingöl’de düzenlediği mitingle referandum sürecini fiilen başlatan AKP şefi Tayyip Erdoğan, daha ilk adımda riyakârlığı akıl almaz boyutlara vardırarak, dinci gericiliğin bu süreçten galip çıkmaya odaklandığını gösterdi. “Amaca ulaşmak için her şey mübahtır” zihniyetiyle hareket eden AKP, “12 Eylül cuntasıyla hesaplaşıyoruz” yanılsaması yaratabilmek için, demagoji dozu yüksek vaazlara başladı.

Sermayenin çıkarlarını korumayı “demokratikleşme” diye yutturmaya çalışıyorlar

Dinci gericilik odağı AKP’nin temsil ettiği sermaye kesimi son yıllarda iyice palazlanmış, bu kapitalist gruba mensup kişiler “en zenginler” listesinde yer almaya başlamıştır. Öyle ki, MÜSİAD (Müstakil İşadamları Derneği) çatısı altında toplanan bu kesimin kodamanları, kimi zaman TÜSİAD’taki rakipleriyle boy ölçüşebilecek gücü kendilerinde bulabiliyorlar artık. Her sendikalaşma girişimine azgınca saldıran bu asalak takımı, bu hızlı palazlanmayı, yoğun emek sömürüsü ve AKP hükümetinin sağladığı ranta borçludur.

AKP hükümeti sayesinde ekonomik gücün yanı sıra siyasi alanda da etkisini arttıran bu sermaye kesimi, ele geçirdiği mevzileri AKP hükümetine dayanarak yasal güvence altına almaya çalışıyor. Hükümetin gündeme getirdiği anayasa referandumu bu çabanın bir ürünü.

Anayasa değişikliğine makyaj kabilinden birkaç madde ekleyen AKP şefleri, bu girişimi “demokratikleşme” diye yutturma hesabı içindeler. Ancak AKP’nin ideolojik güdümündeki kesimlerle bazı avanak liberaller bir yana bırakılırsa, bu safsataya pek kanan yok.

“Demokratikleşme” safsatasının inandırıcılıktan yoksun olması doğal. Zira Tayyip Erdoğan, örgütlenmeye çalışan işçilerin üzerine Ülkü Ocakları’ndan devşirdiği faşist grupları salan “yeşil sermaye” kodamanlarının sınıf çıkarlarını korumayı, “demokratikleşme” diye sunma arsızlığını gösteriyor.

Cuntayla hesaplaşmak düzen partilerinin işi değildir

Erdoğan ile müritlerinin vaazlarına bakılırsa, bunlar işi gücü bırakmış, 12 Eylül cuntası ile hesaplaşmaya soyunmuşlar! Öyle ki Erdoğan, idam edilen devrimcilerin adını bile anmaya başladı. Utanmazlıkta sınır tanımayan AKP şefi, başında bulunduğu hükümetin çıkardığı yasa ile polise “sokakta cinayet işleme hakkı” tanıdığından, yüzlerce insanı sokak ortasında katleden kolluk güçlerinin her koşulda korunduğundan habersizmiş gibi davranabiliyor.

Oysa, Erdal Erenler’in, Necdet Adalılar’ın yolundan giden devrimci işçi Alaattin Karadağ’ı sokak ortasında infaz eden katilleri korumak için elinden geleni ardına koymayan bir hükümetin başında bulunan Tayyip Erdoğan, idamları savunan

Amerikancı generallerle aynı zihniyeti taşımaktadır.

Vurgulamak gerekiyor ki, hiçbir düzen partisi 12 Eylül cuntasıyla hesaplaşamaz! Bu konuda AKP ile CHP arasında kayda değer bir farktan söz etmek de mümkün değil. Aynı şey diğer düzen partileri için de geçerlidir. MHP ise, faşist cuntayı daha baştan, bizzat cellât Türkeş’in, “biz hapisteyiz, ama düşüncelerimiz iktidarda” sözleriyle sahiplenmiştir.

Faşist cuntayı gündeme getiren sadece Amerikancı generaller değildi. Onlar yalnızca efendilerinin istem, çıkar ve tercihlerine uyan piyonlardı. CIA istasyon şefleri tarafından “bizim oğlanlar” olarak nitelenmeleri de bundan dolayı idi. 12 Eylül faşist cuntasının gerisinde, ABD emperyalizminin bölgesel planları ve işbirlikçi burjuvazinin sefil sınıf çıkarları vardı. Bugünlerde demokratikleşmeden söz eden TÜSİAD oligarkları, o günlerde faşist cuntanın baş destekçileriydi. Emperyalist haydutlar ise, darbenin gerçekleştiği gece olayı NATO’nun Brüksel’deki karargâhında bayram havasında kutlamışlardı.

Elbette generaller cellâtlık misyonu üslenerek ağır suçlar işlediler. Fakat onlar bunu tam da işbirlikçi büyük burjuvazi ve emperyalistlerin çıkarları ve istemleri doğrultusunda, tam da onların özendirmesi ve yönlendirmesi ile yaptılar. Faşist 12 Eylül darbesi kadar faşist 12 Mart darbesi için de geçerlidir bu.

Dolayısıyla 12 Eylül cuntasıyla hesaplaşmak, temelde sermaye iktidarı ve emperyalist güçlerle hesaplaşmak anlamına gelir. Bu ise, hiçbir düzen partisinin işi değildir, zira bu eşyanın tabiatına aykırıdır. 30 yıldır işkence ve idamları savunan cunta şefi Kenan Evren’in kılına bile dokunulmaması bu açıdan bir rastlantı değildir.

AKP karşıtı düzen güçleri de demagojiden öte bir şey yapamıyor

Hükümet karşıtlığı üzerinden siyaset yapan diğer düzen partileri, AKP’ye muhalif söylemin dışında, suya sabuna dokunmaktan kaçınıyorlar. Kimi zaman işsizlik ve yoksulluktan dem vursalar da, kapitalizmin yapısal sorunu olan bu musibetlerden AKP hükümetini sorumlu tutarak, sömürü ve kölelik

düzenini aklamaya çalışıyorlar.

Kirli savaşın azgınlaştırılmasını yetersiz gören, son günlerde sokaklara salınan linççi faşist grupların ise “hassasiyetleri”nden dem vuran sermaye partileri, savaşın tırmanmasından ırkçı-inkârcı resmi devlet politikasını değil, AKP’nin fiyaskoyla sonuçlanan “Kürt açılımı”nı sorumlu tutuyorlar. Yani AKP karşıtlığı yaparken sömürü ve kölelik düzenini aklamaya çalışan diğer sermaye partileri, savaşın tırmanmasına karşı çıkmak adına da, devletin ırkçı-inkârcı politikasını meşrulaştırıyorlar.

Kısacası, hükümeti ve muhalefetiyle düzen güçleri, aralarındaki sert çatışmaya rağmen işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara karşı aynı safta bulunmaya devam ediyorlar.

Sermaye düzenine karşı mücadele yükseltilmelidir!

Egemenler arası çatışmanın şiddetlenmesi ve Anayasa referandumu, düzen güçlerinin bu sorunlarla gündemi işgal etmelerine zemin hazırlıyor. Demagojiye başvuran tüm düzen temsilcileri, emekçilerin kafalarını bulandırıp, bu gerici dalaş ve çatışmada taraf haline getirmek için çırpınıyorlar. Bunlara son günlerde dozu arttırılan ırkçı-şoven propagandanın yaydığı zehir eklenince, emekçilerin maruz kaldığı saldırının kapsamı daha da genişliyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler cephesi, düzen cephesinden kusulan demagojileri boşa çıkarmak üzere temel demokratik ve sosyal haklar uğruna mücadeleyi yükseltmek acil sorumluluğu ile yüzyüzedir. Bu mücadele Kürt halkını hedef alan ırkçı-şoven histeriyi de hedef almalı, “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarı her zamankinden daha gür bir şekilde yükseltilmelidir.

Baskıya, sömürüye, işsizliğe, sefalete, halklar arası düşmanlığın körüklenmesine son verebilmek için yükseltilen mücadele, kokuşmuş karanlıklar düzeni kapitalizmi bir bütün olarak hedef alacak perspektifle örülmelidir. Faşist cunta ve onun kalıntısı rejimle hesaplaşmanın yolu da buradan geçmektedir.

Düzen içi dalaşmayı boykot ediyoruz!..

Hak ve özgürlükler için referandum sandığına değil, devrimci sınıf mücadelesine!..

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Referandum gerici iç iktidar mücadelesinin sahnesidir!

Düzenin efendileri bir kez daha seçim sandığını önümüze koydular. Bu kez yeni Anayasa değişiklik paketini oylamamızı istiyorlar, “evet” ya da “hayır” dememizi bekliyorlar. Tümü de emekçi düşmanı, tümü de sermayenin ve emperyalizmin hizmetinde olan düzen partileri iki kampa ayrılmış durumdadır. Bin türlü yalanla, demagojiyle, aldatmayla, istismarla emekçilerin desteğini almaya çalışıyorlar.

“Evetçiler”, “demokratikleşiyoruz”, “statükoyu yıkıyoruz”, “12 Eylül Anayasası’ndan kurtuluyoruz” diyorlar. “Hayırcılar” ise “işsizlik ve yoksulluğa”, “açılım” a ve AKP’ye hayır dememizi istiyorlar.

Yaşanan bu mücadele özünde düzen güçlerinin iktidar uğruna verdikleri gerici bir güç ve etkinlik mücadelesidir. Referandum, yıllara yayılan gerici dalaşmanın yeni sahnesidir.

AKP’nin temsil ettiği gerici cephesi, yıllardır elde ettiği güç ve mevzileri pekiştirmek, bunlara yenilerini eklemek istiyor. Devleti ele geçirmek çabasına yeni bir boyut ekleyerek, bu kez yargıyı tam denetimi altına almayı hedefliyor.

CHP ve MHP gibi düzen partilerinin başını çektiği gerici cephesi ise, bir yandan bu saldırı hamlesini boşa çıkarmak, diğer yandan referandumu AKP’ye yönelik bir güven oylamasına dönüştürmek, böylece bir erken seçimin yolunu açmak istiyor.

İşte referandum sandığının gerisinde bu hesaplar duruyor.

Demokratikleşme aldatmacasına kanmayalım!

“Evetçi” düzen güçleri oylarımızı çalmak için demokrasi havarisi olarak karşımıza çıkıyorlar. Değişiklik paketinin 12 Eylül Anayasası’yla hesaplaşma anlamına geldiğini, artık demokratik hak ve özgürlüklerin önünde yeni bir sayfa açılacağını söylüyorlar. Anayasa değişiklik paketinde yer alan bir dizi maddeyi buna gerekçe gösteriyorlar. Bu iddiaların tümü de yalan ve aldatmacadır. Sözünü ettikleri maddeler, gerçek amacı örtmek ve paketi kitlelere şirin göstermek amacı güden kenar süsleridir. Bunlar içi boş vaatlerdir ve uygulamada hiçbir gerçek karşılığı olamayacaktır.

Örneğin, memurlara toplu sözleşme hakkına ilişkin madde bu açıdan gerçek bir düzenbazlık örneğidir. Zira tam da bu aynı madde grev hakkını kesin bir biçimde gaspetmekte, böylece sözde toplu sözleşme hakkının içini daha baştan boşaltmaktadır. Benzer bir aldatmaca fişlemenin ortadan kaldırılacağına ilişkin madde için de geçerlidir. Yeni kimlik kartı türü uygulamalarla fişlemeyi otomatik hale getirip toplum düzeyinde genelleştirmekte olanların riyakarlığına çarpıcı bir başka örnektir bu. Dilediği herkesi gündelik olarak dinleyenlerin, gündelik yaşamımızı her köşe başından gözetleyenlerin, özel yaşamımıza her türlü müdahaleyi olağanlaştıranların fişleme

kalkacak iddiası kara mizahtan da öteyedir.

12 Eylül darbecilerine yargı yolunu açacak olan değişiklik maddesi ise sahtekarlığın dipsiz kuyusudur. Bunu bize 12 Eylül’ün öz çocuğu olanlar, faşist 12 Eylül cuntasının düzlediği zeminde beslenip palazlananlar ve iktidara geldiklerinden beri de 12 Eylül düzenini tahkim edip sürdürenler vaadediyor!

“Hayırcı” cephe taleplerimizi istismar ediyor!

En sağından soluna kadar tüm düzen partileri ve güçlerinin birleştiği “Hayırcı” cephe ise benzer bir riyakarlıkla emekçilerin talep ve özlemlerini istismar ediyor. Onlar da krizin ağır faturasının emekçilerde biriktirdiği öfke ve hoşnutsuzluğu kullanmak peşindeler. Bu amaçla işsizlik ve yoksulluk edebiyatı yaparak, milyonların öfkelerini “Hayır” oyuna dönüştürmek istiyorlar.

Oysa, işsizliğin ve yoksulluğun kaynağı olan bu düzene hiçbir itirazları yok. Bu nedenle bu sorunları çözmeye yönelik herhangi bir programları da yok. Yarın hükümet olduklarında da AKP’nin uyguladığı yıkım politikalarını bıraktığı yerden sürdürecekler. Tıpkı dün AKP’nin onların bıraktığı yerden alıp sürdürdüğü gibi.

“Hayırcı” cephenin bir kesimi ise, “açılım” fiyaskosunu kullanarak şovenizmi, böylece Kürt halkına yönelik düşmanlığı körüklüyor, yeni bir kirli savaşın bayraktarlığını yapıyor. Böylece halklar arasında büyütülecek düşmanlıktan nemalanmaya çalışıyor.

İşte bu nedenle, “Hayır” demek, yoksulluk ve işsizlik edebiyatıyla emekçi kitleleri aldatmaya çalışanlara, Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikalarını sürdürme çabalarına karşı bir cevap olarak, düzen içi dalaşmayı boykot ediyoruz!

gelecektir.

Referandum tuzağına alet olanların peşinden gitmeyelim!

Emekten yana ve solcu olma iddiasındaki kimi kesimler referandum oyununa düşmüş bulunuyorlar. Kimisi anayasa değişikliğinin sınırlı da olsa demokratikleşme adına ileri bir adım olduğu gerekçesiyle, “Evetçi” cepheye dahil oldu. Kimisi de sosyal yıkım politikalarına karşı olmayı AKP’ye karşıtlıkla sınırlayarak, “Hayırcı” cephede yerini aldı.

Hangi gerekçeyle olursa olsun, bu tutumlar düzen güçlerine yarayacak, işçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının köleliğinin sürmesinden başka bir sonuç doğurmayacaktır. Çünkü ne anayasa değişikliğiyle demokratik hak ve özgürlükler genişletilecek, ne de “hayır” denilerek sosyal yıkım politikalarının önü alınabilecektir. Her iki durumda da kazanan gerici sermaye düzeni olacaktır.

Referandum sandığına değil, devrimci sınıf mücadelesine!

Referandum’a katılarak “Evet” ya da “Hayır” demek, düzen güçlerinin birinden yana tutum almak, gerici iktidar mücadelesinin yedeğine düşmek demektir. İşte bu nedenle sandığı gitmemeliyiz.

Ama gitmemekle yetinmemeli, referandum oyununu bozmalıyız. Bunun yolu boykottur. Bu nedenle işçi sınıfı devrimcileri işçilere ve emekçi kitlelere referandumu boykot çağrısı yapmaktadır.

Boykot, referandum tuzağını kuranlara karşı eylemli mücadeleyi yükseltmek demektir. Referandum süresince sokakları doldurmalı, düzene ve onun çürümüş partilerine öfkemizi haykırmalıyız.

Hak ve özgürlükleri söke söke almaktan başka yolumuz yoktur!

Gerici düzen partilerinin sunduğu kırıntıları bir yana iterek temel hak ve özgürlükler için örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Ancak dişe diş bir mücadeleyle koparıp alabileceğimiz en acil taleplerimiz şunlardır:

- * **Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- * **7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!**
- * **İnsanca yaşamaya yeterli, vergiden muaf asgari ücret!**
- * **Tüm çalışanlar için genel sigorta hakkı!**
- * **Herkese parasız sağlık hizmeti!**
- * **Herkese her düzeyde parasız eğitim!**
- * **Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!**
- * **Topraksız ve az topraklı köylüye toprak!**
- * **Emekçi köylünün her türlü borç yükü geçersiz sayılsın!**
- * **Her türlü dolaylı vergi kaldırılсын! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!**
- * **Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, esnek üretime hayır!**

- * **Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!**
- * **Kadınlar üzerindeki her türlü baskıya, eşitsizliğe ve cinsel ayrımcılığa son!**
- * **Eşit işe eşit ücret!**

- * **Sınırsız söz, basın, örgütlenme ve gösteri özgürlüğü!**
- * **Tüm çalışanlara grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!**
- * **MGK, Kriz Yönetim Merkezi, olağanüstü mahkemeler ve askeri yargı feshedilsin!**
- * **Tüm faşist-militarist kurumlar dağıtılsın!**
- * **Sıkıyönetim, Olağanüstü Hal, Anti-terör ve İller İdaresi vb. tüm faşist yasalar iptal edilsin!**
- * **Katliamcılar, işkenceciler ve hırsızlar halka açık mahkemelerde yargılansın!**
- * **F Tipi Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!**

- * **Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığa son!**
- * **Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!**
- * **Tüm dillerin tam hak eşitliği! Anadilde eğitim hakkı!**

** Tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini kullanma, koruma ve geliştirme hak ve olanağı!*

- * **İnanç ve vicdan özgürlüğü!**
- * **Din ve devlet işleri tam olarak ayrılсын!**
- * **Diyanet lağvedilsin!**
- * **Mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilsin!**

- * **Dış ve iç borç ödemeleri durdurulsun! Tüm borçlar geçersiz sayılsın!**
- * **İMF, DB, DTÖ vb. emperyalist kuruluşlarla kölece ilişkilere son!**
- * **Emperyalistlerle açık-gizli tüm kölelik anlaşmaları iptal edilsin!**
- * **Tüm NATO ve ABD üsleri kapatılsın!**
- * **NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilere son!**
- * **Emperyalist savaşa ve saldırganlığa hayır!**

İnsanca bir yaşam, özgür bir gelecek için çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Bugün işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının ihtiyacı sözde “demokratik anayasa” hayalleri ile oyalanmak değil, burjuvazinin azgın sömürü ve zora dayalı egemenliğini yıkacak bir mücadeleye yönelmektir. Bu devrimci çözümdür ve gerçek kurtuluş için biricik olanaklı yoldur. İşçi sınıfı ve emekçiler birleşik devrimci mücadeleyle sermaye sınıfını ezecek, onun hizmetinde kurulu devlet düzenini yıkacak, kendi iktidarlarını kuracaklardır. Bu emekçiler ve ezilenler üzerindeki sömürü, baskı ve köleliğin son bulmasıdır. Bu, tüm zenginliklerin halka devredilmesi, halkın hizmetine sunulmasıdır. Bu, sosyalizmdir!

**Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!
İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Kenan Evren'den yine intihar şakası

12 Eylül 1980 askeri faşist cuntasının başı Kenan Evren, Anayasa değişikliğinden sonra yargılanması gündeme gelirse “tabancasındaki bir kurşunla kendi işini bitireceğini” söyleyerek “Onlara beni yargılama zevkini tattırmam” dedi.

Evren şunları söyledi: “Ben böyle bir durumu kabul edemem. Tabancamdaki kurşunlardan biri, her şeyi bitirmeye yeter. Sadece bir kurşun! Bumm! Ben, kendi işimi kendim hallederim. Onlara beni yargılama zevkini tattırmam! Hepimizin hakkındaki hükmü tarih verir!”

Kenan Evren, müsterih olmalı ve paniğe kapılmamalıdır. Zira 30 yıldır susanlar, 12 Eylül cuntasına suç ortaklığı yapanlar, cuntanın kurduğu rejimi sürdürenler, cunta liderlerini yargılayamazlar. Bugüne kadar cunta dönemi uygulamaları ile ilgili kılını bile kıpırdatmayan, “devleti korumak adına” 12 Eylül uygulamalarını savunanların “yargılama” iddiası hiç de inandırıcı değildir.

Bu ülkede, 12 Eylül'den bu yana 30 yıl geçti. Bu 30 yıl içinde işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkı üzerindeki sömürü ve baskı 12 Eylül yıllarını geride bırakan boyutlara ulaştı. 1990'ların başlarından bugüne kadar uygulanan infazlar, faili meçhuller, işkencede ölümler, 12 Eylül'le kıyaslanamayacak boyutlara ulaşmıştı. Buca, Ümraniye, Ulucanlar, Diyarbakır cezaevi katliamları, 19 Aralık katliamı, 12 Eylül döneminin cezaevleri vahşetini geride bırakan vahşetlerdir. Bu infaz, katliam sisteminin temelleri de 12 Eylül'de döşenmiştir.

12 Eylül sürüyor, sürdürülüyor. 12 Eylül, süren sömürü ve zulüm düzenidir. Durum buyken, sanki infazlar, işkenceler geride kalmış gibi, sanki Evren, bu ülkenin geçmişindeki tek faşist diktatörmüş gibi düşünmek ve davranmak, sermaye devletin demokrasi aldatmacasına ortak olmaktır.

Tekrar ediyoruz: sermaye egemenliği devam ettiği sürece, Kenan Evren müsterih olmalı ve paniğe kapılmamalıdır. Olup biten bir seremoniden ibarettir. Bu seremoniye son verecek işçi ve emekçi kitleler tarih sahnesinde yerlerini aldıklarında bu paşa bozuntusu, intihar ederim şakasına devam eder mi, göreceğiz.

Referandum tezgahında solculuk iddiası ve sınırları

Referandum siyasal arenada tam bir ayrışma ve saflaşmanın konusu oldu. Düzen güçleri zaten “Evet-Hayır” ekseninde açık biçimde kutuplaşmışlardı. Bu cepheden olağanın ötesinde bir gelişme olmadı. Ayrışma ve saflaşma daha çok devrimci güçler cephesinden ve toplumsal mücadele alanında duran sol iddialı parti ve çevrelerde yaşandı. Kürt hareketi ve sol güçler büyük bölümüyle “boykot” diyerek referandum oyununa cepheden tutum aldılar. Kalan geniş bir kesim ise daha bu ilk aşamada baltayı taşa vurdu. “Evetçiler” ve “Hayırcılar” olarak keskin biçimde bölünmüş olan düzen güçlerinin peşine takıldılar, bu kutuplardan birinin çevresinde kümelenildiler.

Bunlar içerisinde ise asıl yığılma “Hayırcılar” cephesinde oldu. Çeşitli parti ve çevrelerden, kimisi daha kararlı kimisi ise daha utangaçça da olsa çeşitli gerekçelerle “Hayır” tutumunu açıkladılar. “Evetçiler”in yanında saf tutan sol iddialı grupların sayısı ise nispeten sınırlı kaldı. Bunlar büyük ölçüde küçük dejenere gruplar ile bir takım liberal sol aydın çevrelerinden ibaret.

Burada her iki cepheden bu güçlerin tutumlarına ve gerekçelerine daha yakından bakmak istiyoruz.

AKP’nin kuyruğunda demokrasi havariliği!

Şu durumda “Evet” diyenler ÖDP’den ayrılanların kurduğu EDP ve birkaç irili ufaklı gruptur (DSİP vb.).

Bunların tutumlarına ilişki öne sürdükleri gerekçeleri şöyle özetlemek mümkün: Tamam anayasal düzenlemeler oldukça yetersiz, ancak yine de önemli değişiklikler bunlar. Bu değişiklikler küçük adımlar sayılmalı, bu adımlar atılırsa, darbe anayasasından kurtulmanın da yolu açılacaktır. Bunun için yapılan değişikliğe “evet, ama bu kadarı yetmez” diyeceğiz. Böylelikle de bir yandan darbecilerin karşısında konumlanacağız, diğer bir yandan da AKP ile aramıza bir mesafe koyacağız.

Kuşkusuz bu en iyi ihtimalle, ülkedeki temel sorunu darbe anayasası ve askeri vesayet olarak gören, darbelerin ve darbecilerin gerisindeki burjuva sınıf iktidarını görmezden gelen çarpık kavrayışın ürünü, naif bir orta sınıf tutumudur. Doğrusu bugün AKP ve onun yanında saf tutmuş düzen güçleri de, yapılanları bu temelde gerekçelendirmekte ve “tamam bu kadarının yetersiz olduğunu biliyoruz, ama siz bize destek oldukça adım adım amaca ulaşacağız” biçiminde ifade etmektedirler.

Bırakalım devrimci bir iktidar ufkunu, demokratik hak ve özgürlükler için kararlı bir mücadeleyi kitle hareketine dayanarak örgütleme iradesinden de yoksun olan bu orta sınıf liberalleri, tüm umutlarını AKP’nin atacağı adımlara bağlamışlardır. Böylelikle de AKP eksenli burjuva gerici cepheden basit bir eklentisi haline gelmişlerdir. Düzen içi çatışmanın eksinine o denli oturmuşlardır ki, bu sınırların dışında düşünme ve tutum alma reflekslerini tümünden yitirmişlerdir. Onlara göre; ortada kefelerinden birinde askeri vesayete karşı mücadele eden AKP’nin, diğerinde ordunun oturduğu bir terazi vardır. Bu terazide kazanmak için ağırlığı AKP’nin kefesine koymak gerekir. İşte anlayışları ve siyasal tutumları tümüyle bundan ibarettir.

Utangaçça düzen güçlerinin peşine takılanlar!

“Hayır” diyenlere gelince bunların büyükçe bölümü (EMEP, ÖDP, SP vb.) demokratik bir anayasa için hayır oyu kullanmaya çağırıyorlar. Onların “Evetçi” liberallerden farkı, muhalefet yapma iradesini sürdürmelerinden ileri geliyor. AKP’nin anayasa değişiklik paketinin son derece aldatıcı ve güdük olduğundan hareket ediyorlar ve bunun yerine de alternatif bir demokratik anayasa öneriyorlar.

Bu kadarıyla da kurulu burjuva toplumun kendi temelleri üzerinde demokratikleşmesi sınırlarını aşamadıklarını gösteriyorlar. Düzenin temellerine dokunmadan anayasal yollardan onu siyasal bakımdan demokratik bir hale sokmayı hedefliyorlar. Önerdikleri demokratik anayasalarla da hem AKP cephesinden ayrılma iddiasındalar, hem de böylelikle “Hayırcı” düzen partileriyle aralarına bir sınır çekebileceklerini sanıyorlar.

Örneğin EMEP’e göre ihtiyaç olunan anayasa, seçim barajını kaldıran, emekçilerin sosyal hak ve kazanımlarını koruyan, din ve devlet işlerini devlet müdahalesinden çıkaran bir laikliği getiren, içinde Kürt sorununun çözümünü de barındıran halkların bir arada yaşamını güvenceye alan, darbe ve özel savaş hukukunu ve kurumlarını ortadan kaldıran bir demokratik devlet yapısını güvenceye alan, demokratik bir anayasadır.

Ancak bu kadarı ne “Evetçi” cepheden ne de “Hayırcı” düzen partilerinden kendilerini ayırmak için yetmektedir. Çünkü özünde kurulu düzenin temellerine dokunmadığı ölçüde, düzen güçleri tarafından da şurasından burasından istismar edilmektedir. Diğer yandan ise nasıl bir demokratik anayasa önerisine sahip olurlarsa olsunlar, referandumda oylanacak olan demokratik hak ve özgürlükler değil, gerici düzen güçlerinin iç dalaşmasından başka bir şey değildir. Dolayısıyla anayasa değişiklik paketinin aldatıcı içeriği üzerinden düzen muhalefetinden ayrı bir “Hayır” platformu kurmak mümkün değildir.

Sonuçta referandumda ortaya çıkacak sonuçla, ücretsiz PDF kitap Arşivi: <https://tranteoy.org>

demokratik hak ve özgürlüklerin ne kadar genişletilip genişletilmeyeceği değil, iktidar uğruna çatışmada kimin üstün olacağı belirlenecektir. Yani terazide kimin kefesinin ağır basacağı sorunu bir çözüme bağlanacaktır. “Evet-Hayır” oyları son tahlilde bu sonucun tayin edilmesine yarayacaktır. Bunun için bu oyunda demokratik anayasalarıyla bağımsız bir tutum alacakları iddiası boş bir hayaldir. Böylelikle de hayırcı düzen muhalefetine kan taşımakta ve Kürt hareketine sırtlarını dönmektedirler.

Lafı dolandırmayanlar!

Bu dolambaçlı yollara düşmeden yaşanan kamplaşmada yerini net biçimde ortaya koymanın örneğini ise TKP vermektedir. Öyle ki “Net bir hayır” diye üstüne basa basa tutumunu açıklamıştır.

TKP yönetimi tutumunu açıkladığı parti bildirisinde, kısa cümlelerle “Hayır” demenin ne anlama geleceğini sıralamaktadır. Buna göre “Hayır” öncelikle, AKP’nin kendi iktidarını sağlamlaştırmak, yürütme erkinin diktatörlüğünü pekiştirmek için yaptığı ve yapmaya çalıştığı bütün yasal düzenlemelere topyekûn karşı koyuş anlamına gelmektedir.

TKP’ye göre “Hayır” demekle aynı zamanda, 12 Eylül anayasasının değiştirildiği yalanına hayır denecektir. Ayrıca “12 Eylül’e ve onun anayasasına karşı başından beri tavrını koyan, bu uğurda bedel ödeyen devrimcilerin kendi değerlerini yobaz-liboş koalisyonuna yedirmeyeceği” iddiasındadır.

İyi de devrimcilerin değerlerini sadece “yobaz-liboş koalisyonu” yemeye kalkmamakta, aynı zamanda sağ ve soluyla burjuva muhalefet de kendi cephesinden buna çalışmaktadır. Ülkücü-faşistlerin 12 Eylül’ün mağduru olarak sunulduğu son günlerdeki tartışmalar buna örnektir. Böylelikle 12 Eylül düzenine karşı toplum çapında varolan büyük nefreti kendi gerici iktidar mücadelesi uğruna kullanmaya çalışmaktadır.

TKP, AKP’nin ikiyüzlülüğü ve devrimci değerleri istismar etmeye kalkmakla suçlarken “Hayırcı” düzen güçlerinin istismarına dair bir şey söylememektedir. Çünkü o safını ikircimsiz bir biçimde seçmiştir ve

düzen muhalefetiyle aynı konumda olmaktan herhangi bir rahatsızlık duymamaktadır.

Düzen soluyla dirsek teması kuranlar

Aynı tonlama ve kararlılıkla tutumunu açıklayan **Halkevleri** çevresi de, “Muhalefet, elbetteki hayır cephesini örgütleyecek” demekte. Düzen soluyla hem ideolojik-siyasal, hem de kitle tabanı bakımından grift ilişkileri olan bu çevre, öyle ki konuya ilişkin temel tutumunu gerekçelendiren yazıda (“*Muhalefet, elbetteki hayır cephesini örgütleyecek*”, sendika.org), bir yandan CHP’nin toplumsal muhalefet içerisinde sayılıp sayılmayacağı sorusunu sorup hayır yanıtını verirken, diğer yandan da CHP’ye akıl vermekten de uzak durmuyor. İlgili metinde şöyle diyor: “*CHP’nin şimdi, hemen, acilen yapması gereken iş; ‘hayır’ oyu istediğini kitleye, kendisinin nasıl bir anayasa değişikliği önerdiğini ayrıntılarıyla açıklamasıdır. Siz şimdi ‘hayır’ deyin, ‘sonrasına bakarız’ aldatmacasına girmeden.*”

Bu tutumuyla Halkevleri, aslında CHP içerisinde daha sol bir çizginin temsilciliğine soyunmuş gibidir. Öyle ki aynı metinde bir yandan neye ve niçin hayır dediklerinin bilincinde olmalarına rağmen CHP’nin sahip olduğu avantajlara sahip olmamaktan dolayı hayıflanırken, diğer yandan ise “*CHP ve BDP’nin yanlışları ve süreci kavrayamaması çok ciddi bir boşluk yaratmış durumda*” diyerek bu boşluğu doldurma iddiasında olduklarını dile getirmekteler.

Başka bir yerde (birkaç ay öncesinde yayınlanmış bir “aktüel gündem” yazısında) ise bu çizgi kendisini daha açık ve tam biçimde şöyle ifade etmektedir: “*Kılıçdaroğlu karşısında toplumsal muhalefete düşen görev, umutsuzluk oluşturmak yerine CHP üst yönetiminin, sosyal demokrat tabanı yeni liberal dönemin politikalarına yedekleme girişimlerine dikkat çekmektir.*”

CHP üst yönetiminin bu türden yanlışları ve kavrayışsızlığı ile düştüğü durumda bu çevre CHP içerisinde daha tutarlı bir sosyal-demokrat çizginin temsilcisi olarak, tüm enerjisiyle bu boşluğu dolduracaktır. Sonuçta ise elde edilecek başarı üst yönetimin (ama böyle olacak) değilse de CHP’ye yönelik umutları arttıracaktır. İktidar ufkundan uzaklık ve düzen soluna kuyrukçuluk işte kendisini böyle göstermektedir.

Bu tablo küçük-burjuva reformist akımların sınıf karakterlerine uygun biçimde şu ya da bu biçimde de kurulu düzeni aşan bir ufka sahip olmadıkları gibi, bağımsız hareket etme yeteneğinden de yoksun olduklarını gösteriyor. Referandum böylelikle bir turnusal kağıdı işlevi görüyor ve her siyaset kendi rengini göstermek zorunda kalıyor.

Terörle Mücadele Koordinasyon Kurulu toplandı!

Sadece Kürt halkına değil, tüm ilerici ve devrimcilere yönelik yeni “önlemler” almak için harekete geçen sermaye devleti üst üste düzenlediği “terör zirveleri”yle kirli savaşı derinleştiriyor. Bu çerçevede “*Terörle mücadeleyle ilişkin politika ve stratejileri geliştirmek ve bu konuda ilgili kurum ve kuruluşlar arasında koordinasyonu sağlamak amacıyla*” kurulan Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı ilk toplantısını yaptı. Müsteşarlığın sekreteryasını yürüttüğü Terörle Mücadele Koordinasyon Kurulu, ilk toplantısını İçişleri Bakanı Beşir Atalay’ın başkanlığında gerçekleştirdi.

Toplantıya, Jandarma Genel Komutanı, Genelkurmay İkinci Başkanı, Adalet Bakanlığı Müsteşarı, İçişleri Bakanlığı Müsteşarı, Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı, Milli İstihbarat Teşkilatı Müsteşarı, Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarı, Emniyet Genel Müdürü ve Sahil Güvenlik Komutanı katıldı.

Toplantıda, Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı’nın kuruluşu, yapılanması ve yürüteceği çalışmalar konusunda kurul üyeleri bilgilendirilerek, son dönemde meydana gelen “terör olayları”yla ilgili genel bir değerlendirme yapıldığı açıklandı. Ayrıca, “terörle mücadele” alanında yürütülen çalışmalar, alınacak tedbirler ve koordinasyonu gerektiren hususlar ayrıntılı olarak görüşüldüğü de bildirildi.

Sömürgeci sermaye devletinin orta vadeli planlarının bir parçası dahilinde gündeme getirdiği psikolojik savaşın yeni merkezi olmaya aday Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı, geçtiğimiz aylarda yasalaştı. Müsteşarlık, PKK’ye karşı politika ve stratejileri geliştirmek ve bu konuda ilgili kurum ve kuruluşlar arasında koordinasyonu sağlamak üzere İçişleri Bakanlığı’na bağlı olarak kuruldu.

Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı, tanımlanan görev ve yetkileriyle, Genelkurmay’ın denetiminde bulunan Özel Harp’in ‘sivil’lerle genişletilmiş halidir. müsteşarlık, kontrgerillanın yeniden yapılandırılması konseptine de uygun düşüyor. Psikolojik savaşın bütün unsurları, Müsteşarlığın görev alanına giriyor. Müsteşarlığa doğrudan operasyonel görevlerin verilmemesi, yeni bir operasyonel birimin kurulmasına ihtiyaç duyulmamasındandır. Nitekim, müsteşarlık bünyesinde operasyonel yeteneği olan polisinden askerine bütün kurumlar yer alıyor. Örtülü ödenekten beslenecek olması da, kirli savaş yöntemlerinin uygulanacağını bir diğer kanıtı.

Karadeniz’de Kürt işçilere kısıkaç

Türk sermaye devleti Kürt halkı üzerinde çok yönlü baskı ve sindirme politikası uyguluyor. Türk devleti, bir yandan Kürdistan’da operasyonlarını sürdürürken buna paralel olarak da Kürt illerini açık hava karokuluna çevirmiş durumda. Diğer yandan da batı illerinde şovenist söylemler eşliğinde örgütlü linç taburlarını Kürt halkının üzerine salarak Kürt halkını sindirmeye çalışan devlet, “güvenlik” adı altında Kürt halkı üzerindeki baskısını yoğunlaştırıyor.

Toplumsal yaşamın her alanında Kürtlere yönelik ayrımcılık kendini gösterirken Karadeniz’e fındık toplamaya gidecek olan Kürt işçiler için hayata geçirilmesi planlanan uygulamalar Türk devletinin faşizan özünü gözler önüne seriyor.

Buna göre, AKP’nin İçişleri Bakanlığı’nın planıyla, tüm bölgelerde aynı tarihlerde gerçekleştirilecek fındık toplama işi için Karadeniz’e çeşitli illerden gelen Kürt işçilerin tamamı Güvenlik Bilgi Taraması (GBT) kontrolünden geçirilecek. GBT kayıtları “sorunlu” olan Kürt işçiler ya da nüfus cüzdanı bulunmayanlar geri gönderilecek.

Kamplarda kalan işçiler ise kamp sınırlarının dışına çıkamayacak. Gece çıkışları tamamen yasaklanırken, gerekli hallerde çıkışlar ise izne tabi tutulacak. Bununla beraber kamplarda işçilerin başına “elçiler” dikilecek ve işçilerin giriş çıkışlarını bu elçiler kontrol edecek. Fındık toplama süreci boyunca polis ve asker bölgeyi abluka altında tutacak.

Kışlalarınızı yaşam alanlarımızdan çekin!

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, Van’da Hacıbekir Kışlası’ndan açılan ateş sonucu katledilen 16 yaşındaki Canan Saldık için yürüyüş gerçekleştirdi.

Taksim Tramvay Durağı’nda 25 Temmuz günü bir araya gelen İHD üyeleri sloganlarla Galatasaray Lisesi’ne yürüdü. “Operasyonlar dursun, silahlar sussun çocuklar ölmesin!” pankartının açıldığı eylemde, askerler tarafından öldürülen çocukların isimlerinin yazılı olduğu dövizler taşındı.

BDP, Barış Anneleri, Barış Meclisi, EHP, 78’liler Vakfı ve Küresel BAK’ın da destek verdiği eylemde basın açıklamasını İHD İstanbul Şube Başkanı Abdulbaki Boğa okudu.

Boğa açıklamada, Kürt bölgesinde artık inkar edilemeyen bir savaş olduğunu belirterek, iradeleri dışında devletçe taraf olarak görülen Kürt çocuklarının öldürüldüğünü söyledi. Kolluk güçleri tarafından son yirmi yılda 351 Kürt’ün öldürüldüğüne dikkat çekti.

Boğa, taleplerinin, bu savaşta öldürülmüş tüm çocuklar için olduğunu belirtti. Boğa ayrıca; polisin, askerin, korucunun dipçikleri, bombaları, tekmeleriyle komaya giren, felç kalan çocukların sayısının öldürülenlerden çok daha fazla olduğunu ifade etti. BDP Milletvekili Sebahat Tuncel tarafından konuyla ilgili TBMM’ye soru önergesi verildiğini de hatırlattı.

Kürt hareketinin boykot taktiğinin sınırları

“Anayasa referandumuna”na ilişkin tutum tartışmaları siyasal gündemin ön sıralarına yerleşmiş bulunuyor. Düzen içi çatışma ve saflaşmanın dolaysız ifadeleri olan “evet” ve “hayır” cepheleri her ne kadar birbirlerine zıt görünseler de bir ve aynı cepheyi, düzen cephesini oluşturuyorlar. Onların yedeğinde sürüklenmeye kararlı görünen liberal reformist cenahı bir yana bırakırsak, bugünkü politik koşullarda nispeten ileri bir konumu ifade eden BDP’nin de içinde bulunduğu boykot cephesi de hayli renkli bir siyasi yelpazeyi oluşturuyor.

Kürt hareketi politik bir kuvvet olarak “Anayasa referandumuna”na ilişkin tartışmaların önemli bir yerinde duruyor. PKK ve BDP konuya ilişkin açıklamalarını yapmış bulunuyor. Bu açıklamaların ortak noktası, Anayasa değişiklik paketinin bir “Kürt reformu” için yetersiz bulunması ve bu haliyle desteklenmesinin söz konusu olamayacağıdır.

Anayasa referandumunu “boykot” kararı alan BDP, “Demokratik Özerklik Projesi”nin ana omurgasını oluşturduğu kendi anayasa değişiklik paketini ortaya koydu. “Demokratik Özerklik Projesi”ne AB’nin “Yerel Yönetimler Özerklik Şartı” rengini veriyor ve bir yenilik taşıyor. BDP’nin aldığı boykot kararını gerekçelendiren broşürün özet bir anayasa taslağı formunu taşıması, onun “boykot” taktiğinin sınırlarını da gösteriyor. “AKP’nin yamasına karşı demokratik bir anayasa, CHP-MHP’nin statükosuna karşı gerçek değişim için boykot” sloganı ile hazırlanan broşürde; maliye, dışişleri, savunma ve adalet konularının dışındaki alanların yerel yönetimlere ve bölge meclislerine bırakılması isteniyor. Yanı sıra Kürtçe eğitim ve “vicdani ret” hakkı gibi talepler yer alıyor.

Burada temel sorunlardan birisi, ileri sürülen taleplerin Kürt halkının taleplerini ne kadar tutarlı ifade edip etmedikleri bir yana, bunun her şeyden önce bir anayasal form içinde ifade ediliyor olmasıdır. Zira, verili sermaye egemenliği koşullarında anayasa değişikliğine dair yaklaşımlar,

işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının dikkatini düzen içine yöneltecek ve onların boş beklentilere kapılmalarını körükleyecektir.

Kürt hareketi, İmralı süreci ile birlikte devrimi ve devrimci çözümü kategorik olarak reddedip düzen içi çözümü esas almasıyla birlikte doğal olarak anayasalara büyük bir önem atfediyor. Oysa anayasaların ne kadar belirleyici olabileceği, hangi koşullarda ve kimler tarafından yapıldığına bağlıdır. Bunları dikkate almadan, düzen güçlerinin göstermelik girişimlerine değer biçmek veya umduğunu bulamayınca “boykot” etmek, başta Kürt sorunu olmak üzere sorunların bu yolla çözülebileceği hayalleri yaymak, anayasaların işlevi ve nasıl şekillendiği konusundaki temel gerçekleri unutmaktır.

Anayasalar kendi başlarına, Kürt sorunu gibi kapsamlı ve köklü olanları da dahil, sorunları çözemezler. Çünkü anayasalar verili güç ilişkilerinin bir yansıması, sınıfsal güç dengelerinin ifadesidirler. Eğer sisteme sömürücü sınıflar egemense, işçi sınıfı ve emekçiler örgütlü politik bir güç olarak burjuvazinin karşısına dikilemiyorsa, o ülkede yapılacak anayasa tümüyle sömürücü sınıfların ihtiyaç ve taleplerine uygun olacaktır. Bu koşullarda işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkı yararına bir anayasa beklemek, ölü gözünden yaş beklemektir.

Açıktır ki, sistem anayasaya göre değil, anayasalar ortaya çıkan sisteme göre şekillenir. Hiçbir anayasa sınıflardan bağımsız olmamış, bir sınıfın damgasını taşımayan bir anayasa yapılmamıştır. Kapitalizmin hüküm sürdüğü bir sistemin hukuku burjuvazinin damgasını taşır, egemen üretim ve mülkiyet ilişkilerini ifade eder. Egemen sınıf tarafından konulmuş bir kurallar bütünüdür ve belli bir toplumun siyasal düzenini korumayı amaçlar. Bu çerçevede anayasalar da mevcut toplumsal sistemi koruma amacını taşır.

Tümüyle sınıfsal temelde şekillendikleri halde anayasalar baştan aşağı ideolojik metinler olarak

sınıf çelişkilerini gizlemeye çalışırlar. Burjuvazi, anayasayı bir “toplum sözleşmesi” olarak sunar. Buna göre, toplumu oluşturan bireyler karmaşık toplumsal yaşantının düzenlenmesi için bir araya gelip anlaşarak bir “toplum sözleşmesi” oluştururlar ve bu çerçevede bazı haklarından feragat ederek bunları devlet denilen organizmaya devrederler. Ama bu tam bir safsatadır. Gerçekte devletler bir “toplumsal sözleşme”yle değil, zorla ve güç mücadelesiyle kurulur ve yıkılırlar.

Devlet yönetimine esas olan kurallar, yani anayasalar da egemenliğe sahip olanların iradesini dayatmasıyla oluşturulur. Üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olan burjuva sınıf egemendir ve onun istediği olur. Gündemdeki anayasa değişikliğinin sınırları da budur.

Anayasaların sınırlarını belirleyen, soyut ideal ilkeler değil, somut sınıf mücadeleleridir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler örgütlü politik bir güç olarak burjuvazinin karşısına çıktığı ölçüde demokrasi ve özgürlüklerin sınırları genişlemiş, tersi durumda daralmıştır. Bütün mesele bu mücadele ve bu temelde oluşan sınıfsal güç dengeleridir.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkı sadece kendi gücüne güvenmeli, doğabilecek fırsatları da göz ardı etmeden, kendi mücadele ve örgütlülüğünü yükseltmeye bakmalıdır. Anayasada en ala özgürlükler yazılı olsa bile, esas olan gerçek sınıfsal güç ilişkileridir. Zira bunların hayata geçirilmesinin tek güvencesi işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının örgütlü gücüdür.

Anayasalar var olan güçler dengesinin ifadesi olduklarına göre, yapılması gereken bu sınıfsal güçler dengesini değiştirmektir. Bunun anlamı ise, anayasal hayallerden sıyrılarak işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının taleplerini devrimci bir bakış açısıyla formüle etmek, kurulu düzeni aşmayı, mevcut sömürgeci sermaye egemenliğini alaşağı etmeyi temel alan devrimci bir seçeneği geliştirmektir.

TÜSİAD'ın referanduma ilişkin tutumu ve ötesi

TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner *Vatan* gazetesine verdiği röportajda referandum gündemine ilişkin açıklamalarda bulundu. 12 Eylül'de yapılacak referandumu değerlendiren Boyner şunları söyledi:

“Referandumda ne çıkarsa çıksın, Türkiye'nin yeni, sivil bir ruhta dediğimiz Anayasa ihtiyacı giderilemeyecek. Bu paket referandumda kabul edildikten sonra da hâlâ Anayasa'da temel eksiklikler olacak. Biz 13 Eylül'den itibaren 'Yeni Anayasa'nın nasıl yapılması gerektiğine yönelik ülke örneklerinden ve evrensel akademik kapasiteden yararlanarak çeşitli çalışmalar gerçekleştireceğiz.”

İşçi ve emekçilere yönelik saldırıların devamında, toplu sözleşme ve grev hakkında var olan geniş kısıtlamaların sürdürülmesinde AKP-TÜSİAD tam bir anlayış birliği içindeler. TÜSİAD'ın tek kaygısı, son 30 yılda ekonomik gücü büyüyen Anadolu büyük burjuvazisine AKP'nin verdiği büyük destektir.

Sermaye baronları da, AKP de 12 Eylül hukukuna yaslandılar

TÜSİAD ve AKP işçi ve emekçilerin hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasında tam bir görüş birliği içindeler. Hatta TÜSİAD bu noktada AKP'nin bir adım önünde bulunuyor. TÜSİAD, AKP'nin ilk açıkladığı Anayasa taslağında yer alan dayanışma grevi, siyasi grev, iş yavaşlatma gibi grev türlerine getirilen yasakların kaldırılması yönündeki önerilere şiddetle karşı çıktı.

“A'dan Z'ye yeni bir anayasa” ihtiyacını ortaya koyan, 12 Eylül'den kurtulmak gerektiğini belirten Boyner'in TÜSİAD'ı, “2822 sayılı yasada belirli sektörlerle yönelik grev ve lokavt yasakları muhafaza edilmelidir” diyerek, 12 Eylül'ün grev hakkına getirdiği kısıtlamaları açıkça savunuyor. 12 Eylül hukukunun A'dan Z'ye değiştirilmesi gerekliliği grev ve sendikal haklar için geçerli değil. TÜSİAD'ın daha önceki anayasa raporunda yer alan, “Anayasa'daki ve Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'ndaki grev ve lokavt ile ilgili düzenlemeler muhafaza edilmelidir” yaklaşımında ifadesini bulan bakış Ümit Boyner'in yaklaşımının özü özetidir.

Boyner'in açıklamalarının politik arka planı

TÜSİAD, Anayasa'nın baştan aşağıya neoliberal temelde değiştirilmesini istiyor, burjuva siyasette bunun koşullarını oluşturacak daha geniş bir zemine dayalı bir ağırlık ve denge merkezi yaratmaya çalışıyor. Bunun için AKP'yi dengeleyen, aşırılıklarını törpüleyen, CHP'yi katı tutumundan alıkoymaya çalışan bir “mutabakat” politikası çerçevesinde, burjuva kesimler arasındaki güç mücadelelerini neoliberal demokrasi mekanizmaları içine çekmeyi hedefleyen bir siyaset izliyor. Boyner'in yaptığı açıklamalarda en fazla dikkat çeken yanlardan biri geniş uzlaşma isteğidir.

TÜSİAD'ın, bölge gücü olma hedefi çerçevesinde Kürt sorununda ve diğer saldırı politikalarında AKP ile CHP arasında “mutabakat” sağlanması, “ulusal mutabakat”, “ulusal konsey” oluşturulmasına dönük

kampanyalarını bu çerçevede sürdürüyor. Bunun gerçekleşmemiş olması TÜSİAD Başkanının anayasaya ilişkin çekincelerinden biridir.

Boyner anayasa paketine ilişkin çekincelerinden bir diğerini ise şöyle ortaya koydu: *“Paketin hap olarak önümüze gelmesi seçmen tercihini güçleştiriyor inancındayız. Birbiriyle tematik olarak çok farklı olguları biraraya toplamış bir paketten bahsediyoruz. Gelen pakette kesinlikle hayır diyemeyeceğimiz değişiklikler var. Ancak yürütmenin yargı üzerinde bu kadar etkili olduğu bir sistem bizim için çoğulculuğun önünde engel. Cumhurbaşkanı'nın zaten çok geniş olan yüksek yargı atamalarındaki etkisinin artırılmasını ve Adalet Bakanı'nın bugünküne benzer yetkileri HSYK içinde kullanacak olmasını doğru bulmuyoruz. Vasat bir sistemi farklı bir vasat sistemle değiştirmek yerine, niye ileri bir demokrasi yapısını öngörmüyoruz? Neyi bekliyoruz? Paket için 'Doğruları var ama hayır', 'Yanlışları var ama evet' dememiz beklenemez. Biz ilkesel durup tek tek maddeler üzerinde görüş veririz. Belediye seçimlerinde de genel seçimlerde de 'Şuna oy verin, buna oy vermeyin' diyemeyiz.”*

Ümit Boyner her ne kadar TÜSİAD'ın referandum konusunda evet ya da hayır demesinin mümkün olmadığını dile getirirse de, örtülü olarak hayır yaklaşımını ortaya koydu.

TÜSİAD'ın bolca kullandığı “demokratik anayasa” söyleminin arkasında AB'ye endeksli ve son derece istikrarsız biçimde takipçisi olduğu “demokratikleşme” ihtiyacı var. TÜSİAD başkanının itirazlarının gerisinde temsil ettiği sermaye baronlarının AKP'den kaynaklı kaygıları bulunuyor. Özünde yaşanan sermaye gruplarının it dalaşıdır.

TÜSİAD'ın kaygıları temelsiz değil. Zira AKP, TÜSİAD'ın hatırı sayılır baronları arasında sayılan Aydın Doğan'a karşı fütursuzca davrandı. AKP'ye bu cesareti veren, sırtını dayadığı tekelleri burjuva kesiminin desteğidir. Çatışma, son 30 yılda palazlanan ve bugün tekelleri sermaye haline gelen muhafazakar Anadolu büyük burjuvazisi ile TÜSİAD'da konumlanmış olan geleneksel tekelleri sermaye kesimleri arasındaki çıkar çatışmaları nedeniyle yaşanmaktadır. Her iki sermaye grubu da sömürü ve yağmada daha etkin bir konum elde etme mücadelesini bu kez de referandum tartışmaları üzerinden yürütmektedir.

AKP, “islami sermaye” denilen yeni yetme, hırslı ve vurguncu, hızla büyüme isteyen, bu çerçevede

hükümet ve devlet gücüne hakim olmanın ne demek olduğunu iyi bilen belli sermaye gruplarının özel çıkarlarını temsil etmektedir. AKP'nin siyasal gücü ve hükümet olanakları öncelikle bu sermaye kesimine hizmet etmektedir. TÜSİAD başkanının örtülü hayır yaklaşımı da bu nesnel zemine dayanmaktadır.

AKP “islami sermaye”ye yağma ve rantta özel ayrıcalıklar tanımaktadır. Yaşanan çatışma bundan kaynaklanıyor. Aydın Doğanlar dün bu yağma ve ranttan sınırsızca ve sorunsuzca yararlanmaktaydılar. Ancak bugün Ahmet Çalıklar türemiş, yağma ve rantta özel bir konum elde etmişlerdir. Anayasa konusunda görüşlerini açıklayan Boyner'in açıklamaları bu çatışmanın izlerini taşımaktadır.

Burjuva toplumunda devlet, bir bütün olarak sermaye sınıfının elinde işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde bir baskı ve egemenlik aracı olmak temel işlevinin yanı sıra, sermaye grupları arasında sömürü ve rant kaynaklarının bölüşümünde de özel rollere sahiptir. Bu rol Türkiye gibi sermaye sınıfının tarihsel olarak devletin olanaklarıyla beslenip palazlandığı bir ülkede özellikle belirgindir. Sabah-ATV'nin bulunmaz koşullarda kime peşkeş çekileceği, Mersin'de rafineri kurmak olanağının “orayı bizim Çalık'a verdim” kolaylığı içinde hangi sermaye grubuna sunulacağı buna sıkı sıkıya bağlıdır.

AKP sayesinde güçlenen tekelleri sermaye kesimi bu güçten elde ettiği politik avantajlara yaslanmaktadır. Bu durum başta TÜSİAD olmak üzere geleneksel sermaye kesimlerini giderek daha fazla rahatsız etmektedir. Bundan dolayı Anayasa ilgili olarak ilk açıklama TÜSİAD'dan gelmiştir. Ümit Boyner, Anayasa Mahkemesi'nin ve HSYK'nın yapısına ilişkin yapılmak istenen değişiklikleri onaylamadıklarını açıkça dile getirmiştir.

Referandum üzerinden süren düzen içi çatışmadan hangi kesimin kârlı çıkacağını tarafların bundan sonra yapacakları hamleler belirleyecektir. Her iki tarafın da birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortalığa saçmaya devam edecekleri, birbirlerini yıpratmaya ve böylece geriletmeye çalışacakları açıktır.

“Boykot” tutumu, referandumda evet/hayır tuzağına düşmemenin biricik yoludur. Boykot, düzene karşı eylemli mücadeleyi yükseltmektir. Referandum sürecinde işçi ve emekçiler alanları doldurmalı, çürümüş düzene ve onun partilerine karşı öfkelerini haykırmalıdır.

İnegöl, Dört Yol, Erzurum... Kürt halkına karşı örgütlü linç taburları devrede...

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını yükseltelim!

Sömürgeci sermaye devleti, resmi imha ve inkar politikası gereği Kürt halkına yönelik yürüttüğü kapsamlı saldırılarına ara vermeden devam ediyor.

Gözaltı ve tutuklama terörünü sürdüren, Kürt hareketinin fiziki tasfiyesini amaçlayan ve bu çerçevede askeri operasyonlarını yoğunlaştıran sermaye devleti, Kürt halkına yönelik saldırganlığını da özellikle “terör” demagojisi üzerinden yükselttiği şoven çığırtkanlık eşliğinde ilerletiyor.

Sömürgeci sermaye devletinin Kürt halkına yönelik son süreçte daha da derinleşen saldırganlığına, ülkücü-faşistlerin başını çektiği örgütlü linç taburlarının saldırıları da eşlik ediyor. Şovenizm ve milliyetçilik zehriyle örgütlenen linç taburları planlı bir şekilde Kürt halkının üzerine sürülüyor, böylece kardeş halklar birbirine kırdırılmaya çalışılıyor.

Söz konusu saldırılarla birlikte ortaya çıkan tablo ise, sermaye devletinin Kürt sorunu karşısındaki çözümsüzlüğünü dışa vurduğu gibi sorun karşısındaki inkarcı ve katliamcı çizgisini de tekrar gözler önüne seriyor.

Sermaye devletinin ülkücü-faşist güruhlar aracılığıyla Kürt halkına dönük örgütlediği linç girişimleri ve saldırılara ilişkin son örnekler 25, 26 ve 27 Temmuz günlerinde Bursa-İnegöl, Hatay-Dört Yol ve Erzurum’da yaşandı.

Faşist saldırganlık Hatay’da

Kürt halkına dönük faşist saldırganlık ve linç girişimi kendini 26 Temmuz akşamı Hatay’ın Dört Yol ilçesinde gösterdi. Emniyet Müdürlüğü binasına açılan ateşin ve 4 polisin ölümüyle sonuçlanan polis aracına yönelik silahlı eylemin ardından toplanan faşist grup, ilçede adeta Kürt avına çıkarak terör estirdi. Ağırlığını ülkücü-faşistlerin oluşturduğu saldırgan güruh, ırkçı ve şoven sloganlar eşliğinde Kürtlere ait ev ve işyerlerini tahrip etti.

Hızını alamayan faşistler, 4. katında BDP ilçe teşkilatının bulunduğu binaya girerek içerisini talan etti. Eşyaların bir kısmını camdan dışarı atan faşistler ardından binayı ateşe verdiler. Polisin saldırgan kitleyi dağıtmak amacıyla gaz bombası kullandığı olaylarda, jandarmanın havaya ateş açtığı da belirtildi.

Kolluk kuvvetlerinin müdahale etmede gösterdiği tercihi atılığın da etkisiyle saldırılar 27 Temmuz günü de devam etti. Bir önceki gün gerçekleştirdikleri saldırılarla yetinmeyen faşist güruh, Kürtlerin ev ve işyerlerini tekrar tahrip etti. Kürtlerin de faşist kalabalığa yanıt vermesiyle çatışmalar daha da büyüdü. Polisin gaz bombalarıyla müdahale ettiği olaylarda çok sayıda kişi yaralandı.

27 Temmuz günü yaşanan saldırılar bununla da sınırlı kalmadı. Gündüz olayların devam ettiği saatlerde evlerine gitmek isteyen Kürtlere faşistler tarafından silahlı saldırı düzenlendi. Saldırı sonucunda iki Kürt yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

İnegöl’de de örgütlü ve planlı linç girişimi

Faşist saldırganlığın kendini gösterdiği yerlerden

biri de Bursa’nın İnegöl ilçesi oldu. 25 Temmuz günü akşam saatlerinde, Kürtlerin ev, işyeri, arabaları yakılarak ve taşlanarak tahrip edildi, birçok Kürt ise yaralandı. Aynı gün MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli’nin referandum mitingi gerçekleştirdiği ilçede, 3’ü Kürt 7 kişinin gözaltına alındığı olayların bitiminde ise göstermelik gözaltılar devreye sokuldu. 44 kişinin daha gözaltına alınması ile toplam sayı 51’e ulaşmış oldu.

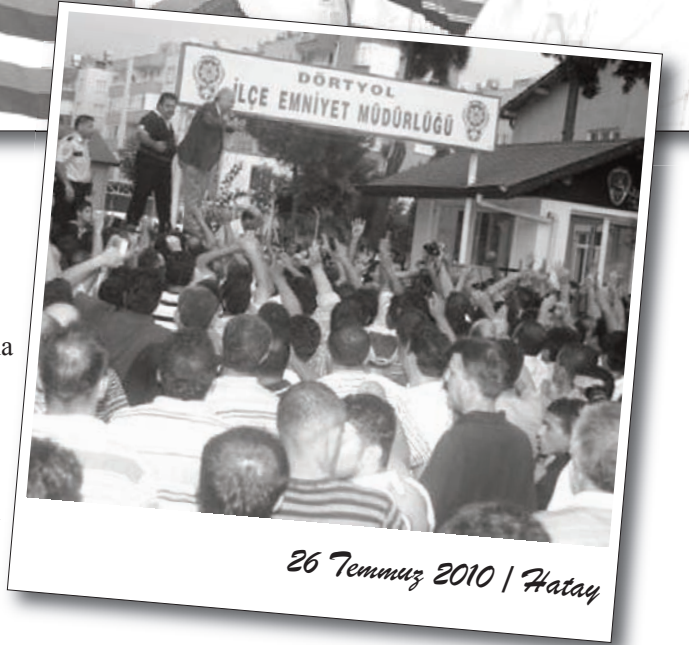
Diğer düzen partisi mitinglerinde de yaşandığı gibi, terör demagojisi üzerinden Kürt halkının bolca hedef gösterildiği MHP mitinginin ardından İnegöl sokaklarında faşist terör kol gezdi.

Akşam saatlerinde minibüs kullanan bir Kürt, faşistler tarafından durduruldu. Faşist güruhun “Bir daha buralarda bulunma” sözleriyle tehditler savurmasının ardından başlayan tartışma daha sonra linç girişimine dönüştü ve minibüs şoförü Kürt ağır biçimde darp edildi.

Bölgedeki Kürtlerin faşistlerin bulunduğu kahveye giderek linç girişimine tepki göstermesi üzerine olaylar büyüdü. Çıkan çatışmada 5 kişi yaralanırken, olay yerine gelen polis her zamanki gibi yine Kürtleri gözaltına aldı.

Daha sonra polis merkezi önünde toplanan ve ağırlığını ülkücü-faşistlerin oluşturduğu 3 bin kişilik grup, Kürtlerin kendilerine teslim edilmelerini istedi. Saldırgan güruh, yer yer küfür de içeren ırkçı-faşist sloganlar atarak bir müddet karakol önünde bekleyişini sürdürdü. Taşkınlığını artıran gruba polisin müdahale etmesinin ardından sokaklarda çatışmalar başladı.

Karakol binasını taşıyan ve polis araçlarını tahrip eden faşist güruh, hemen ardından asıl hedefi olan Kürtlere ait ev ve işyerlerine yöneldi. Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı Huzur Mahallesi’ne giderek mahalleyi savaş alanına çeviren faşist güruh, burada Kürtlere ait birçok ev, işyeri ve aracı tahrip etti. Polislerin her linç girişiminde olduğu gibi “dağıtmakta güçlük çektiği”

26 Temmuz 2010 / Hatay

saldırgan kalabalık, uzunca bir süre ellerindeki sopa ve taşlarla mahallede gezinerek Kürtlere dönük tehditler savurmayı sürdürdü.

Erzurum’da BDP konvoyuna saldırı

İnegöl ve Dört Yol’dakiler kadar kapsamlı olmasa da, Kürtlere dönük bir saldırı da Erzurum’da yaşandı.

KCK operasyonu kapsamında tutuklu bulunan BDP İğdır Belediye Başkanı Mehmet Nuri Güneş’in Erzurum 2. Ağır Ceza Mahkemesi’ndeki davasını takip etmek üzere 26 Temmuz akşamı Erzurum’a gelen BDP heyeti, faşist bir grubun taşlı saldırısına maruz kaldı. Aralarında BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş’ın da bulunduğu heyeti taşıyan araçlar, Gölbaşı semtinde Türk bayrakları açarak ırkçı sloganlar eşliğinde bekleyen faşist grubun hedefi oldu. Saldırının sonrası gerçekleştirilen polis müdahalesinin ardından 6 kişi gözaltına alındı.

Düzen sözcüleri ve medyasından saldırıları meşrulaştırma çabası

Kürt halkına dönük son linç girişimleri ve saldırıların ardından, yaşananlar meşrulaştırılmaya ve

faşist saldırganlar aklanmaya çalışıldı.

Dörtöyol ilçesinde yaşanan olaylara ilişkin yaptığı yazılı açıklamada “Vatandaşlarımızda oluşmuş bulunan infial anlayışla karşılanmaktadır.” diyen Hatay Valiliği, “artan terör olayları” demagojisine yaslanarak faşist saldırıları aklamaya çalıştı.

Bursa Valisi Şahabettin Harput ise yaşananları “alacak-verecek kavgası” olarak nitelendirdikten sonra “Bu eylemi yapanlar vatanını milletini seven insanlar” diyerek, olayların özünü karartma ve faşist saldırganlara aklama çabasını sürdürdü.

Olaylara ilişkin burjuva medyada çıkan haberler ise valilerin ve diğer düzen sözcülerinin çabalarını bütünleyen nitelikte oldu. Sermaye devletinin Kürt sorunu noktasında imha ve inkar çizgisinin açık yansıması olan son saldırılar, birçok burjuva medya kuruluşu tarafından “alacak-verecek kavgası” ya da “adli vaka” sığılğında işlendi. Olaylar birçok haber ajansında ise “vatandaşların artan terör olayları karşısında gösterdiği tepki” olarak nitelendirilerek kılıfına uydurulmaya çalışıldı.

Faşist parti MHP ve diğer düzen aktörleri Kürt halkını hedef gösteriyor

Yaşanan son olayların da gösterdiği gibi, faşist parti MHP ve sermaye hükümeti AKP’nin de dahil olduğu düzen aktörlerinin “terör” demagojisi üzerinden yükselen açıklamaları, Kürt halkına dönük saldırganlığı körüklemeye devam ediyor. Düzen içi çatışmada ya da referandum aldatmacasının “evet-hayır” kapışmasında birbiriyle ‘karşı karşıya olma’ görüntüsü veren düzen aktörleri, söz konusu Kürt hareketini tasfiye ve Kürt halkına saldırganlık olunca nasıl aynı safta yer tuttıklarını da tekrar tekrar gösteriyorlar.

Kürt hareketinin eylemsizlik kararını bozmasının ardından sayıları artan asker ölümlerini şoven propagandalarına alet eden düzen temsilcileri, referandum üzerinden gelişen süreçte de terör demagojisinden nemalanma yarışını arttırıyorlar.

AKP’sinden CHP ve MHP’sine, düzen aktörlerinin sürdürdüğü şoven kudurganlık yarışının aynı zamanda Kürt halkına dönük çok yönlü saldırganlığı pekiştirme işlevi gördüğü de son olaylarla birkez daha ortaya çıkıyor.

Faşist saldırganlığı boşa düşürmek için mücadeleyle!

Kürt sorunu çerçevesinde harcı imha ve inkarla karılmış sermaye düzeni, Kürt halkına yönelik saldırganlığının boyutlarını daha da derinleştirmek niyetindedir. Tırmandırdığı kirli savaşla yetinmeyen sermaye devleti, saldırganlığın temel bir ayağı olan linç kampanyalarını da yeniden devreye sokmuş durumdadır. Toplam tabloyla birlikte değerlendirildiğinde, Bursa’nın İnegöl ilçesinde yaşanan faşist saldırganlık da bu durumu açıkça gözler önüne sermektedir.

Kürt halkına yöneltilen bu saldırılar, aynı zamanda ilerici ve devrimci güçlere dönük bütünlüklü baskı ve terörün de bir ayağını oluşturmaktadır.

Kürt halkına yönelik saldırganlığın şovenizm ve milliyetçilik zehri üzerinden yükselen linç girişimleriyle derinleştirilmek istendiği bu dönemde, tüm işçi ve emekçilerin, ilerici ve devrimci güçlerin sermaye düzeninin karşısına birleşik bir tarzda dikilmesi ve “işçilerin birliği-halkların kardeşliği” şiarını yükseltmesi daha da önem kazanmaktadır.

Ancak böylesi bütünlüklü bir tablo ile şovenizm zehrine panzehir olunabilir ve sermaye devletinin saldırıları kalıcı olarak püskürtülebilir.

Linç saldırılarına karşı açıklamalar...

Türk devletinin faşist güruhları Kürt halkının üzerine salmasıyla İnegöl ve Dörtöyol’da hayat bulan linç girişimleri Kürtlerin can güvenliğini tehdit ederken buna dair BDP ve KCK açıklama yaptı.

KCK: “Kürt halkı kendini savunmalıdır”

KCK Yürütme Konseyi Başkanlığı, saldırıların planlı ve örgütlü olduğunun altını çizdi.

Açıklamada Türk devletinin asimilasyon ve sindirme politikaları ile yok edemediği ve eritemediği Kürt halkını, bugün Türk şehirlerinde linç ederek sindirmeye, örgütsüzleştirmeye ve teslim almaya çalıştığı söylendi.

Açıklamada şunlar ifade edildi: “Bursa

İnegöl’den sonra Hatay Dörtöyol’da polis ve askerlerin gözetim ve denetimi altında Kürtlere karşı katliam girişimleri yapılmıştır. Dörtöyol’da halkımıza karşı yürütülen saldırılar devam etmektedir. Faşist-ırkçı grupların saldırılarının yetmediği durumlarda ise polis ve asker da halkımıza karşı saldırıya geçmiştir. Evler, işyerleri yakılmış, halkımız linç edilmek istenmektedir. Bu saldırılar bilinçli, planlı bir şekilde geliştirilmektedir. Böylelikle halkımız korkutularak, sindirilerek teslim alınıp Türk uluslaşması içinde eritilmeye çalışılmaktadır.”

Saldırıların sorumlularının Türk sömürgeci sisteminin başbakanı Erdoğan başta olmak üzere, devlet yetkililerinin ırkçı-şoven söylemlerinin yanısıra, MHP’nin-CHP’nin ırkçı ittifatçı yaklaşımları ve söylemleri olduğu açıklamada belirtildi.

Kürt halkının Türk metropollerinde can-mal güvenliğini kalmadığı söylenerek Kürt halkının kendisini savunmaktan, kendi örgütlülüğünü geliştirmekten başka hiçbir yolu kalmadığının altının çizildiği açıklamada, “Bu nedenle Türk metropollerdeki halkımız kendisini yalnız hissetmemeli, Türk devletinin bu ırkçı, faşist saldırıları karşısında boyun eğmemeli, kendisini örgütleyerek, birliğini geliştirerek örgütlülük ve disiplin içerisinde kendisini savunmalıdır.” denildi.

Gültan Kışanak: “Dörtöyol’a biz gideceğiz!”

BDP Eş Genel Başkanı Gültan Kışanak linç girişimlerine dair yaptığı açıklamada, saldırılardan hükümetin sorumlu olduğunu belirtti.

Yaşanan gelişmeler üzerine İçişleri Bakanlığı, Hatay Valisi, Dörtöyol Kaymakamlığı ve emniyet müdürlüğü gibi yetkili birimlerle birçok kez görüştüklerini belirten Kışanak, BDP ilçe binasının bu yetkililerle yapılan görüşmelerden sonra yakıldığını söyledi. Kışanak, “İlçe binamızın tamamen yanmış olması şunu göstermektedir, güvenlik kuvvetleri ve itfaiye hiçbir şekilde bu saldırıya ve yakma olayına müdahale etmemiştir. Tamamen yanıp kül olmasını seyretmişlerdir” dedi. Bununla beraber ilçe binasının yakılmasının yanında yine 40-50 işyerinin tamamen tahrip edildiğini ve kısmen yağmalandığını belirtti.

Kışanak şunları söyledi: “Biz buradan açıkça ifade ediyoruz, derhal bu saldırganlar yakalanıp, o kentte sükunet sağlanmazsa, halkımızın can ve mal güvenliği sağlanmazsa biz Dörtöyol’a gideceğiz. Eğer devlet Dörtöyol’da yoksa, biz varız.”

Atalay devleti akladı

Kürt halkının üstüne örgütlü linç taburlarını salan Türk devleti, şimdi de yetkili ağızlardan bunların her yerde gerçekleşebilecek olaylar olduğu yönlü açıklamalar yapıyor ve olayların büyütülmemesini salık veriyor. İçişleri Bakanı Beşir Atalay, 28 Temmuz günü yaptığı açıklamada Kürt halkını sindirmeye dönük polis destekli linç girişimi karşısında devleti aklarken suçu “bir grup amigonun” üstüne attı. Amigoların halkı provoke ettiğini açıklayan Atalay olayın siyasi yönü olmadığı üzerinde özellikle durdu. Konuşmasında basına da ayar vermek isteyen Atalay, linç girişiminin etnik bir muhtevada olmadığını altını çizerek bunların bu şekliyle yansıtılmaması gerektiğine işaret etti.

26 ve 27 Temmuz günlerinde İnegöl ve Dörtöyol’da Kürt halkına yönelik hayat bulan linç girişimlerinde Kürtlere ait evler, işyerleri yakılarak bu bölgelerde yaşayan Kürtlerin can güvenliği tehdit edildi. Bilinçli, planlı bir şekilde gerçekleştirilen bu saldırılarda en ufak bir hak arama eylemine azgınca saldıran polis çok zorunlu olmadığı müddetçe ağzından salyalar akan kitleye müdahale etmedi.

Atalay ise İnegöl’deki linç girişimini değerlendirdiği konuşmasında bunların hiçbirine değinmeden olayın siyasi yönü olmadığını vurguladı. Kitlenin attığı ırkçı sloganları dikkate almamayı tercih eden Atalay olayı şu sözlerle basitleştirmeye çalıştı: “Bu olayda kesinlikle siyasi ve ideolojik müdahale yok. Önceden planlanmış bir olay değildir. Bu ilk önemli tespitlerimizden birisidir. Tamamen şoförler arası bir kavgadan yoğunlaşan bir olaydır. Olayı tamamen ticari ve çıkar gruplarının karşı karşıya gelmesi nedeniyle gerçekleştiğini düşünüyoruz.”

Bununla beraber “Burası İnegöl buradan çıkış yok!”, “Şehitler ölmez vatan bölünmez!” ve “Kahrolsun PKK!” sloganlarının yanısıra Kürtlere dönük küfürlü sloganlar da atan faşist güruhun, yanan evlerin ve işyerlerinin görüntüleri yoruma gerek bırakmazken Atalay basının olayı, işin özünü görmeden haberleştirdiğini iddia etti. Atalay şunları söyledi: “Basın işin içine girmeden görüntüledi, olayın içine girmeden tasnifledi. İnanın olayın içine girse, başından sonuna, özüyle ayrıntısıyla, kim ne yaptı, birazcık sabretseydi çok farklı bir haber olurdu şimdi baktığınızda İnegöl’ü baştan sonra etnik kimlikle ayırtıran bir haberleştirme. Bunu benim vicdanım kaldırmıyor. Böyle değil bu. Burası böyle değil. Yerel basında bunu biliyor. Kahvehane basıldı gibi haberler çıktı basında. Tamamen yanlış, hiç ilgisi olmayan haberler çıktı.”

İşçiler mücadeleyi ortaklaştırıyor

UPS, İSKİ, DESA, Entes işçileri ile Yıldız Teknik Üniversitesi direnişçi öğrencilerinin bir araya geldiği kahvaltı 25 Temmuz sabahı gerçekleştirildi.

Etkinliğin temel amacı, mücadele deneyimlerinin aktarımının yanı sıra bir dizi alanda mücadele yürüten işçilerin yaşadığı temel sorunlardan biri olan sınıf dayanışmasını büyütme ihtiyacı ve geniş emekçi kesimlerin desteğini alan ortak bir mücadelenin örgütlenmesiydi.

İlk olarak elbirliğiyle hazırlanan kahvaltı sofrasına oturuldu. Kahvaltı bitiminde **BDSP** temsilcisi açılış konuşması yaptı. Konuşmasında işçi sınıfının mücadele içerisinde öğrendiğini, bu mücadelenin güçlü ve zayıf yönleriyle ileriye yönelik önemli deneyimler bıraktığını ifade etti. Süren direnişlerin, önceki direnişlerden ve mücadele deneyimlerinden öğrenerek kazanabileceğini, mevcut direnişlerin ortaklaştırılması gerektiğini belirterek, bu etkinliğin de buna hizmet ettiğini söyledi. Açılış konuşmasının ardından söz alan DESA direnişçisi **Emine Arslan**, direniş deneyiminden çıkardığı dersleri işçilere aktardı. Sınıf dayanışmasını örgütlemenin ve kamuoyu oluşturmaının öneminden söz ederek ortak mücadeleye vurgu yaptı.

Arslan'ın ardından söz alan Entes direnişçisi **Gülistan Kobatan**, krizin faturasının işçi ve emekçilere ödeltildiği bir dönemde, işten atılmaların arttığını, işçilerin ise, bu saldırılara karşı direniş geçtiğini vurguladı. Kobatan, Entes direniş deneyimini aktardı ve örgütlü kimliğinden dolayı kimi “duyarlı” çevrelerin desteğini direniş sürecinde yeterince alamadığını belirtti. Ayrıca patronun “solcu”sunun, “duyarlı”sının olmadığını kendi patronun kimliğinin bu açıdan öğretici bir örnek olduğunu belirtti. Kobatan, kendi direnişini sadece direniş alanıyla sınırlı tutmadığını, direnişinin sesini işçi ve emekçilere duyarmak için tüm eylem ve etkinliklere katılarak hem bu direnişlere destek verdiğini hem de destek aldığını belirtti.

Direnişçi **İSKİ işçileri** adına yapılan konuşmada ise direniş süreci aktarıldı. İSKİ işçisi, şu an 15 kişiyle de olsa mücadelelerini sürdürdüklerini belirtti. Bu süreçte yaşadıkları sorunların düzenli işleyen bir komiteye sahip olmamalarından kaynaklandığını söyleyen İSKİ işçisi, bu sorunu aşıklarını, önümüzdeki günlerde bir dayanışma etkinliği düzenleyeceklerini ve dernekleşme faaliyetine yöneceklerini ifade etti. İSKİ işçileri olarak bu mücadeleye atıldıklarını ve sonuna kadar mücadelesini sürdüreceklerini belirtti.

Ardından **MEHA** direnişinin deneyimleri paylaşıldı. **MEHA** direnişinin deneyimleri aktarılırken yapılan en temel vurgu; direnişte komitelerin ve komisyonların önemi oldu. Direniş süresince bu komite ve komisyonlar eliyle tüm işçilerin emeklerini ortaklaştırdıkları ve bu sayede de işçilerin direnişi daha fazla sahiplendikleri ifade edildi. Bu süreçte “milliyetçi” işçilerin bile kolluk kuvvetleri ile hak alma mücadelesinde karşı karşıya gelerek sermaye devletin gerçek yüzünü tanıdıkları söylendi. **MEHA** direnişinin bir diğer özgülüğünün ise, taşeron bir firmada çalışılmasına rağmen mücadelenin ana firmayı hedef alması olduğu vurgulandı.

Yıldız Teknik Üniversitesi direnişçi öğrencileri adına söz alan öğrenci ise YTÜ’de yürüttükleri örgütlü mücadeleden dolayı soruşturma terörüne ve cezalara maruz kaldıklarını ancak bu saldırılara karşı

okul önünde direniş başlatarak saldırılara yanıt verdiklerini ifade etti .

Direnişçi **UPS işçileri**, sendikal örgütlenme ve direniş üzerine yaptıkları anlatımlar esnasında soru-cevap biçiminde bir diyalog ile süreçlerini tüm yönleriyle anlattılar. UPS işçileri, direnişten çok şey öğrendiklerini ifade ettiler. Önümüzdeki dönemde direnişle ilgili olarak neler yapacaklarına dair bilgilendirmede bulunan UPS direnişçileri, bu mücadelenin zorluklarının farkında olduklarını ancak her şeye rağmen UPS’ye TÜMTİS’i sokana kadar mücadelelerini kararlılıkla sürdüreceklerini ifade ettiler.

Soru-cevaplarla zenginleşen söyleşi BDSP sözcüsünün yaptığı konuşmayla son erdi. Konuşmada fiili-meşru mücadele hattının önemi vurgulandı, mücadelelerin işçi ve emekçilere mal edilmesi için merkezi eylemlerin önemli olduğu ifade edilerek mücadelelerin ortaklaştırılmasının hem direnişlerin başarısı hem de sınıfın uzun vadeli mücadelesi bakımından önemine vurgu yapıldı.

Konuşmaların ardından bir işçi kısa bir müzik dinletisi sundu. Yaklaşık 3 saat süren söyleşi hep beraber söylenen türkülerle sona erdi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

İzmir’de sınıf çalışmalarından...

Sınıf devrimcileri İzmir’de sermayenin saldırılarına karşı emekçilere mücadele çağrısı yapıyor. Direnişçi işçilerle dayanışmayı büyütme için faaliyetlerini sürdüren sınıf devrimcileri metal TİS görüşmeleri öncesinde çalışmalarını yoğunlaştırıyor.

Çiğli İşçi Bülteni işçi ve emekçilerle buluşuyor

Çiğli İşçi Bülteni’nin yeni sayısı İzmir’de Organize Sanayi işçileriyle buluşmaya devam ediyor.

Organize girişinde ve sanayi içerisindeki fabrikalarda işçilere dağıtılan bültenlerle işçi ve emekçiler mücadeleye çağrıldı. Kimi yerlerde sendikalaşmanın önemi üzerinde durulurken kimi yerlerde de metaldeki TİS süreci anlatıldı.

Bülten, Birleşik Metal-İş’in örgütlü olduğu ZF’de, herhangi bir sendikanın örgütlü olmadığı tekstil fabrikası Freshtex’te, geçmişte bir sendikal deneyim yaşayan fakat patronun baskıları sonucu yenilgiyle sonuçlanan EGE Yıldız’da işçilerle yapılan birebir sohbetlerle dağıtıldı. Kipa ve UPS işçilerinin sendikal mücadelesine destek çağrısı ile dağıtılan bülten işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

TİS bildirileri fabrikalara ulaşıyor

Metal İşçileri Birliği’nin TİS süreci için işçileri talepleri doğrultusunda örgütlenmeye çağıran bildirileri metal fabrikalarına dağıtılıyor. BMİS’in örgütlü bulunduğu ZF’ye dağıtılan bildiriler MESS kapsamında bulunan ve Türk Metal’de örgütlü Cevher Döküm işçilerine ulaştırıldı. Dağıtımın sonuna doğru fabrikadan çıkan temsilci, bildirilerin dağıtılmamasını istedi. Temsilciye özel olarak onunla da görüşmek istediğini ifade eden Metal İşçileri Birliği, temsilcinin görüşmeyi reddetmesi üzerine dağıtımına devam etti. Bildiriler Cevher Döküm işçilerinin ilgisini çekti.

Kızıl Bayrak / İzmir

GOP’ta çok yönlü sınıf faaliyeti

Gaziosmanpaşa BDSP bölgedeki devrimci sınıf faaliyetini çok yönlü araçları kullanarak sürdürüyor.

Direnişteki UPS işçileriyle dayanışma amacıyla çıkarılan BDSP afişlerini, direnişçi işçilerin yoğun olarak oturduğu Gazi Mahallesi ve Alibeyköy’de yaygın olarak yapan BDSP’liler, afiş çalışması sırasında emekçilerle UPS direnişi üzerine sohbetler gerçekleştirdiler. Faaliyete ilgi gösteren emekçiler UPS direnişiyle ilgili bilgi almak için sorular sordular. Yapılan sohbetlerde UPS işçilerinin neden direnişte oldukları ve kararlı mücadeleleri anlatıldı.

GOP İşçi Bülteni’nin temmuz sayısını Elmalıbahçesi, Sultançiftliği ve Topçular civarındaki birçok fabrikaya ulaştıran sınıf devrimcileri, kapak sayfasında tekstil işçilerine birlik olma çağrısı yapılan bültenin tekstil işçileri tarafından yoğun ilgiyle karşılandığını gördüler. Kürt sorununu işleyen bülten yazısının Kürt gençleri tarafından ilgiye konu olduğu faaliyet sırasında UPS direnişi de anlatıldı.

İşçiler iş cinayetlerine karşı yürüdü

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) 25 Temmuz Pazar günü iş cinayetlerine karşı Kartal Meydanı'ndaydı. Kölece çalışma koşullarına karşı sendikalaştıkları için işten atılan Birleşik Metal-İş üyesi Çel-Mer ve Samka işçilerinin de pankartlarıyla kitlesel destek verdiği eylem coşkulu bir havada gerçekleşti.

Kartal City Bank önünde toplanan yaklaşık 150 kişi insanca yaşam ve çalışma koşulları istiyoruz talebi ile Kartal Meydanı'na yürüdü. TİB-DER üyesi tersane işçilerinin en önde yer aldığı eyleme direnişçi işçiler de pankartlarıyla katılım sağladılar.

Meydana yürüten işçilere çevredeki işçi ve emekçilerden alkışlarla destek geldi. Yürüyüş boyunca Çel-Mer işçileri tarafından direnişlerine destek çağrısında bulunan bildiriler Kartallı emekçilere dağıtıldı.

Meydanda yapılan konuşmada son dönemde tersanelerde yaygınlaşan iş cinayetleri ve 24 Temmuz günü Zonguldak Ereğli Ustaoglu Tersanesi'nde iskelenin devrilmesi sonucu 4 tersane işçisinin daha patronların aşırı kâr hırsı uğruna kurban gitmeleri üzerinde duruldu. Kölece çalışma koşullarına karşı, insanca çalışma koşulları sağlayabilmek için örgütlenme çalışması yürüten işçilere de yoğun saldırıların gerçekleştirildiği hatırlatılarak Çel-Mer ve Samka işçileri şahsında direnen tüm işçilerin mücadelesine vurgu yapıldı. Mücadelenin ortaklaştırılıp yükseltilmesinin gerekliliğine değinildi.

Meydanda yapılan konuşmanın ardından TİB-DER Başkanı **Zeynel Nihadioğlu** tarafından açıklama metni okundu. Ereğli'de 4 işçinin yaşamını yitirdiği iş cinayetini hatırlatarak açıklamasına başlayan Nihadioğlu, tersane patronlarının krizi de gerekçe göstererek kölelik koşullarını dayattıklarını dile getirdi.

Taşeronlaştırma ve esnek çalışma modellerine dikkat çekilen açıklamada sadece tersanelerde değil, üretimin sürdüğü her alanda kölece yaşam ve çalışma koşullarının hüküm sürdüğü söylendi.

15 Haziran 2010 tarihinde TBMM'ye sunulan "Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi"nin 10, 11, 12. maddeleri, 4857 Sayılı İş Yasası'nın 2 ve 81. maddeleri ile "Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın Teşkilat ve Görevleri Hakkındaki Kanun"un 12. maddesinde, işçi sağlığı ve iş güvenliğini tamamen boşa düşürecek değişikliklere dikkat çeken Nihadioğlu, patronların elinin rahatlatılmak istendiğini dile getirdi. Tüm ilericiler kamuoyunu, meslek örgütlerini, sendikaları, dernekleri ve devrimci kurumları mücadelesine omuz vermeye çağırarak TİB-DER Başkanı, tersane işçilerinin taleplerini sıraladı. Açıklamanın ardından Çel-Mer işçileri adına direnişçi işçi **Mahmut Koç** bir konuşma gerçekleştirdi. Direnişlerine destek çağrısında bulundu.

Samka Metal işçileri adına **Gül Taştan** direniş süreçlerini anlatan bir konuşma gerçekleştirerek yürüttükleri haklı ve onurlu mücadeleye destek istedi.

Kartal Şairler ve Yazarlar Derneği adına Dilruba Nuray Erenler, tersane işçilerine atfen yazdığı "Sözcükler yeni gemiler yapsın yaşama" adlı şiirini seslendirdi.

Son olarak, Çel-Mer işçilerinin direnişlerini anlatan mektubun okunmasına geçildi. Eylem kitlenin tekrar kortej oluşturarak Kartal Belediyesi'nin düzenlediği festival alanında kurulu bulunan ilericiler devrimci kurumların stantları önüne sloganlar

eşliğinde yürüyüşü ile sonlandırıldı. Eyleme BDSP ve Kaldıraç da flamalarıyla katılarak destek verdiler

TİB-DER: İşçi katili patronlar tutuklansın!

11 Ağustos 2008 tarihinde Tuzla'da yaşanan ve hafızalara "filika cinayeti" olarak kazınan iş cinayetine ilişkin davanın ilk duruşması 27 Temmuz günü Kartal Cevizli'deki 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Gisan Tersanesi'ndeki filika denemesinde işçilerin kobay olarak kullanılması sonucu 3 işçinin boğularak öldüğü iş cinayetinin takipçisi olacağını ilan eden **TİB-DER** ise adliye

önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Kum torbası değil, tersane işçisiyiz! İşçi Katili patronlar tutuklansın – Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER)" ozaliti açan dernek üyeleri polisin engelleme girişimine rağmen basın açıklamasını gerçekleştirdi. Basın açıklaması TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu tarafından okundu. Tersane patronu ve taşeron firma yetkililerinin de tutuklu olarak yargılanmasını talep eden Nihadioğlu, iş cinayetlerinin asıl sorumlularının kurlsız çalıştırmayı görev bilen tersane patronları olduğunu söyledi.

Kızıl Bayrak / Kartal

İş cinayetleri sürüyor...

İzmir'de yine iş cinayeti

İzmir'in Urla ilçesinde İtokent Sitesi ile Sıraselviler Sitesi arasındaki yol üzerinde ranza onarım işinde çalışan Hakan Yeşilkaya elektrik akımına kapılarak hayatını kaybetti.

19 yaşındaki Hakan Yeşilkaya, kaynak makinesindeki elektrik kaçağı nedeniyle akıma kapılarak feci şekilde can verdi.

Taş ocağında iş cinayeti

Malatya-Adıyaman yolunun Çat Barajı mevkiindeki bir taş ocağında meydana gelen iş cinayetinde Cihan Doğan (19) çalıştığı madende yaşamını yitirdi.

Olayın nasıl meydana geldiği konusunda bilgilendirme yapılmazken, Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nden madene gelen sağlık ekibinin yaptığı müdahale ile Doğan'ın madende öldüğü tespit edildi.

Ereğli'de 4 işçi katledildi

Zonguldak Ereğli'de faaliyet gösteren Ustaoglu Gemi Tersanesi'nde iskele çökmesi sonucu meydana gelen "kazada" 4 işçi yaşamını yitirirken 2 işçi de yaralandı. İskelenin aşırı yük nedeniyle çöktüğü bildirilirken, işçilerin çökme sonucu demir iskelenin altında kaldığı belirtildi.

İş cinayetine kurban giden Şenol Tönen, Osman Yüksel ve Mehmet Coşkun isimli işçiler olay yerinde yaşamını yitirirken, yararlanan işçilerden Tuncay Güner, kaldırıldığı Ereğli Özel Echomar Hastanesi'nde yaşamını yitirdi.

Antalya'da iş cinayeti

Antalya'da 16 katlı binanın dış izolasyonunu yapan 3 işçiyi taşıyan iskelenin civataları kopunca, 40 yaşındaki Emrah Evis 13'üncü kattan düştü. İşçilerin emniyet kemerinin bulunmaması Evis'in yaşamını yitirmesine koşulladı. Yaklaşık 40 metre yükseklikten düşen Evis hastanede hayatını kaybetti. İskeleye tutunan 2 işçi yaklaşık 1 saat boyunca kurtarılmayı bekledi.

Lüks konutların bulunduğu sitenin izolasyon işini alan şirketin işçilerinden Emrah Evis ile 19 yaşındaki Zeki Evis ve 18 yaşındaki Hakan Pektaş, mekanik halatla 13'üncü kata kadar çıktı. Bu sırada yaklaşık 10 metre boyundaki iskele, civatalar kopunca ikiye ayrıldı. Emrah Evis, yaklaşık 40 metre yükseklikten düşerken ağır yaralı olarak ambulansla götürüldüğü özel hastanede kurtarılamadı.

İşçi ve emekçi hareketinden..

Polifleks'te direniş başladı

Bursa Orhangazi'de kurulu otomotiv yan sanayi kuruluşu Faurecia Polifleks fabrikasında örgütlü Petrol-İş Sendikası işten atma saldırısıyla karşılaştı.

Fabrikadaki sendikal örgütlenmenin tasfiyesine girişen Polifleks patronu, 21 Haziran 2010 tarihinde imzalanan toplu sözleşmenin ardından fabrikadaki saldırılarını arttırdı.

Renault, Otosan ve Toyota gibi otomotiv devlerine plastik yedek aksan üretilen Faurecia Polifleks'te 23 Temmuz günü aralarında Petrol-İş Bursa Şube Yönetim Kurulu üyesi bir Polifleks işçisinin yanı sıra şube denetleme kurulu üyesi ve işyeri baştemsilcisinin de bulunduğu 11 işçi, "daralma" gerekçesiyle işten atıldı. 23 Temmuz günü saat 16.00'da fabrika önünde direnişe başlandı.

Petrol-İş üyelerine, Petrol-İş ve Türk-İş'e bağlı sendikaların örgütlü olduğu fabrika ve işletmelerden de destek geldi.

İşçiler eylem yaptı

Polifleks işçileri işten atma saldırısına karşı 27 Temmuz günü eylem gerçekleştirdi. Heykel-Orhangazi Parkı'nda Polifleks işçileri adına basın açıklamasını Petrol-İş Bursa Şube Başkanı Nuri Han gerçekleştirdi.

İşten çıkarmaların Petrol-İş'e dönük bir saldırı olduğu söyleyen Han, Fourecia Polifleks'in dünya çapında bir Fransız otomotiv firması olduğunu ve onbinlerce işçiyi istihdam ettiğini belirtti. Han, Petrol-İş'in konuyu uluslararası boyuta taşıyacağını sözlerine ekledi.

Daha sonra söz alan Türk-İş 8. Bölge Temsilcisi Sabri Özdemir atılan işçilerle sonuna kadar dayanışma içinde olacaklarını söyledi. Eyleme Türk-İş bünyesindeki sendikaların yöneticilerinin yanı sıra DİSK, KESK ve Kamu-Sen yöneticileri de destek verdi. Eylemin sonunda Bursa İnsan Hakları Kurulu'na işçilerin şikâyetlerini ve taleplerini içeren dilekçeler verildi. İşçilerin fabrika önündeki direnişleri kurdukları çadırda devam ediyor.

Petrol-İş'ten açıklama

Polifleks'te yaşanan işten atmalara karşı Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın yazılı açıklama yaptı. "Firma, daha attığı imzanın mürekkebi kurumadan, aralarında sendikamızın işyeri baştemsilcisi ve iki şube yöneticisinin de olduğu 11 üyemizi 23 Temmuz'da işten çıkarttı" denilen açıklamada, patronun bu kararına karşı Petrol-İş üyelerinin, fabrika önünde kurulan çadırda protesto eylemi başlattığı ve eylemin hala devam ettiği belirtildi.

Sendikanın, işten çıkartılan Petrol-İş üyelerinin tüm kanuni haklarını kullanacağını ifade edildiği açıklamada 60 yıldır petrol, kimya ve lastik işçilerinin örgütlenme ve hak alma mücadelesini yürüten Petrol-İş Sendikası'nın Faurecia Polifleks'te işten çıkartılan üye ve yöneticilerinin sendikal mücadelesini hiçbir şekilde bırakmayacağı, sendikalaşma ve toplu sözleşme haklarını sonuna kadar ve işverenin tüm engellemelerine karşın savunacağı vurgulandı.

Yabancı askeri işyerlerinde uyuşmazlık

Türk Harb-İş Sendikası Merkez Yönetim Kurulu yaptığı yazılı açıklama ile yabancı askeri işyerlerinde çalışan ve yaklaşık 1200 üyeyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamadığını belirterek arabulucu sürecinin başladığını duyurdu.

26 Mayıs 2010 tarihinde başlayan toplu pazarlık sürecinde, Harb-İş tarafından oluşturulan toplu sözleşme tasarısında 13 madde konusunda anlaşma sağlanamadığı belirtilirken söz konusu maddelerin şunlar olduğu söylendi: "Sözleşmenin kapsamı, sendika üyeliği, günlük ve haftalık çalışma süreleri, fazla çalışma, ücret zamları, yıllık ikramiye, çocuk ve eğitim yardımı, sosyal haklar, iş elbisesi ve koruyucu melbusat, cenaze yardımı, TSK dinlenme ve eğitim vakfı, doğum yardımı, ihbar tazminatı, ücret cetveli"

Kadıköy grevi yerinde saydı

CHP'li Kadıköy Belediyesi ile devam eden toplu sözleşme sürecinde yaşanan uyuşmazlık nedeniyle 19 Temmuz sabahı greve çıkan Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube üyesi işçilerin grevi sona erdi.

25 Temmuz günü biraraya gelen DİSK/ Genel-İş yöneticileri, işçi temsilcileri ve belediye yönetimi toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmaya vardı. Görüşme sonrasında belediyenin son teklifini Kadıköy Belediyesi işçilerinin onayına sunan Genel-İş Sendikası, işçilerden %95 oranında "Evet" yanıtını aldı.

Belediye yönetimiyle sağlanan anlaşmaya göre; greve çıkış sürecinin ana nedeni olan taban yevmiyelerinde herhangi bir artış sağlanmadı. Daha önce 84 TL olan taban yevmiyeleri aynı kaldı.

240 TL tutarındaki sosyal paket yeni anlaşmaya

26 Temmuz 2010 / Beykoz

göre 245 TL'ye yükselirken 25 kuruş kıdem zammının yanı sıra ücretlere %9 oranı da yeni sözleşmede sabit kaldı. Yemek ücretlerinin 11 TL'den 13 TL'ye yükseltildiği yeni toplu iş sözleşmesinin 2. yılı için ise enflasyon+1 oranında anlaşıldı. İmzalanan yeni toplu sözleşme Genel-İş üyesi 470 işçiyi kapsıyor.

Tüm Bel-Sen'den sınıf dayanışması

Tüm Bel-Sen yaptığı yazılı açıklama ile İstanbul Büyükşehir ve bazı ilçe belediyelerinde, işverenlerin uzlaşmaz tutumu nedeniyle anlaşma sağlanamaması sonucu grev kararı alan belediye işçilerinin yanlarında olduklarını ifade etti.

Açıklamada, Belediye-İş ve Genel-İş sendikalarının, insanca bir ücret ve güvenceli çalışma ortamı talepleri karşısında işverenlerin uzlaşmaz bir tutum sergilemesi nedeniyle grev kararı aldığı hatırlatıldı.

Açıklamada, farklı statülere rağmen işçi ve emekçilerin sorunlarının benzer olduğunun altı çizilirken bu sorunların çözümünün de ancak dayanışma içinde ortak mücadele ile çözülebileceği vurgulandı.

Tüm Bel-Sen; İstanbul Büyükşehir, Beykoz, Beyoğlu Gaziosmanpaşa, Zeytinburnu ve Üsküdar

belediyelerindeki işçilerin bu haklı mücadelelerini kendi mücadelesi olarak gördüğünü belirtti.

Sosyal hizmetler hekimsiz bırakılıyor

Sağlıkta Dönüşüm Programı kapsamında çeşitli illerde ‘Aile hekimliği’ uygulamasının hayata geçmesi üzerine Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) yazılı açıklama yaptı.

Hükümetin “dönüşüm” adıyla sağlık ortamında yürüttüğü yapısal uyum programının kamu hizmetlerinin tamamında tahribat yarattığını belirten SES, bu durumdan en çok etkilenen kamu kurumlarının başında SHÇEK’in geldiğini ifade etti. Açıklamada SHÇEK’e bağlı kuruluşlardan sürekli hizmet alan özürlü, yaşlı, korunmaya muhtaç çocuklara ve gençlere hizmet veren SHÇEK kurum hekimlerinin yaşadıkları sıkıntılara çözüm bulacak bir muhatap bulamadığı dile getirildi.

Bunun yanı sıra SHÇEK kurum hekimlerinin kurumdan hizmet alan yaşlı, özürlü veya korunmaya muhtaç çocuklara yazdığı reçetelerin ödenmediği de belirtildi.

HSGGP Paşabahçe direnişini ziyaret etti

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, Paşabahçe Devlet Hastanesi’nde işten atıldıktan sonra direnişe geçen Türkan Albayrak’a 26 Temmuz günü dayanışma ziyaretinde bulundu.

Direnişin 17. gününde destek ziyareti gerçekleştiren platform bileşenleri, hastane girişinde buluştular. Direniş alanına kadar sloganlarla gelen kitle adına basın açıklamasını Genel-İş Sendikası 2 No’lu Bölge Başkanı Mehmet Karagöz okudu. Taşeron çalışma sisteminin iş cinayetleri ve güvencesizlik anlamına geldiğini ifade eden Karagöz, bu koşullar altında ortaya çıkan direniş ve grevlerin öneminin ise iki kat daha arttığını söyledi. Açıklamanın ardından Türkan Albayrak’la direniş üzerine sohbet edildi.

TTB Sağlık Bakanlığı’nı göreve çağırdı

Anayasa Mahkemesi’nin kısmi iptal kararı aldığı “Tam Gün Yasası”nda Sağlık Bakanlığı’nın uygulamasına ilişkin Danıştay’da açtığı dava karara bağlandı.

Danıştay 5. Dairesi, Sağlık Bakanlığı’nın internet sitesindeki kamuda çalışan doktorların 30 Temmuz’dan itibaren muayenehane açmalarının mümkün olmadığına ilişkin açıklamasını düzenleyici işlem niteliğinde buldu.

Sağlık Bakanlığı’nın, 5947 sayılı ‘Tam Gün Yasası’ ile ilgili Anayasa Mahkemesi’nin kararının, üniversite öğretim üyeleri dışında kamu sağlık kuruluşlarında çalışan hekimleri kapsamadığını ve bu hekimlerin 30 Temmuz’dan itibaren kamu dışında çalışmalarına izin verilmeyeceğini açıklaması üzerine yazılı açıklamada bulunan TTB, bakanlığın uygulama işlemine karşı Danıştay’da dava açtığını duyurmuştu.

“Tam Gün” Yasası ile hekimlerin, güvencesiz ve giderek düşürülecek ücretlerle, günde 14-15 saat tek bir kurumda çalışmaya mecbur bırakılmasının hedeflendiğini belirten TTB, Anayasa Mahkemesi’nin, 16 Temmuz 2010 günü açıkladığı kararı hatırlatmıştı.

DİSK AR’dan kayıtdışı raporu

DİSK AR, kayıtdışılık ve istihdam alanında son dönemde yaşanan gelişmelerin değerlendirildiği bir rapor hazırladı. Raporda kayıtdışı çalışanların sayısında geçen yıla göre artış yaşandığına dikkat çekildi. Raporda TÜİK verileri ele alınırken işsizlik oranının önceki yılın nisan ayı dönemine göre 2,9 puan düştüğü belirtildi. Fakat buna rağmen işsizlik verilerinde yaşanan düşüşün, kayıtdışının ve güvencesiz çalışmanın yaygınlaşmasının gölgesinde kaldığı ifade edildi. Buna göre işsiz sayısının 2 yılda yüzde 32 artış gösterdiği belirtilerek, 2008’in aynı döneminde yaklaşık 2 milyon 333 bin olan işsiz sayısının, son açıklanan resmi verilere göre yaklaşık 3 milyon olduğu söylendi.

Yaklaşık 10 milyon kişi kayıt dışı

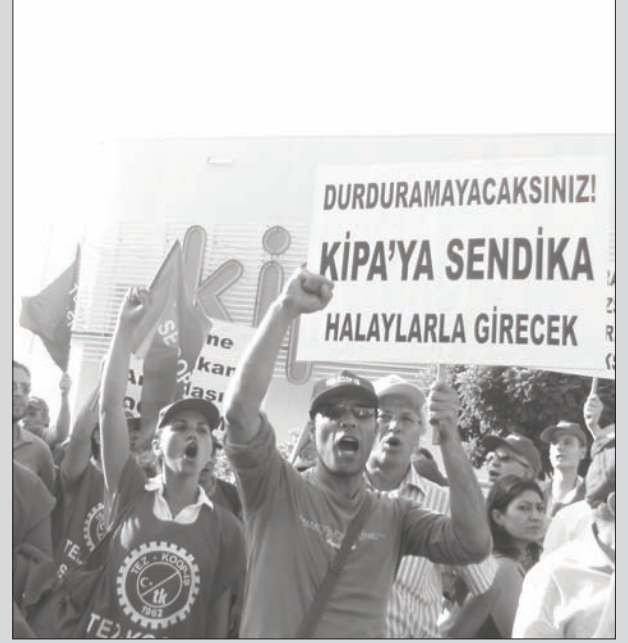
2010 nisan ayı dönemi için açıklanan istihdam verilerine göre, kayıtdışı istihdam edilenlerin sayısının bir önceki yılın aynı dönemine göre 905 bin kişi artarak, 8 milyon 842 binden 9 milyon 747 bine ulaştığı da raporda belirtildi. Bu rakamın nisan ayı dönemi için ulaşılan en yüksek düzey olduğu vurgulandı.

Güvencesizlik çözüm değil

Raporda işsizlik rakamlarındaki düşüşe güvencesiz çalışanların ve eksik istihdam edilenlerin sayısındaki artışın eşlik ettiği belirtilirken herkese insan onuruna yaraşır bir iş talebi dikkate alındığında, krizden güvencesiz ve geçici işlerle çıkmanın çözüm olmadığının görüleceği söylendi. Geçici bir işte çalışanların sayısının nisan dönemi için 2009’da 1 milyon 221 bin iken, 2010’da 1 milyon 537 bin düzeyine ulaştığına dikkat çekildi.

Sendikal hak ve özgürlükler güvence altına alınmalı

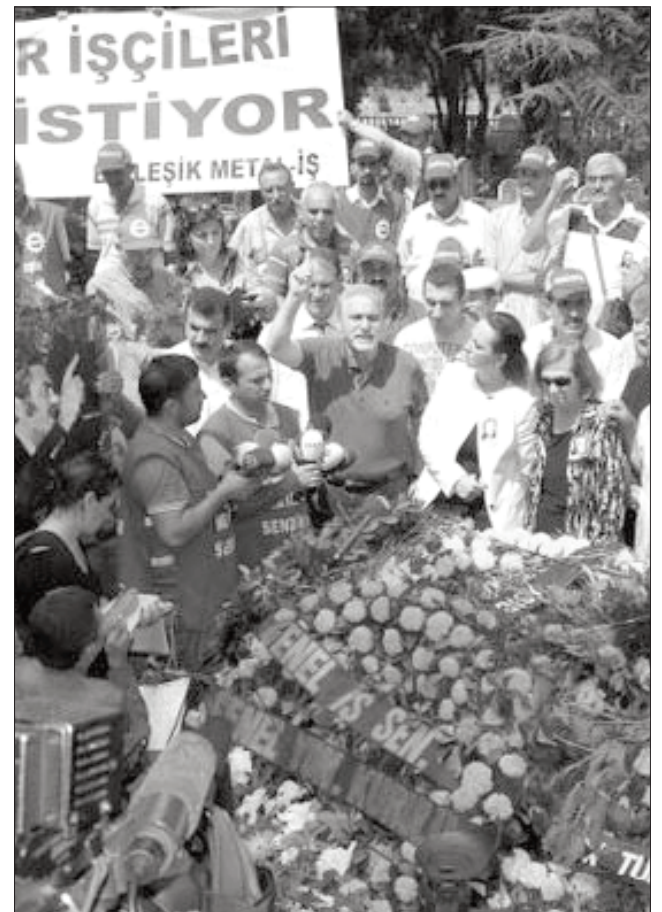
Raporda bazı çevrelerce işsizliğe “çözüm” olarak dile getirilen kıdem tazminatlarının kaldırılmasının, kamu emekçilerinin iş güvencesinin kaldırılmasının, işçi açısından daha fazla çalışmak ve daha fazla sömürü anlamına gelen esnekliğin, geçici çalışmanın, kiralık işçilik uygulamalarının yaygınlaştırılmasının çözüm olamayacağını altı çizildi.

Kemal Türkler anıldı

DİSK Kurucu Başkanı ve T. Maden-İş Sendikası Genel Başkanı **Kemal Türkler**, katledilişinin 30. yıldönümünde DİSK’e bağlı sendikaların üye ve yöneticileri tarafından düzenlenen kitlesel bir törenle anıldı. 22 Temmuz günü gerçekleştirilen anma töreninde DİSK’e bağlı sendikaların genel merkez, şube yöneticileri ve üyelerinin yanı sıra direnişçi işçiler de yer aldı. Gebze Çayırova’da işten atma saldırısına karşı direnen Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi ÇEL-MER işçileri de sendika pankartlarıyla anmaya katılım sağladılar. Kemal Türkler’in Topkapı Mezarlığı’ndaki mezarına yürüyen yüzlerce DİSK’li Türkler’in mezarına karanfiller bıraktı ve saygı duruşunda bulundu.

Anma töreninde konuşan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ise, 12 Eylül anayasası ile mücadeleyi kendilerinin yaptığını söyledi. 12 Eylül anayasasının tamamen değiştirilmesi gerektiğini belirten Çelebi, “12 Eylül’den dolayı asıl mağdur olan bizleriz. Bizler mahkum olduk. İdamla yargılandık. Bugün konuştuğumuz 12 Eylül süreci, 12 Eylül ile hesaplaşmanın alt yapısı, Kemal Türkler’in öldüğü gündür. Kemal Türkler bu mücadelenin en önemli simgesidir” dedi.

Toplu görüşmelere giden hareketinin durumu

Memur sendikaları ile hükümet temsilcileri arasında gerçekleştirilecek olan 9'uncu dönem toplu görüşmelerinin ilk oturumu 15 Ağustos 2010 tarihinde yapılacak. Kamu emekçileri toplu görüşme sürecine iş güvencesinin kaldırılmak istendiği, özelleştirmelerin ve kamu kurumlarının tasfiyesinin hız kazandığı, sözleşmeli-taşeron-esnek çalışmanın yaygınlık kazandığı bir dönemde giriyor.

Kamu emekçileri hareketi, kapsamlı saldırılar altında toplu görüşme sürecine girerken, tarihinin de en zayıf ve parçalı dönemini yaşıyor. Sendikaların üye sayılarına ilişkin olarak açıklanan son veriler KESK'in güç kaybetmeye devam ettiğini, buna karşılık gerici sendikaların ise güç kazandığını gösteriyor. Açıklanan 2010 Yılı Temmuz ayı istatistiklerine göre KESK 219.195 üyeye sahipken, Türk Kamu-Sen 369.600, Memur-Sen ise 392,171 üyeye sahip bulunmaktadır. Kuşkusuz bu tablo, tek başına, hareketin temel sorun ve ihtiyaçlarının algılanmasında yeterli olamayacağı gibi, kamu emekçileri hareketinin zayıf ve parçalı bir seyir izlemesi de yalnızca üye sayılarındaki değişimlerle açıklanamaz. Üye sayılarındaki bu değişim, hareketin zayıf ve parçalı olmasının nedeni olmaktan ziyade, tersine bu zayıflığın daha da büyümesinde rol oynayan etkenlerden biri haline gelen bir sonuç durumundadır. Kamu emekçilerinin gerici sendikalara yönelmesinin gerisindeki nedenler doğru kavranmadıkça, bu tabloyu değiştirebilecek bir irade ortaya konabilmesi de olanaklı değildir.

Kuşkusuz ki, gerici sendikaların palazlanıp güçlenmesinde, bu sendikaların hükümetin olanaklarından etkin bir biçimde yararlanması önemli bir rol oynamaktadır. Ne var ki, hükümetin elindeki güçler belli bir zemin üzerinde etki etmekte, karşılık bulabilmektedir. Burada cevaplanması gereken asıl soru, "Sermaye iktidarının kamu emekçilerinin yönelimlerini belirleyebilmesini sağlayan bu zemin nasıl oluşmuştur?" sorusudur. Böyle bir soru, hareketi tarihsel evreleri ile birlikte ele almayı, kapsamlı değerlendirmeleri zorunlu kılmaktadır. Hareketin yaşadığı tıkanmanın, yeterli olmasa bile zaman zaman devrimci çevreler ve çeşitli reformist sendikal gruplar tarafından tartışılmış olması, diğer yandan da yazımızın toplu görüşme sürecine ilişkin değerlendirmelerle sınırlı olması nedeniyle, bu soruya genel bir çerçevede cevap vermeye çalışmakla yetineceğiz.

KESK ve bağlı sendikalar neden güç kaybediyor?

Bu başlık okunduğunda "kamu emekçileri hareketi KESK'ten ibaret değildir" yönünde bir itiraz yöneltilebilir. Kuşkusuz bu doğrudur. Kamu emekçileri hareketi, şu veya bu sendikanın ürünü değil, belli öznellikler taşısa bile, özünde sendikalar, hareketin yarattığı dinamiklerin ürünüdürler. Buradan bakıldığında hareketin ortaya çıkardığı dinamikleri

değerlendirmek ve sonuçlar çıkarmak, harekete somut biçim kazandırmaya dönük devrimci görevlerin ortaya konulması açısından anlam taşıyacaktı. Ne var ki, sendikalar yalnızca hareketin ortaya çıkardığı dinamiklerin ürünü olmakla kalmazlar, tersinden de bu dinamiklerin belli bir hedefe yönlendirilmesinde, güçlendirilmesi veya geriletilmesinde temel bir rol oynarlar. Bugün kamu emekçileri hareketinin karşı karşıya bulunduğu saldırılar, yeterli bir mücadele zeminini yaratmaktadır. Sorun tümüyle bu zeminin nasıl değerlendirileceği sorunudur. Yani hareketin temel sorunu "dinamikler" sorunu değil, önderlik sorunudur. Devlet güdümlü gerici sendikalar hareketin önderlik ihtiyacını karşılayamayacağına, aksine ortaya çıkan dinamikleri düzen kanalları içerisinde boğma işlevi gördüklerine göre, tartışılması gereken KESK'in bu ihtiyaca nasıl karşılık vereceği sorusudur.

Burada söylediklerimizden KESK'in ve bağlı sendikaların güç kaybetmesinin gerisinde hareketin önderlik ihtiyacının karşılanamamasının bulunduğu anlaşılmaktadır. Bu ise, KESK'e ve sendikalara yön veren çevrelerin düzen karşısındaki siyasal tutumları ile doğrudan ilişkilidir. Siyasal arenada parlamentocu-reformcu bir çizgi izleyen bu akımlar, sendikal mücadelede de "uzlaşmacı", "diyalogcu" bir çizgi izlemekte, kitlelere dayalı bir mücadele çizgisi izlemek yerine, kamu emekçilerini uzlaşmacı çizgilerinin "kitlese" desteği olarak görmektedirler. Bunun dolaysız sonucu ise sendikaların sınıfsal mücadele örgütleri olmaktan çıkarılması, "protestocu" bir çevre örgütü durumuna düşürülmesidir. Son on yıldır izlenen çizgi bunun açık göstergesi durumundadır. 4688 sayılı yasa ile birlikte kendisine güçlü bir dayanak noktası bulan uzlaşmacı sendikal çizgi, geride bıraktığımız yıllar içerisinde sendikalarımızı teslim almış, kamu emekçilerine yönelen saldırıların göğüslenememesinde temel önemde bir rol oynamıştır. Bu zaman dilimi içerisinde sendikalar "hak alma örgütleri" olmaktan çıkartılmış, kamu emekçileri hareketinin temel sorun ve taleplerinden kopartılarak reformist çevrelerin siyasal tercihlerinin dolgu malzemesi haline getirilmişlerdir. Somut kazanımlarla buluşturulamayan kamu emekçileri hareketi, hedefsiz ve amaçsız protestocu kadro eylemlerine mahkum edilmiştir. Öyle ki artık sendika, bir hak alma örgütü değil, meclise gelen yasa tasarılarını "protesto" örgütü durumuna düşürülmüştür. Yıllar boyunca mücadelenin somut kazanımlarla buluşturulamaması, kamu emekçilerinin sendikalarından uzaklaşmasına yol açmış, gerici sendikalar bu zemin üzerinde güç kazanmışlardır. KESK ve bağlı sendikalardan ümidini kesen emekçiler, bir yandan milliyetçi-gerici-şoven burjuva siyasetinin etkisi altına girmiş, öte yandan da hükümetler ve idarecilerle ilişkileri güçlü olan sendikaları daha akla yatkın görür hale gelmişlerdir. KESK'in hareketin önderlik ihtiyacını dolduramaması, gerici sendikaların güçlenmesinde önemli bir zemin yaratmıştır.

Burada söylediklerimizden KESK'in ve bağlı sendikaların

kaybettiğini genel hatları ile ortaya koymaktadır. Aynı şekilde KESK'in kitleler içerisinde nasıl güç kazanabileceğini de açıklamaktadır. Fakat, güçlenmenin birden fazla yolu var. Gerici sendikaların yaptığı gibi burjuva siyasal güçlere yakınlaşmak ve onların olanaklarından yararlanmak ile kitlelerin mücadelesine yaslanmak bunun iki ayrı yolu olarak KESK'in önünde durmaktadır. Bunlardan hangisinin tercih edileceği ise tümüyle tercihte bulunanların siyasal tutumları ve düzen karşısındaki konumları ile ilişkilidir. Bugün KESK içerisinde önemli bir etkinliği bulunan reformcu sol siyasetlerin düzen karşısındaki ara konumlarını sürdürememeleri ve referandum karşısında düzen güçleri arkasında konumlanışları, KESK içerisinde de hangi çizgiye yöneldikleri konusunda yeterli ipuçlarını vermektedir. 25 Kasım grevi sonrasında KESK'in gerici sendika konfederasyonları ile kurduğu ilişki düzeyi, TEKELE Direnişi karşısında gösterilen tutum vb. mevcut KESK çizgisinin de ara konumunu sürdüremeyeceğinin göstergesidir. Ne var ki, siyasal arenada "sosyal demokrasi"ye oynayarak düzene yedeklenme tutumu - EDP, kuruluşundan sonraki ilk büyük siyasal deneyimi ile bunun da gerisine düştüğünü ortaya koymuş bulunuyor- reformcu solun güçlenmesini değil, onların siyasal mücadele sahnesinden silinmesi sonucunu doğuruyorsa, aynı şekilde bu reformcu siyasetlerin mevcut çizgileri ile KESK'in de aynı akıbeti sürüklenmesine yol açacakları ortadadır.

Kitlelere dayalı hak alıcı bir mücadele çizgisi mi, protestocu ve uzlaşmacı çizgi mi?

Yukarıda kamu emekçileri hareketinin parçalı tablosunun gerisindeki temel nedenler genel bir çerçevede ortaya konulmuştu. Kamu emekçilerine yönelen saldırılar tablosu, kamu emekçileri hareketinin güçlenip gelişebilmesine yeterli bir zemin sağlamaktadır. Hastaneler başta olmak üzere kamu hizmet kurumlarının özelleştirilmesine dönük adımlar, iş güvencesinin ortadan kaldırılmasına ve esnek-kuralsız çalışmanın yaygınlaştırılmasına dönük 657'de değişiklik tasarısı, sözleşmeli-taşeron çalışmanın ulaştığı boyut, ücretlerde yaşanan erime vb. tüm bunlar mücadelenin büyütülmesi için önemli olanaklar ortaya çıkarmaktadır. Ne var ki, geçmiş deneyimler tüm bu saldırıların mevcut icazetçi sendikal çizgi ile göğüslenemeyeceğini ortaya koymaktadır.

Bugün KESK'in ve sendikalarımızın önünde, ara başlıkta ortaya konulan soruyu yanıtlama görevi durmaktadır. Son on yıllık mücadele tarihimiz, somut kazanımlara yönelmemiş, uzlaşmacı bir sendikal çizginin, günübirlik ve protestoya indirgenmiş eylem biçimlerinin, kamu emekçilerine yönelen saldırıların göğüslenememesinde yeterli olmadığı gibi, bu saldırıların hayat bulmasında da zemin düzleyici bir rol oynadığını, sendikalarımızın emekçiler nezdinde itibar

erken kamu emekçileri mu ve görevler

kaybetmesine, emekçilerin mücadeleye olan inançlarının zayıflamasına yol açtığını göstermektedir. Bugün kamu emekçileri hareketinin önündeki en büyük engel bizzat bu yasalıcı-uzlaşmacı çizgidir. Bu çizginin aşılması ve fiili-meşru mücadele çizgisine dayalı hak alıcı bir mücadele anlayışının yerleştirilmesi hayati görev olarak önümüzde durmaktadır. Mevcut çizginin aşılamaması durumunda, emekçilerin sosyal kazanımlarına yönelik kapsamlı saldırıların hayat bulacağı gün gibi ortadadır.

Önümüzdeki toplu görüşme süreci, bu açıdan bu çizginin aşılması yönünde bir olanağa dönüştürülmeli, kamu emekçilerinin karşılaştığı kapsamlı saldırılara hazırlandığı bir süreç olarak işletilmelidir.

Toplu görüşmeler ve saldırılar karşısında kapsamlı bir mücadele programı ihtiyacı

Bu yıl 9. kez gerçekleştirilecek olan toplu görüşmelere birkaç hafta kala halen KESK, toplu görüşmeler karşısındaki tutumunu açıklamış değildir. Bir ortaoyunu olarak gerçekleşen toplu görüşmeler, özünde kitleleri mücadeleden uzaklaştırmanın, küçük kırıntılarla emekçilerin mücadele dinamiklerini boğmanın aracı olarak işlev görmektedir. İlk yıllarda kamu emekçileri içerisinde belli bir ilgiye konu olan toplu görüşme süreçleri, uzun zamandır kamu emekçilerinde hiçbir beklentiye yol açmamaktadır. Önceleri toplu görüşme masasına oturarak emekçilerde beklenti yaratılmasının aracı durumundaki bu oyunun bir parçası olan KESK, masadaki gücünün zayıflamasından sonradır ki, toplu görüşmelerin bir ortaoyunu olduğunu ‘keşfetmiş’, “toplulu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevireceğiz” iddiası ile masayı terk etme tutumunu geliştirmiştir. Ne var ki, masayı terk etmek kendi başına bir anlam ifade etmediği gibi, gününbirlik eylemlerle toplu görüşmenin toplu sözleşmeye çevrilmesi de olanaklı değildir. Geride bıraktığımız toplu görüşme dönemleri boyunca kamu emekçileri toplu görüşmeleri televizyon ve basından izleyen seyirciler durumuna düşürülmüş, KESK ise, bu süreçleri bir mücadele programı ortaya koymayarak kadro eylemleri ve bir günlük iş bırakmalar ile geçiştirmiştir. Toplu görüşme süreçlerinde KESK’e “biz orta oyununa katılmadık” övünüsünden başka bir şey kalmamıştır.

Önümüzdeki toplu görüşme dönemini öncekilerden daha önemli kılan ise kamu emekçilerinin kapsamlı saldırılarla yüzyüze bulunması olgusudur. Yaklaşık bir yıldır kamu hastanelerinin özelleştirilmesine dönük yasa tasarısı gündemdeki yerini korurken, KESK bu tasarı karşısında hiçbir tutum geliştirmemiş, sağlık emekçilerinin mücadelesini yalnızlığa mahkum etmiştir. Benzer bir biçimde 657’de değişiklik tasarısına ilişkin olarak da basın açıklamaları yapmakla ve “değişikliklere hayır” demekle yetinilmiştir. Sözleşmeli çalışma alabildiğine yaygınlaşmış, ancak bunun

karşısında da somut bir tutum geliştirilmemiştir. Bu tutumun devam etmesi durumunda ise bu kapsamlı saldırıların hayata geçeceğinden şüphe duyulmamalıdır.

Toplu görüşme süreci, kamu emekçilerinin temel taleplerinin kazanılması ve saldırıların göğüslenmesine dönük bir mücadelenin açığa çıkartılması yönünde değerlendirilmelidir. Bu ise ancak bugünden ilan edilen uzun vadeli bir mücadele programı ile mümkündür. Her fırsatta döne döne ILO sözleşmelerinin kamu emekçilerine grev hakkını tanıdığını propaganda eden KESK bürokratları, her nedense grev silahını etkin bir biçimde kullanmayı önüne koymamakta, grevi bir günlük uyarı eylemleri biçiminde güdükleştirmektedirler. Bugüne kadarki eylem çizgisi hiçbir kazanımı beraberinde getirmediği gibi, kamu emekçilerinin ümitlerinin tükenmesine de yol açmakta, KESK’ten kopuşun dayanağı olmaktadır. Kamu emekçilerini ilgilendiren yapılan eylemin kitleselliği değil, getirdiği kazanımdır. Bugüne kadar izlenen çizgi ile hangi saldırı püskürtülmüş, hangi kazanım elde edilmiştir? Bu sorulara olumlu yanıtlar veremeyen bir sendikal hareketin kitlelerle buluşması olanaklı değildir. Sendikalar birileri için üzerinde at koşturdukları zeminler olarak işlev görse de, kamu emekçileri açısından ancak bir hak elde etme aracı olduklarında anlam kazanmaktadır.

Önümüzdeki toplu görüşme sürecinin kamu emekçilerine yönelik saldırılara karşı mücadele ile birleştirilmesi gerektiğini söylemiştik. Mücadele sade ve anlaşılır bir biçimde formüle edilmiş talepler etrafında örgütlenmeli, sayfalar dolusu toplu görüşme taslakları içerisinde boğulmamalıdır. En düşük memur maaşının asgari geçim standardına yükseltilmesi, grev ve toplu sözleşme hakkı, 657 değişiklik tasarısının geri çekilmesi, hastanelerin özelleştirilmesine dönük adımların geri çekilmesi, sözleşmeli-taşeron çalışmanın yasaklanarak sözleşmeli çalışanların kadroya alınması vb. belli başlı talepler etrafında işyeri temeline dayanan ve grev eksenine oturan uzun vadeli bir mücadele

programı ortaya konulmalıdır.

Bugün KESK’in gerek toplu görüşmeler gerekse de saldırı yasaları karşısında somut bir mücadele programı olmadığı gibi, sendikalar da bu tutumsuzluk karşısında hiçbir tepki geliştirmemektedir. Sendika merkez yönetimleri de KESK’in tutumsuzluğunu suskunlukla karşılamakta, KESK’in kapsamlı bir mücadeleye hazırlanması yönünde bir çalışma yürütmedikleri gibi kendi önlerine de somut bir eylem programı koymamaktadırlar. Bunun olağan sonucu ise bir bütün olarak kamu emekçileri hareketinin sendikal önderlikten yoksun bırakılması, sendikalarımızın kamu emekçilerinin temel talepleri karşısında çözümsüzlüğe, eylemsizliğe mahkum edilmesi olmaktadır.

Birinci sorunumuz, kamu emekçilerinin temel talepleri üzerinden grevi ve işyerlerini eksen alan kapsamlı ve uzun vadeli bir mücadele programının oluşturulması sorunudur. Kapsamlı ve hak alıcı bir mücadele programının ilanından sonra geriye işyerlerini temel alan etkin bir hazırlık sürecinin örgütlenmesi kalmaktadır.

İkinci ve daha önemli sorunumuz ise KESK’in ve sendikalarımızın bu mücadele programının oluşturulması yönünde harekete geçirilmesi sorunudur. Bu ise öncü, ilerici, devrimci kamu emekçilerinin önünde duran görevdir. Üyesi olduğumuz sendikaların şube ve merkez yönetimlerinin harekete geçirilmesi yönünde taban basıncının örgütlenmesi çabası içerisine girilmeli, kapsamlı bir mücadele programı ihtiyacı şubeler platformu, sendika kurulları vb. organlarda tartışmaya açılmalı, KESK’in ve sendikalarımızın organlarını toplayarak bu ihtiyacı gündeme almaları yönünde çaba harcanmalıdır. Böyle bir çalışma kuşkusuz taban çalışması ile bir arada yürütülmeli, öncü-devrimci kamu emekçilerini yan yana getirecek platformlar oluşturulmalı, basın açıklamaları, imza kampanyaları vb. aracılığıyla taban basıncının örgütlenmesi sağlanmalıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Sendikalarda sınıf işbirliğinin yeni adımı: “Tüketimden gelen güç!”

DİSK’in TÜSİAD’a yaptığı ziyaretin rüzgarı dinmeden sendikalara hakim olan sınıf işbirlikçiliği çizgisinin yeni bir örneği Türk-İş’ten geldi. Tarihi sınıf işbirlikçiliğinin ve sınıfa ihanetin tarihi olan Türk-İş bürokrasisi geçtiğimiz yıl TOBB ve bir dizi sermaye örgütü ile birlikte örgütlediği “Kriz varsa çaresi de var!” kampanyasının ardından şimdi de “Tüketimden gelen gücü örgütlemek” başlıklı bir kampanya ile gündemde.

Tüketimden gelen gücü örgütlemek

500 işçi ailesiyle yapılan anketin sonuçları üzerinden böyle bir kampanya gündeme gelirken Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu ve Genel Teşkilatlandırma Sekreteri Cemal Bakındı imzasıyla bağlı sendikaların genel başkanlıklarına gönderilen yazıda “*konfederasyonun üretimden gelen gücü kadar önemli olduğuna inanılan, tüketimden gelen gücü örgütlemek, sendikaların örgütlü oldukları iş yerlerinde üretilen mal ve hizmetlerin tüketilmesini sağlamak amacıyla bir envanter çalışması yapılacağı*” bildirildi. Bu envanter çalışması kapsamında konfederasyon çatısı altındaki sendikalardan, örgütlü oldukları fabrikalarda üretilen tüketim mallarının listeler halinde 1 Eylül tarihine kadar konfederasyon merkezine iletilmesi istendi. Birleştirilen listelerin tekrar bağlı sendikalara iletileceği ifade edilerek işçilerin bu ürünleri tüketmesine yönelik kampanyalar örgütleneceği ve yine bu ürünlerde sendika üyelerine indirim yapılması için şirketlerle pazarlık yapılacağı ifade edildi.

Böylece sendikaların daha fazla fabrikada örgütlenmesinin de önünün açılacağını iddia eden Türk-İş ağaları sermayenin krizine çözüm bulmak için giriştikleri bu yeni kampanyaya diğer konfederasyonları da katılmaya davet ederken DİSK Başkanı Süleyman Çelebi ve Hak-İş Başkanı Salim Uslu kampanyayı destekleyeceklerini şimdiden ilan ettiler.

Kampanyanın kökleri sınıf işbirlikçiliği çizgisinde...

Hatırlanacağı üzere geçtiğimiz yıl Türk-İş, Hak-İş ve Memur-Sen bir dizi patron örgütüyle birlikte “Kriz varsa çaresi de var!” kampanyasına imza atmıştı. O zaman kendilerine “Üreten Türkiye Platformu” ismini verirken “Eve kapanma, pazara çık!”, “Al, ver, ekonomiye can ver!” demiş, krizden çıkışın daha fazla tüketimden ve işçi-patron dayanışmasından(!) geçtiğini buyurmuşlardı. Böylece işten çıkarmalardan, ücret düşürmelere ve esnek üretim saldırılarına kadar patronların hayata geçirdiği tüm saldırı uygulamalarını da peşinen meşrulaştırmışlardı.

Şimdi ise “tüketimden gelen gücü” örgütleyerek bir kez daha patronların işçilere değil, işçilerin patronlara muhtaç olduğu masalını yaymaya devam ediyorlar. Bu masala göre fabrikalar daha yoğun üretecek ve üretilen ürünler satılacak, istihdam artacak, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarında düzelmeler yapılacak.

Ama gelin görün ki, gerçek hayat hiç de böyle işlemiyor. Sadece son kriz döneminde yaşananlar bile bu açıdan kapitalizmin çıplak gerçeğini bir kez daha gün yüzüne çıkarıyor. Birakin istihdam yaratmayı

patronlar ele geçirdikleri bu fırsatta hala nasıl daha az sayıda işçiyle daha fazla üretim yapacaklarının hesabını yapıyorlar. Çalışma ve yaşam koşulları ise katbekat ağırlaşmaya devam ediyor. Bölgesel asgari ücret talebi çok daha yoğun şekilde dile getiriliyor, hala “0” zamlar dayatılıyor ve hatta üretimde ve kârlılıkta zirvede olan işletmelerde ücret düşürme uygulamaları hayata geçiyor. İşçi ücretlerinin bırakalım insanca yaşama yetecek bir düzeyi açıklık sınırının dahi altında olduğu bir ortamda gerçekleşen tüketim kampanyaları ise işçilerle dalga geçmekten başka bir anlam taşımıyor.

Ama kendisini çoktan burjuvaziye satmış olan sendika ağaları burjuvazinin kuklası olarak çalışıyor, kendi asli görevlerini yerine getirmemek için ayak direrken burjuvaziye nasıl yeni kaynaklar yaratacakları konusunda oldukça yaratıcı davranıyorlar.

Sendikacıların asli görevi üretimden gelen gücü örgütlemektir!

Asıl amacı burjuvaziye kan taşımak, “ekonomiye can vermek” olan bu kampanyanın içeriğine dair aslında çok da fazla söz söylemek gerekmiyor. Elbette tüketimden gelen gücün anlamı ve örgütlenmesi üzerine de çeşitli tartışmalar yapılabilir. Ancak bugün için sorun bundan çok daha yakıcı bir biçimde sendika ağalarının asli görevlerini yüzüstü bırakarak kumda oynamayı tercih etmeleridir.

Sendikaların asıl işlevi ve dolayısıyla sendikacıların asli görevi işçilerin ekonomik ve demokratik çıkarlarını savunmaktır. Bu ise, esas olarak bir sömürüyü sınırlandırma mücadelesidir.

Üretim alanında gerçekleşen sömürüyü sınırlandırmanın yolu yine bu alanın içinde üretimden gelen gücün örgütlenmesinden geçer. Bu ise işçinin kendi sınıf ideolojisi doğrultusunda eğitilmesi, bilincinin ve dayanışmasının güçlendirilmesi ve gerektiğinde şalterlerin inmesi anlamına gelir.

Gelin görün ki işçi ve patronun ortak çıkarları olduğu savunan “üretmek, kazanmak, kazandırmak(!)” isteyen sendika ağaları böyle bir görevlerinin olduğunu bile inkar ederler. İşte Türk-İş’in tarihi bu inkarın tarihidir. On yıllardır sayısız örneği olan bu

tutumun en son ve en çarpıcı örneğini ise Türkiye işçi sınıfı TEKEL Direnişi’nde yaşadı.

Yıllardır geliyorum diyen saldırı karşısında son ana kadar hiçbir şey yapmayan, son anda ise işçilerin basıncı ile direnişi örgütlemek zorunda kalan Türk-İş ağaları tüm bu süreç boyunca işçinin üretimden gelen gücünü örgütlemek için en ufak bir çaba bile harcamadılar. Kaldı ki, yıllardır adım adım gelen saldırı zaten TEKEL işçilerini üretim sürecinin dışında bırakmış, ellerinden bu önemli gücü çoktan çekip almıştı.

Ankara’da direnişin sürdüğü dönemde ise hatırlanacağı üzere 2 kere üretimden gelen gücün kullanılacağına dair söz verdi sendika ağaları. Önce 4 Şubat’ta gerçekleştirilmesi planlanan dayanışma grevi hiçbir somut hazırlık yapılmadığı için fiyaskoyla sonuçlandı. Bu fiyaskonun ardından ise yine direnişçi işçilerin basıncıyla 26 Mayıs’ta “genel grev” kararı almak zorunda kaldılar. İşçi sınıfının yakıcı sorunları üzerinden gündeme gelen ve aylar öncesinden duyurulan 26 Mayıs “genel grevinin” akıbeti ise 4 Şubat’tan da kötü oldu. Direniş alanındaki çadırları söktürmüş olmanın getirdiği rahatlıkla Türk-İş ağaları “genel grevin koşullarının olmadığını”, direnişin yarattığı duygusal bir tepki verdiklerini söyleyebildiler. “Genel eyleme” dönüştürdükleri “genel grev”in nasıl örgütleneceğini ise bağlı sendikaların kendisine “bırakarak” daha günü gelmeden aldıkları eylem kararını ortada bıraktılar.

Geçmişte yer alan sayısız örnekler bir tarafa sadece bu iki örnek bile başta Türk-İş bürokrasisi olmak üzere sendika ağalarının işçi sınıfının üretimden gelen gücünü örgütlemek konusunda, yani aslında yapmaları gereken asıl işi yapmak konusunda ne kadar iradesiz ve niyetsiz olduğunu kanıtlıyor.

Bu niyetsizlik ise özünde büyük bir korkuya dayanıyor. Hala işçi sınıfı adına ahkam kesmeye devam etseler de bu sınıfa çoktan ihanet ettiklerini, burjuvazinin zaferi için çalıştıklarını en iyi kendileri biliyorlar. Bu nedenle işçi sınıfının üretimden gelen gücünün örgütlenmesi ise sadece burjuvazinin değil, bu ağaların da korkularını depreştiriyor. Ama bilinen bir gerçek varsa o da korkunun ecele faydasının olmadığıdır.

Çel-Mer ve Samka işçileri direniyor!

ÇEL-MER Çelik ve Samka Metal’de sendika düşmanlığına ve işten atma saldırısına karşı direnişlerini sürdüren BMİS üyesi işçiler, birbirlerine her geçen gün daha da kenetleniyorlar.

Çel-Mer’de direniş sürüyor...

16 Temmuz günü, aralarında ilk olarak işten atılan işçilerin de olduğu toplam 22 işçiyi işten atan patrona bir kez daha direnişle yanıt veren Çel-Mer işçileri fabrikanın bulunduğu sokağın girişindeki alanda kararlı bekleyişlerini sürdürüyorlar.

UPS işçilerinden dayanışma

Çel-Mer işçilerinin kararlı direnişi 22 Temmuz anlamlı bir dayanışmaya sahne oldu. Öğle paydosundaki buluşmaya TÜMTİS üyesi UPS işçileri de katıldı. Bir süre direniş alanında kalan UPS işçileri, Çel-Mer işçilerinin direnişlerini desteklediklerini belirterek alandan ayrıldılar.

Çel-Mer işçilerinden yürüyüş

22 Temmuz sabahı bir kez daha direniş alanında buluşan Çel-Mer işçileri sabah saat 7.30’da Deka fabrikasının önünde toplanarak direniş alanına coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdiler.İçeride çalışan sendika üyesi işçilerin de katıldığı yürüyüşte “Çel-Mer işçileri işini istiyor!”, “Sendika anayasal hakkımızdır!”, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız!” pankartları açıldı.

ÇHD’den Samka işçilerine destek

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Çalışma Yaşamı Komisyonu Samka Metal işçilerine destek ziyaretinde bulundu. Çalışma koşulları ve sendikal örgütlenme süreçlerini aktaran Samka Metal işçileri, Samka patronunun saldırgan tutumu üzerine de bilgilendirmede bulundular.

Samka Metal işçilerine her türlü desteği sunacaklarını belirten ÇHD üyeleri iş çıkışı saatinde Samka işçileriyle birlikte yürüyerek slogan attılar.

Direnen işçiler Taksim’de

Çel-Mer Çelik ve Samka Metal’de direnişlerini sürdüren işçiler 25 Temmuz günü Taksim’deydi.

Yürüyüş ve sloganlarla tramvay durağından gelen işçiler burada gerçekleştirdikleri basın açıklamasının ardından İstiklal Caddesi üzerinde yürüyerek bildiri dağıtımını yaptılar. İşçilerin ailelerinin de yer aldığı eylemde, işçi çocukları ise en önde taşıdıkları dövizlerle dikkat çektiler. BDSP, TİB-DER, BATİS ve SODAP’ın da destek verdiği eylemde basın açıklamasını okuyan Çel-Mer işçisi Sinan Seçkin, “Sendikalı olduk, işten atıldık, sendikalı olmak suç mu?” diye sordu. Üç kuruş ücretle, zehirli gazların, tozların içerisinde, cehennem sıcaklığında, ağır mesai saatlerinde gecelerini gündüzlerine katarak, çeliğe hayat verdiklerini söyleyen Seçkin, “insanlık dışı çalışma koşullarında kendi hayatlarımızı tüketiyoruz” dedi. Seçkin, açıklamanın devamında direniş sürecine değindi.

Seçkin, işten atılan arkadaşlarının fabrika önünde yine direnişte olduklarını belirterek, hemen her gün patron tarafından fabrikaya çağrılan polisin çeşitli biçimlerdeki müdahalesiyle karşı karşıya kaldıklarını söyledi.

Eylemde konuşan Samka Metal işçisi Gül Taştan, sendikalaştıkları için işten atıldıklarını belirtti.

“Sendikalaşmak anayasal bir hak ise neden biz dışarıdayız?” diye soran Taştan, direnişlerini destekleyenlere, dayanışmaya gelenlere, kendilerine sınıf bilinci taşıdıkları için teşekkür etti. Sorunları ortak olduğu için bugün burada olduklarını söyleyen Taştan ortak mücadelenin önemine değindi.

Taştan’ın ardından söz alan TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu, Tuzla tersaneler cehenneminde yürüttükleri mücadeleye değindi. Zonguldak’ta ölen dört işçi ile birlikte 140 işçinin iş cinayetlerine kurban gittiğini vurguladı. Patronların aşırı kar hırsının işçilerin ölümüne yol açtığını söyleyen TİB-DER Başkanı, UPS işçilerinin de devlet terörüne rağmen direnişlerini sürdürdüklerini söyledi.

BATİS adına yapılan dayanışma konuşmasının ardından işçiler sloganlarla İstiklal Caddesi’nde yürüyerek bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Gebze

“Direnişimize destek olmalı, sesimize ses katmalısınız!”

Bizler, Çayırova İlçesi Şekerpınar Mahallesi’nde kurulu Çel-Mer Çelik A.Ş.’de çalışan işçileriz. 16 Temmuz günü Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye olduğumuz gerekçesiyle 22 kişi işten atıldık.

Sendikaya üye olduk, çünkü Çel-Mer patronu tüm haklarımızı gasp ediyordu.

Sendikaya üye olduk, çünkü ailemize bir parça daha ekmek götürebilmenin derdindeydik.

Sendikaya üye olduk, çünkü köle gibi çalışmak değil, insanca yaşamak ve çalışmak istiyorduk.

Sendikaya üye olduk, çünkü haklarımızı alabilmemizin yolunun örgütlenmekten geçtiğini biliyorduk.

Çel-Mer patronu ise haklarımızı görmezden geldi. Elimizde kalan kırıntıya bile göz koydu. Örgütlendik, haklarımızı istedik, bize kapıyı gösterdi. Bizim sırtımızdan kazanırken iyiydik, ama hakkımızı istediğimizde kötü olduk.

İşçi, emekçi kardeşler!

Hepimiz benzer sorunlar yaşıyoruz. Sefalet ücretine talim ediyor, yoksulluk içerisinde yaşıyor ve gece yastığa başımızı koyduğumuzda kara kara ay sonunu nasıl getireceğimizi düşünüyoruz. İşte bize reva görülen hayat bu! İşte tam da sorunlarımız ortak olduğu için mücadelemizde ortak olmalı. Nasıl ki patronlar fabrika ayırt etmeden işçilere karşı birlikte hareket ediyorlarsa bizler de bu asırlara karşı birlikte hareket edebilmeliyiz.

Bizler sonuna kadar haklı olduğumuz bir yola çıktık. Yalana yanlışa bulaşmadık. Kimseye haksızlık etmedik, etmeyeceğiz. Ama emeğimize ve onurumuza da sahip çıkacağız. Bize yapılan haksızlığa karşı sonuna kadar direneceğiz. Bu mücadele hepimizin mücadelesi. Biz kazanırsak, biliyoruz ki diğer işçi kardeşlerimiz de kazanacak. Biz kazanırsak bütün emekçiler kazanacak. Çünkü herkes görecektir ki haksızlık yapanın yanına kâr kalmayacak, örgütlenen ve birlik olan işçi yenilmeyecek.

İşte bu yüzden tüm işçi ve emekçi kardeşlerimizi direnişimize destek olmaya, sesimize ses katmaya çağırıyoruz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Çel-Mer işçileri

Kızıl Bayrak işçi ve emekçilerle buluşuyor

Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi Kızıl Bayrak, yaz döneminde de işçi ve emekçilerin sesi soluğu olmaya devam ediyor. İşçi ve emekçilere, Kürt halkına yönelik saldırı ve baskıların arttığı bu dönemde Kızıl Bayrak gazetesi Gebze’nin emekçi semtlerinde ve sanayi havzalarına ulaşıyor.

Gebze’de Güzeltepe, Erişler, Ulaştepe, Mudurtepe mahallelerinde kapı kapı gezerek Kızıl Bayrak gazetesini emekçilerle buluşturan BDSP’liler Gebze Çayırova’da kurulu Çel-Mer fabrikasında sendikalaştıkları için işten atılan ve direnişe geçen işçilere de Kızıl Bayrak gazetesinin dağıtımını gerçekleştirdiler.

Metal İşçileri Birliği’nin Çel-Mer direnişine ilişkin açıklamasının ve direnişçi bir Çel-Mer işçisinin mektubunun da yer aldığı Kızıl Bayrak’a Çel-Mer işçiler yoğun ilgi gösterdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

UPS Kargo işçileri hakları için direniyor!

Sendikal hak ve özgürlükleri için Amerika merkezli kargo devi UPS'nin aktarma merkezlerinde direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi UPS işçilerinin kararlı mücadeleleri devam ediyor.

UPS'nin İstanbul'da Mahmutbey ve Kurtköy'deki aktarma merkezlerinin yanısıra İzmir ve Balıkesir'de de süren direnişler destek ziyaretleri ve eylemlerle güç kazanıyor. UPS patronu sendika düşmanı tutumunu işten atma saldırıyla gösterirken son olarak İstanbul'da 6 işçi işten atıldı.

20 Temmuz günü Kurtköy'deki aktarma merkezinden 1 işçi işten çıkarılırken 21 Temmuz günü de Mahmutbey'de çalışan 5 işçi işten atıldı. UPS'ye bağlı olarak çalışan 5 işçinin işten atılmasıyla beraber toplamda işten çıkarılan işçi sayısı 120'yi geçti.

İşe iade davaları görülüyor

Patron-polis işbirliğinde gerçekleştirilen saldırılar karşısında kararlılıkla mücadelelerini sürdüren işçiler, bununla paralel olarak hukuki süreci de işletiyorlar. UPS'de ilk olarak işten atılan 19 işçinin işe iade davasının görüldüğü 15 Temmuz gününün ardından işten atılan diğer işçilerin de işe iade davaları parça parça görülüyor.

Gözler ITF kongresinde

TÜMTİS üyesi UPS işçileri TÜMTİS'in üst örgütü Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu'nun (ITF) 4 Ağustos 2010 tarihinde Meksika'nın başkenti Mexico City'de gerçekleştireceği kongresini bekliyorlar. Amerika merkezli UPS'nin ABD'de bulunan işyerlerinde örgütlü olan Teamster Sendikası'nın da temsil edileceği kongrede UPS'nin Türkiye'deki aktarma merkezleri ve şubelerinde yürütülen sendikal örgütlenme mücadelesinin de gündeme gelmesi bekleniyor. TÜMTİS ve UPS işçileri bu kongreden çıkacak somut kararları bekliyorlar.

UPS patronu zor durumda

Yeni işten atma saldırılarını devreye sokan UPS patronu “zor günler” geçiriyor. Aktarma merkezlerindeki alımlarında büyük oranda düşüş yaşayan UPS, işlerini döndürme noktasında çeşitli sıkıntılar yaşıyor. UPS'nin Türkiye'deki beyni durumunda olan Mahmutbey'deki aktarma merkezinde normal şartlar altında gerçekleşen günlük 50 bin alım, direnişin de etkisiyle oldukça düşmüş bulunuyor.

UPS işçileri eyleme geçiyor...

UPS işçileri, aktarma merkezleri önünde sürdürdükleri kararlı direnişlerini önümüzdeki günlerde sokağa taşımaya amaçlıyorlar. 31 Temmuz akşamı Beyoğlu Taksim'de ilerici sendikalar, demokratik kitle örgütleri, ilerici ve devrimci güçlerin de desteğiyle yürüyüş gerçekleştirecek olan UPS işçileri direniş coşkularını merkezi alanlara da taşıyacaklar. UPS işçileri cumartesi akşamı gerçekleşecek yürüyüşe tüm duyarlı kesimlerin kitlesel biçimde destek vermesini bekliyorlar.

Direnişlerini aktarma merkezleri önüyle sınırlı tutmayan işçiler, sendikaları TÜMTİS tarafından çıkartılan ve taleplerinin anlatıldığı bildirilerin dağıtımını gerçekleştiriyorlar. UPS'nin genel müdürlük

binasına ve şubelerine yapılan bildiri dağıtımlarıyla UPS çalışanları sendika çatısı altında örgütlenmeye ve mücadeleye çağırıyor.

Destek ziyaretleri sürüyor...

Her sabah işe giriş saatinde direniş alanlarında buluşan işçiler destek ziyaretleri almaya devam ediyorlar.

ÇHD İstanbul Şubesi Çalışma Yaşamı Komisyonu, 22 Temmuz günü Kurtköy'de direnişte olan UPS işçilerine dayanışma ziyaretinde bulundu.

Ziyaret sırasında işçilerle sendikal mücadelenin hukuksal ve fiili boyutu üzerine konuşan avukatlara UPS direnişi hakkında bilgilendirmede bulunan TÜMTİS İstanbul Şube Sekreteri Ali Rıza Atik karşılaştıkları sorunları dile getirdi. Sınıf dayanışmasının önemini vurguladı. ÇHD adına yapılan konuşmada ise, ÇHD'nin Çalışma Yaşamı Komisyonu'nun çalışmaları hakkında bilgilendirmede bulunuldu. ÇHD üyesi avukatlar, direnişçi işçilere her türlü desteği sunacaklarını ifade ederek direniş yerinden ayrıldılar. 24 Temmuz Cumartesi günü **Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri İstanbul Şubeleri** Mahmutbey'deki direniş alanını ziyaret etti.

Direniş alanına “Pir Sultanlar direnen emekçilerin yanında!” sloganları eşliğinde gelen dernek üyelerini UPS işçileri “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganı ile karşıladı. PSAKD Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Güzelgül burada yaptığı açıklamada AKP hükümetinin saldırılarına değindi.

Sendikal bürokrasi tarafından hedef haline getirilen ve aynı zamanda PSAKD Ümraniye Şube Başkanı olan TEKEL işçisi Metin Arslan da ziyaret sırasında bir konuşma yaptı. Arslan konuşmasında direnişin başarıya ulaşabilmesi için TEKEL mücadelesinde yaşadığı deneyimleri aktardı. Kamuoyu oluşturma ve kararların işçiler tarafından alınmasının önemine değinen Arslan, ortak mücadelenin yakıcılığından da bahsetti.

Son olarak söz alan TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun, UPS işçilerinin mücadelesinin tüm işçilerin mücadelesi olduğu ve dayanışmanın bu süreçte hayati önemde olduğunu ifade etti.

İzmir'de yürüyüş

İzmir'de UPS aktarma merkezi önünde direnişlerini sürdüren işçiler her çarşamba ambar işçileri, ilerici ve devrimci kurumların da desteği ile yaptıkları eylemlerle mücadelesini sürdürüyor. UPS'nin İzmir'deki aktarma merkezinde de direnişler sürüyor. UPS işçileri, aktarma merkezleri önünde sürdürdükleri kararlı direnişlerini önümüzdeki günlerde sokağa taşımaya amaçlıyorlar. 31 Temmuz akşamı Beyoğlu Taksim'de ilerici sendikalar, demokratik kitle örgütleri, ilerici ve devrimci güçlerin de desteğiyle yürüyüş gerçekleştirecek olan UPS işçileri direniş coşkularını merkezi alanlara da taşıyacaklar. UPS işçileri cumartesi akşamı gerçekleşecek yürüyüşe tüm duyarlı kesimlerin kitlesel biçimde destek vermesini bekliyorlar.

katıldığı eylemde “UPS'de işçi kıyımına, sendika düşmanlığına son!” pankartı arkasında yolun yarısı trafiğe kapatılarak UPS araç kapısına yüründü.

Eylemde konuşan TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günsili, yaşanan süreci ve direnişin kararlılığını dile getirdi. Geçtiğimiz hafta 5 işçinin daha, asılsız gerekçelerle işten çıkarılarak yerlerine direnişçi kırmak için yeni işçiler alındığını aktaran Günsili, patronun işçileri korkutmak için sendika hakkında yalan yanlış açıklamalarda bulunduğunu söyledi. Atılan işçiler geri alınana, UPS'ye sendika girene kadar direnişin süreceğini söyledi.

Günsili ayrıca direnişçi kırmak için iş başı yapan işçilere onların da işçi olduklarını hatırlatarak onurlarına sahip çıkmaya çağırdı. Eyleme BDSP, Alinteri, Mücadele Birliği ve EHP destek verdi.

UPS patronu ‘dayanışma’ya saldırdı

UPS işçilerinin sendika örgütlenme mücadelesini türlü baskı ve zor yöntemleriyle sindirmeye çalışan UPS patronu, UPS direnişinin sesini duyurmak için çabalayan sınıf devrimcilerinin faaliyetine saldırdı. UPS'nin İstanbul Anadolu Yakası'ndaki Kurtköy aktarma merkezinde direnişlerini sürdüren işçilerle dayanışmaya çağırarak “UPS işçileri sendikal hakları için mücadele ediyor... Sınıf dayanışmasını yükseltelim!” şiarlı BDSP afişleri patron talimatıyla yırtıldı.

Sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısını hazmedemeyen UPS patronu, işçilerin servis güzergahlarına yaygın olarak yapan afişlere, adamları aracılığıyla saldırdı. Kargo devi UPS'nin logosunun afişler üzerinde yer alarak teşhir olmasını hazmedemeyen patron, özellikle UPS ableminin olduğu kısımları kazıtarak kendini ele verdi.

Temmuz 2010 / Kurtköy

TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun'la sektördeki örgütlenme deneyimleri ve UPS'deki direnişi üzerine konuştuk....

“UPS'deki mücadele bizim için varlık-yokluk nedenidir!”

“Fabrika ilişkisi yok!”

- TÜMTİS olarak yıllardır kargo ve taşımacılık sektöründe örgütlenme mücadelesi yürütüyorsunuz. Sektörün yapısını ve bu alanın kendine has özelliklerini anlatır mısın?

- Kargo şirketlerinde özellikle çalışma koşulları çok ağır. Çalışma saatleri belirli ama işi bırakma saati belli değil. Uluslararası firmalar da dahil olmak üzere sektörde oldukça yaygın bir durum. Yasanın belirlediği sürelerin çok üzerinde çalışma süreleri var. Ortalama ücretler ise asgari ücretin biraz yukarısında. Kargo işçilerinin aldığı maaş 900 TL'yi geçmez. Çalışma saatleri en az 12 saat. Büyük kargo şirketleri açısından demiyorum ama ufak firmalarda kayıtdışının da yaygın olduğu gözüküyor. Kargo sektörü, iş bulamayan insanların son çare olarak gelip çalıştıkları bir sektördür. Bu iş, bedenen yapılan ve vasıf istemeyen bir iştir. Öyle garip bir durum ki; gelip çalışan işçi bir yandan da iş arar. Daha iyi olanağı olursa bırakıp gider. Başka garip bir durum ise, bu sektöre giren birinin bırakıp gitmemesidir. Oroya demir atar ve çalışmaya başlar. Ben de öyle oldum. 1999 yılında Aras Kargo'da işe başladım. Bir daha sektörden ayrılamadım. O dönem yeni evlenmiştim. Bir dönem toparlanayım diye girmiştim ama ayrılamadım. Kargo şirketlerinde sömürü yaygın ama işçiler aktarma merkezlerine gelip işi alıp bölgelere çıkıyorlar. Bölgelerde denetleyen yok ve kendilerini özgür hissediyorlar. Fabrika ilişkisi yok. Şef, müdür baskısını her saat üzerlerinde hissetmiyorlar. Belki de onları tutan budur. Ekonomik açıdan değerlendirildiğinde en az ücretin verildiği sektör kargo sektörüdür. Çalışma koşullarının en uzun olduğu, bedenen en ağır işlerin yapıldığı sektörlerden biridir.

- Sektörde nasıl bir çalışma düzeni var? Yapılan işin niteliği nedir?

- Son yıllarda teknolojinin gelişmesiyle birlikte bedenen yapılan bu iş biraz daha hafifledi. Örneğin forkliftler, iş makineleri veya UPS'de olduğu gibi bantlar çıktı. Önceden bu iş çoğunlukla sırtla yapıldı. Bugün de firmaların büyük bir bölümü o sistemle çalışıyorlar. Türkiye'deki kargo yapılanması Avrupa gibi değil. Küçük küçük firmalar var. Avrupa'da yasalar var ve bu yasalar doğrultusunda hizmet yürüten firmalar var. Örneğin Almanya'da üç büyük firma var. İrili-ufaklı firmalar yok. Tüm kargo taşımacılığı ve kara taşımacılık hizmetleri o üç firma üzerinden döner. Bizde de irili-ufaklı birçok firma var ve bu sökterde 50 bine yakın insan çalışıyor. Hükümetin yeni çıkardığı yasa sektöre sözde çekidüzen vermek amacıyla çıkarıldı. Yasa 5 yıldır uygulanamıyor ama bu yasanın tekeller için çıkarıldığı da biliniyor. Uygulanmadığı için, merdiven dibi iş yapan kargo şirketleri oldukça çok. Bu sektörde tekelleşmeye doğru bir gidiş var ama biraz sancılı ilerliyor. Yasa uygulandığında merdiven altı ufak firmaların çoğu batar. Çünkü yasada ağır yükümlülükler var. Öz sermaye sorumluluğu, araç sorumluluğu, faaliyet yürüttüğü il ve coğrafi bölge sorumluluğu var. Bu uygulandığında sektörün yapısında da değişiklikler yaşanacaktır. Kim kalacak, kim dökülecek belli olur.

Bizim açımızdan, örgütlü olduğumuz ufak işletmelerin geleceği yok. Onun için bizim büyük firmalarda örgütlenmemiz gerekiyor.

“UPS'yi kendimize hedef olarak seçtik”

- Büyük firmaların pastadaki payı nedir?
- Eskiden bizim örgütlü olduğumuz firmalar 1990 yılına kadar bu piyasanın yüzde 60'ına hakimdiler. Ama 1990'dan sonra bu firmaların payı yüzde 10-20'lere düştü. Yurtiçi Kargo, Aras Kargo, MNG ve UPS gibi firmalar bu sökterde pay sahibi olmaya başladılar. Bizim örgütlü olduğumuz küçük ambarlar ve kargo şirketleri zayıflıyor. Geleceği olan firmalar büyük firmalar ama bu firmalarda da örgütlenmeyle ilgili sıkıntılar var. Daha önce (1990'larda) girişimler oldu. Yurtiçi Kargo ve Aras Kargo'da sendikalaşma girişimleri oldu. Bu girişimler başarısızlıkla sonuçlandı. Bunun sonucunda biz 10 yıl boyunca o kargoların kapısından geçemedik. Yeni yeni kargolara yönelik planlamalar ve örgütlenmeler yapılmaya başlandı. Bu konuda da UPS'yi kendimize hedef olarak seçtik. Çünkü örgütlenmeyle ilgili öncelik belirlerken firmaların yapısına bakıyoruz. UPS'yi hedefe koyan ve örgütlenmemizi teşvik eden şey ise uluslararası bir firma ve bu uluslararası ayağın örgütlü olmasıdır. Bunun üzerine örgütlenmeye başladık. Ancak UPS'deki örgütlenmenin kazanılması bu sökterdeki tüm firmaların örgütlenmesi anlamına geliyor. Bugün bile büyük firmaların aktarma merkezlerinden bize haber geliyor. Örgütlenmek istediklerini söylüyorlar. UPS'deki mücadele bizim açımızdan hayattır. Burayı kazanmak demek sektördeki 50 bin örgütsüz işçinin örgütlenmesi anlamına gelir.

“Büyük firmalarda örgütlenmek hedefimizdir”

- Sendika olarak neden bu dönemi tercih ettiniz? Örgütlenme kararını nasıl aldınız?

- Büyük firmalarda örgütlenmek bizim her zaman hedefimizdir. Biz örgütlü olduğumuz firmaların geleceğinin olmadığını farkındayız. Yaptığımız başkanlar kurulu toplantılarının en önemli gündemi bu olur. Diğer firmalar açısından bunun koşulları çok uygun değil. Niye UPS? Geçen Ekim ayında ITF'nin ve Amerika'da UPS'de örgütlü olan Teamster Sendikası'nın da katılımıyla Türkiye'de bir toplantı yaptık. Tüm şube başkanları ve yöneticilerinin de katıldığı bir toplantıydı. UPS'nin örgütlenmesinin koşullarının çok uygun olduğunu söylediler. Biz bu toplantıdan önce UPS'yle ilgili etüt çalışması yürütmüştük. Firmanın genel yapısı, işçilerin koşulları hakkında bilgi topladık.

ITF de kendilerine düşen her şeyi yapacağını söyleyince UPS'de çalışmalara başladık. 2010 yılının Mart ayında işi biraz daha ciddiye alarak aşıya inip planlama yaptık. Daha somut adımlar attık.

UPS'de örgütlenirken hemen teslim olmayacağını biliyorduk. Uluslararası boyutu veya başka şeylerle yüzyüze gelmek için biriyorduk. UPS Türkiye.

Genel örgütlenmeden tutun, hak ve özgürlükler konusundaki genel siyaseti biliyoruz. UPS'de örgütlenmeden önce ITF'yle konuşurken şunu açıkça koyduk. “Yarın öbür gün sıkıntılarla yüzyüze geleceğiz” dedik. Sendikamızın durumunu da ekonomik olarak ortaya koyduk. Ciddi sıkıntılar yaşanırsa bunu kaldıramayacağımızı söyledik. Çünkü sendikamızın ekonomik durumu ortadadır. Bunların hepsini açık ve net olarak onlarla paylaştık. Onlar her konuda yardımcı olacaklarını söylediler. Bir itiraf olacak ama burada olanaklarımızı zorlayan bir iş yapıyoruz. Ekonomik olarak olanaklarımızı çok zorluyoruz. Örneğin bu ay 60 bin TL sadece işçilere ödeme yapacağız. Biz daha önceki ay 25 bin TL Türk-İş'i zorlaya zorlaya aldık. Bunun üzerine para koyarak işçilere ödeme yaptık. Genel başkanımızın da bu konuda açıklaması var. Biz her şeyimizi ortaya koyacağız. Hatta başkanımız şunu söyledi: “Gerekirse binalarımızı da satacağız ve UPS'yi kazanacağız” dedi.

UPS meselesi hem sendikamız hem de sektör açısından olmazsa olmazdır. Bizim için varlık yokluk meselesidir. Çünkü biz UPS'de örgütlenmezsek uzun yıllar boyunca kargo şirketlerinin önünden geçemeyeceğiz. Biz bu sonucu geçmişteki deneyimlerimizi de hesaba katarak çıkarıyoruz. Sendika olarak üzerimize düşeni yapmaya çalışıyoruz ama bazen bizi de aşan işler oluyor. Bu mücadelenin kazanılmasındaki sorunu sadece ekonomik boyutla sınırlandırmamak gerekiyor.

“Örgütlü olsak yaşamı kilitleriz!”

- Taşımacılık ve kargo sektöründeki örgütlenmenin genel harekete etkisi nedir? Nasıl bir yer tutuyor?

- Yaşamın içinde kargolar önemli ve kilitlidir. İnsanlar sadece eşyasını göndermiyorlar. Fabrikalara hammaddeleri de kargolar götürüyor. Öyle görünmüyor belki ama sınıf mücadelesi açısından oldukça önemli bir sektördür. Düşünün, yarın öbür gün bir grev kararı alınsa ve TÜMTİS sektörün tümünde örgütlü olsa oralara hammadde gitmezse yaşam felç olur. Tabii ki

patronlar alternatif yol ve yöntemler bulur ama işin tümünü yapabilir mi, yapamaz. Onun dışında 1997’de Amerika’da yaşanan UPS grevinde yaşam felç oldu. Uçakları uçurtmadılar. TIR’ları otoyolların ortasına çektiler. Biz örgütlü olsak yaşamı kilitleriz. Bu yüzden önemli bir sektör.

“Bunun adı simsarlıktır”

- *Bu sektörde taşeronlaştırma çok yaygın. Özelde UPS’de, genel olarak sektörde taşeronlaştırmanın boyutu nedir?*

- Bu konuda yasaya da uygun davranmıyorlar. Taşeronla ilgili yasa diyor ki; bir işin esasını taşeronla veremezsin diyor. Yükleme boşaltma işini taşeronla veriyor. Bizim sektörümüzde bu çok yaygın. Sadece aktarma merkezlerinde değil, şubelerinde de oldukça yaygın. UPS’de örgütlenme çalışması başladıktan sonra şubelerin hepsi acentalara verilmeye başlandı. Yurtiçi Kargo, Aras Kargo gibi firmalarda daha yaygın bu durum. Bunların hemen hemen hepsi taşeronla veriliyor. UPS de, direniş deneyimiyle birlikte önümüzdeki dönemde bu işi acentalar üzerinden götürmeyi hedefliyor. Aktarmalardaki yükü acentalara aktarmak istiyor.

Burada taşeron ana işveren den işçi başına 1350 TL para alıyor. İşçiye ne veriyor? SSK’yı da içine katarsan bir işçinin işverene maliyeti 900 TL’yi geçmez. Her işçiden 300-400 TL para kazanılıyor. Ana işveren işçinin parasını verebilir fakat niye yapmıyor? İşin sevk ve idaresiyle de uğraşmak istemiyor. Bunun adı simsarlıktır. Ne yapıyorsan yap diyor. Taşeron üzerinden 14 saat çalıştırma yapabiliyor.

“Örgütlenmede taşeron işçi-ana işveren ayrımı gözetmiyoruz”

- *UPS’deki mücadelede ana hedef olarak UPS alınıyor fakat buradaki taşeronlaştırmaya karşı da bir mücadele yürüyor. Pratikte bu durum nasıl bir sonuca yol açıyor?*

- Örgütlenme çalışması yürütürken taşeron işçi-ana firma işçisi ayrımı gözetmiyoruz. Üyelik yaparken teknik olarak dikkat ediyoruz. İşçilerle ilgili hukuki bir sorun yaşandığında taşeronu değil üst işvereni muhatap alıyoruz. Biz taşeron-üst işveren ayrımı gözetmeden davranıyoruz. Burada GİP ve Er-Ka adlı taşeronlar var. Biz yasal olarak bunlarla ilgili bakanlığa başvuru yaparken Er-Ka, GİP ve UPS için ayrı başvuru yapmamız lazım. Aktif direnişinde de alt işverenler vardı. Burada da herkesi Aktif’in işçisi gibi görüp öyle çalışma yaptık. Ana firmaya bağlı olarak çalışan işçi kendini biraz ayrıcalıklı görüyor. Görece koşulları iyi olduğu için biraz farklı bakıyor. Biz de “hangi firmada çalıştığın önemli değil. Hizmet ettiğin asıl firma önemlidir” diyoruz. UPS işçisiyle taşeron işçisini biraraya getirmek bu tür bölme araçları nedeniyle zorlaşıyor.

- *Bu konuda başarı sağlanabildi mi?*

- Pratik süreçte bu sorunları aşıyoruz. Hangi firmaya çalıştığının bilincini oluşturunuyoruz. Daha sonra bu ayrımlar çalışma içinde kalkıyor. Çalışma yürütmeden önce çok zor bir konumda oluyor. Sendikal bilinçle beraber bu sorun aşıyor.

“Son yılların en iyi direnişi...”

- *UPS’deki direnişin iç örgütlülüğü ne durumda?*

- Direniş yeri açısından, ilk başladığımız gün kaç kişiyle başladıysak aynı sayıyla devam ediyoruz. Sadece bir arkadaşımız fire verdi. İzin alıp gidenler oluyor ama direnişi bırakıp giden bir işçi yok. Direnişe başlarken de her şeyi ortaya koyup öyle başlıyoruz. Ben açık söylüyorum. “Arkadaşlar bakın direnişe

başlayacaksa bu koşullarda başlayacağız. Direnişe başlamayacağız dersiniz hukukumuz böyle ilerler” diyorum. Son olarak 29 kişi atıldı. Net olarak ortaya koyduk. Pembe bir tablo da çizmiyoruz. Direniş boyunca karşılaşılabilecek sorunları da ortaya koyuyoruz ve direniş böyle başlıyor. Son yılların en iyi direnişi diyebilirim. Açık, aleni ve samimiyet üzerinden yürüyen bir direniş. Örneğin bizim burada bir komitemiz var. Tüm kararları bu komite alıyor. Komitenin toplantılarına ben girmiyorum. Kendi iradelerini kendileri belirliyorlar ve hiç müdahale etmedim. Sonra ihtiyaçları üzerinden genişlettiler. Yeni atılmalar olduğunda takviyeler yaptılar. Önemli meseleler olduğunda karar haline getiriyorlar. İç demokrasi açısından gelişkin ve işçilerin tamamına mal edilmiş bir direniş var. Buradaki taban sol bir taban ve bu bizim için bir şans. Algılama, anlama ve kavramaya açık bir durum var. Direnişle birlikte daha da bilinçlendiler. Direnişe katılan arkadaşlarımızın çoğu CHP’ye oy vermiştir ve CHP tabanındadır. İleri olanlar ve sol hareketlerin içinde olanlar var. Direniş ilerledikçe CHP de onlar için geri konuma düştü. Bu anlamıyla olumlu bir tablo var. İçerisi açısından sıkıntı var. Tasfiyelerin çok yaşandığı yerlerde içerideki örgütlülüğü sağlam tutmak zorlaşıyor. Bu işin doğasında var. Burada 90 işçi atılmış ve yarın öbür gün bunlarla yüzyüze gelme ihtimali var. Hepsinin de kaygıları, korkuları var. Bu kaygı UPS’nin çalışanlarında daha çok var. Bu ayrıcalığından dolayı geleceğe ilişkin planlarını buna göre yapmış. Krediye, borca, harca girmiş. Taşerondakiler bunu yapmıyor. Çünkü koşulları aynı değil. Öyle olunca da kaygılar artıyor. Son dönemlerde bu kapışmalar yaşanınca sıkıntılar oldu ama yavaş yavaş içerisi de toparlanıyor. İşçiler artık “nereye gidersek gidelim, sonucu ne olursa olsun mücadele edeceğiz” diyorlar. Tam anlamıyla da her şey derli-toplu diye bir durum da yok. Bu da saydığım sorunlar nedeniyle böyle. Üyelik yapmadığımız bölümlerden son günlerde talepler geliyor.

“Mahmutbey UPS’nin beyni durumunda...”

- *Direniş Kurtköy, İzmir ve Balıkesir’de de sürüyor...*

İrili-ufaklı çok ilde üyelik yaptık. Ben şu anda Mahmutbey’i değerlendiriyorum. Oralarda burası gibi baskı yok. Mahmutbey’in farklı bir yönü var. Burası UPS’nin beyni durumunda. Örneğin Kurtköy’deki aktarma merkezinde günlük olarak en fazla 17 bin alım yapılıyor. Bu aktarma merkezi ise 50 bin alım yapıyor. Bu veriler Mahmutbey’deki direnişi anlamak açısından önemli. Operasyonun tümü buradan yürür. Burası çok önemli olduğu için örgütlenirken de direnişteyken de önem verdik. Her işçiye bir şef düşüyor burada. Tüm müdürler başkısı kuruyor. Diğer aktarmalarda bu yok. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kurtköy’de bir kişi var. İzmir’de iç örgütlülük daha iyi ve müdürler de hizaya geldi. Burada çok şef var. Kendine vazife çıkaran çok adam var. Bir de polis baskısı var.

“Polis baskısı içeride ve dışarda yoğun”

- *Direniş kırıcı taşeron işçiler işletmeye polis kordonunda sokuluyorlar. Bu durum direnişçi işçilerde nasıl bir tepkiye yol açıyor..*

- İlk günlerde taşeron aracının yanında çevik kuvvet diziliyordu ve işçiler koşarak işletmeye sokuluyordu. Sadece direnişteki işçilere yönelik değil, içerideki üyelere de polis tarafından baskı kuruluyor. Polis içeride birçok şey yayıyor. Burada slogan atıyoruz. İşletmede dinleyen üyelerimize dahi müdahale ediyor. İşçi arkadaşların daha öncesinden polise bakışları farklıydı, direnişle birlikte daha da farklılaştı. Polis baskısıyla ilgili geri adım atma veya ürkme diye bir şey yok.

“26 Mayıs fiyaskodur”

- *Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu’nda uzunca bir süreden beri sessizlik var. Bu kendini UPS direnişi konusunda da gösteriyor. Siz ne düşünüyorsunuz?*

- Belki ağır olacak ama “içi beni dışı seni” derler ya öyle bir durum var. Ben bu eleştirilerimi şubeler platformunun toplantılarında da yapıyorum. Bu platformun aynı zamanda bileşeniyim. Aynı zamanda yürütmesinde de yer alıyorum. Söylerler... Deri-İş’in kongresinde beyefendinin biri yine demec vermiş. “Marmara’yı kapsayan bir sendikal birlik oluşmalı” demiş. Sen Türk-İş Şubeler Platformu’nda ne yaptın da çıtaı yukardan tutuyorsun? Sen bu işi önce aşağıdan yap da sonra konuş. Dayanışmayı bile beceremezken böyle büyük bir iddia ile çıkıp konuşmak gülünçtür. Şubeler platformunun gidişatı ve işleyişi iyi değil. Açık söylüyorum, kendilerine biçtikleri vafsa uygun davranmıyorlar. Bu eleştirileri ben onların yanında da yapıyordum ve kapışyorduk. Son olarak benim katıldığım toplantıda taşeronluk meselesiyle ilgili konuştuk. “Birşey yapalım” dedik. Taşeron eşittir ölüm diye algılanmaya başlandı. Son dönemlerde hep böyle ortaya çıkıyor. Taşeronlaştırmanın yaygın olduğu yerlerde eylemler veya açıklamalar yapalım. Bilinçlenmeye dönük işler mi yapalım... bir şey yapalım. Biz odak olmalıyız. İşçiler aşağıda söylüyor. Direnişlerde öne çıkanlar söylüyor.

Örneğin 26 Mayıs bence fiyaskodur. Türk-İş boyutunda demiyorum. Şubeler platformu açısından da söylüyorum. En ufak sendika olan TÜMTİS tabanını kattı. Niye en kalabalık ben oluyorum? Eğer bir eylemde TÜMTİS en kalabalık oluyorsa orada bir çelişki vardır. Çünkü benim gücüm ortada. Eğer oraya 5-10 kişiyle geliyorsa bu durumu sorgulaması gerekiyor.

“UPS’yi hiç görmediler ve görmesinler de...”

- *UPS’deki direnişin bir yönü de çeşitli siyasal güçlerin direnişle kurdukları bağ... Siz bu durumu nasıl buluyorsunuz?*

- Bu direniş sürecinde birkaç grup dışında genel tablonun çok olumlu olduğunu düşünüyorum. Örneğin sendikayla ilgili yapılan değerlendirmelerde bilinç taşımaya vurgu yapılıyor. Bilinç taşıma siyasal yapıların işidir. Tabii ki sendika bunu yapmaya çalışmalı ama bunu sendikaya yüklemek çok büyük bir misyondur. Siyasal yapıların varlık nedeni de budur. Bu direnişte de bu anlamda olumlu bir tablo var. Hesap kitap yapmayan, alışık olduğumuz kafalama işini bir iki yapının dışında yapan yok. BDSP’nin bu konudaki tutumu oldukça olumlu. En son basın açıklamasında

“bize yardımcı olun” dedik. Bize yardımcı oldular. Haddimi aşmadan söyleyeyim ama genel olarak olumlu görüyorum.

Evrensel gazetesi ve Hayat TV buraya gerçekleştirilen son ziyaretin haberini yaptı. Haberi özünden öyle uzaklaştırarak verdiler ki biz de *Evrensel* ve Hayat TV’ye demeç vermeme kararı aldık. Niye aldık? ITF, ETF geldi ve bunun içini boşaltarak yansıttılar. Sadece Türk-İş bölge temsilcisinin açıklaması gibi verdiler. Biz de demeç vermeme kararı aldık. Ondan sonra UPS’yi hiç görmediler, görmesinler de...

“Buradaki gücü dağıtmak çok doğru değil”

- *Nasıl geliştirilebilir bu mücadele süreci?*

- Örneğin yerele dönük işler yapma önerileri geliyor. Bunun merkezine UPS’yi alıyorlar. UPS’yle ilgili işler planlanabilir ve bizden yardım istenebilir. Planı yaparken merkezine UPS işçisini koymak gerçekçi değil. Buradaki gücü dağıtmak anlamında çok doğru değil. Gazi Mahallesi’nde bir şeyler yapalım diyorlar. Örgütlenme sürecini tamamlamış değiliz ve binlerce işçinin üye olması gerekiyor.

Yukarıda yapılan işlerin genel örgütlenme çalışmasına çok fazla katkısı olmuyor. UPS arabaları damgalı eşek gibi. Bunların olduğu, görüldüğü yerde sendikal çağrı veya başka şeyler yapılabilir. Bunlarla ilgili açık çağrılar yapılabilir. İstanbul’da 2 bin UPS işçisi çalışıyor ve bu yaygın bir alandır. Sendika olarak bunu tek başımıza yapma olanağımız var mı? Yok. Emek güçleri ve devrimci kurumlar yapabilir mi bunu? Yapar.

“Bu direniş önemli bir direniş ve motor haline gelebilir”

- *Bugün Samka ve Çel-Mer işçileri de direnişler ve çeşitli eylemler yapıyorlar. Bu mücadeleler ortaklaştırılmaz mı? Bunun imkanları nedir? Böyle bir düşünceniz var mı?*

- Biz böyle bir şeyi Unilever direnişi sürecinde başarmıştık. DESA, Unilever ve E-Kart’taki mücadeleleri ortaklaştırmıştık. Bu dönem açısından aslında çok kafa yormadık. Biraz kendi içimize döndük. Bu işleri planlamada sıkıntı yaşıyoruz. Tüm enerjini örgütlenmeye verince bunları planlamak sıkıntılı oluyor. Araçlarımız ve kadrolarımız sınırlıdır. İşçiler açısından bu planlanabilir bir şey ama işin özü örgütlenme bizim kafamızı çok kurcalıyor. Gece-gündüz buna kafa yoruyoruz ve kamuoyuna nasıl taşıyacağımızı düşünüyoruz. Aslında tali değil ama bu tür durumlar tali gibi gözüküyor. Ancak doğrudur o konuda üzerimize düşeni çok fazla yaptığımız söylenemez. Bu direniş önemli bir direniş ve bu işin motoru haline de gelebilir. Dediğim nedenlerden dolayı işleri planlamada sorunlar yaşıyoruz.

“UPS’de sendika olacak”

- *Son olarak neler söylemek istersiniz?*

- Abartı olarak görülmesin ama burası küçük Amerika’dır. Bu firma istihdam açısından dünyanın ikinci büyük firmasıdır. 200 ülkede faaliyet yürüten büyük bir firma. Örgütlenmek önemli ancak bunu sadece bir sendikanın gücüyle de yapabilmek çok olanaklı değil. Emek örgütlerinin bu konudaki katkısı ve dayanışması çok önemli bir yerde duruyor. Örgütlerin örgütlenme konusundaki katkıları da oldukça önemli. Sadece dışarıdan dayanışmanın ötesinde varsa ilişkilerin seferber edilmesi ve sendikayla buluşturulması için herkese iş düşüyor. Buranın başarılması hem uluslararası bir firma olması açısından önemli hem de sektör açısından önemli. Biz bu konuda herkesin samimiyetle yardımlarını ve desteğini

bekliyoruz. Sendikalar alanında atılacak çok adımlar var ancak bu adımlar yeteri kadar atılmıyor. Somut dayanışma ve yardım bekliyoruz. Direnişler aynı zamanda maliyet işidir ve biz sınırlı olanakları olan bir sendikayız. Bu konuda çok dayanışma gördüğümüz söylenemez. Üzerlerinde oturdukları para -koltuk değil

sadece- işçilerin parasıdır. İşçilerin parası işçilerin örgütlenmesine hizmet etmelidir. Bu konuda çok destek görmüyoruz. Direnişteki işçiler her türlü baskıya rağmen yapılması gerekeni yapıyorlar. UPS’de sendika olacak. Başka şansımız da yok!

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direnisteki Türkan Albayrak’la konuştuk...

“İşe dönene kadar direneceğim!”

Evli ve iki çocuk sahibi olan taşeron temizlik işçisi Türkan Albayrak sendikalaştığı için işten atıldı. Fakat o evin yolunu tutmayarak direnişi seçti. Direnişçi bir kadın işçi olan Albayrak, hafta sonu da dahil gece-gündüz hastane önünde kurduğu direniş çadırında kalıyor.

- *Kendi sürecinizden bahseder misiniz?*

- Ben öncelikle Gayrettepe’de bulunan Türk Telekom’un taşeron firmasında temizlikçi olarak çalıştım. 2005 yılında sendika çalışması yaptığımız için 5 kişi işten atıldık. İşe iade davası sonucu aynı taşeron firmanın Paşabahçe Devlet Hastanesi’ndeki temizlik işlerinde çalışmaya başladım. Beş yıl boyunca burada çalıştım. Burası benim evime çok uzak, beni yıldırmaq için buraya verildiler. Ben de bunu bildiğim için tüm zorluklara rağmen çalışmaya devam ettim. Burada sendikaya üye olduktan sonra işten çıkmamla ilgili baskılar başladı. Patron bütün haklarımızdan vazgeçmemiz için bir sözleşme çıkarttı. İmzalamayı reddince maaşlarımızla ve izinlerimizle tehdit edildik. Bu tehditleri başhekim yardımcısı ve müdür yardımcısı yaptı. Başarılı olamayınca sendikacıyı çağırdı. Sendikacı tarafından işçiler ikna edildi. Son 10 kişilik bir grup kaldık ve sonra beni işten attılar. Ben ilk tehditleri aldıktan sonra direniş kararı vermiştim. Tekrar işe girene kadar hastane bahçesinde 7 gün, 24 saat kalarak direnmeye başladım.

- *Üye olduğun sendika direnişine sahip çıkıyor mu?*

- Sendikamız Türk-İş’e bağlı Sağlık-İş Sendikası. Sendika direnişe destek vermiyor. Üye olduktan sonra buradaki örgütlenmenin gücünü görünce bunu kendilerine rakip olarak gördüler. Sendika başından beri patronla uzlaştı. Zaten Kadıköy Şube Başkanı Ali Tepeci’nin de ifade ettiği gibi “bizler kavgacı sendika değiliz, uzlaşma yolunu tutuyoruz” söylemi her şeyi ortaya koyuyor. Sendika bu direnişi görmüyor. Hatta beni hedef gösterdi yapılan toplantılarda. Bana karşı “bölücü”, “terörist” söylemlerini kullandı.

- *Neden Sağlık-İş Sendikası’nı seçtiniz?*

- Burada birkaç taşeron firma var var. Sendikaya ilk üye olan arkadaşları sendika temsilcileri müdürler aracılığıyla örgütlemişlerdi. Biz de başka sendika istemedik, sendika kötüydü fakat dönüştüreceğimizi düşündük. Temizlik bölümü bizim zorlamamızla sendikalı oldu. Biz uslu çocuk olmadığımız için başhekim sendikaya “ne yap-et onları dize getir” diyor.

- *KB: Direnişi yaymak adına neler yapıyorsunuz?*

- Albayrak: Basın açıklaması ile direnişe başladım. İlerici sendikalardan tanıdıklarım var, onlarla birlikte yol yürümeye çalışıyoruz. Bu işe duyarlı olan gazetelere direnişimi anlatan mektup yazıp gönderdim. Konunun muhatabı olan başhekimliği vermek üzere işe geri alınmam talebiyle imza çalışması başlattık. İleriki süreçte bu çalışmamız daha hızlı bir şekilde devam edecek.

- *Bir kadın direnişçi ne gibi zorluklar çekiyorsun?*

- Direniş yerinden ayrılmadığım için birçok zorluklarla karşılaşıyorum. En başta temizlikle ilgili problemler çıkıyor. Gece yalnız uyuyamıyorum. Yanımda bir nöbetçi kalmak zorunda. Düşünün bu toplumda kadınlar gece yalnız başına bir saniye bile dışarı çıkmazken ben burada kalıyorum. Çocuklarımın bana ihtiyacı olduğu bir dönemde onların yanında değilim. Benim için konulan kamera beni 24 saat izliyor. Bu konuda eşim savcılığa dilekçe verecek.

- *Son olarak ifade etmek istediğiniz bir şey var mı?*

- Bu haksızlığa karşı başkaldıranlar, direniş başlatanlar var. Ben de onların devamcısıyım. Bu direniş sonuna kadar sürecek. İşten atılmaların yasaklanmasını istiyorum. Hiç kimse bulunduğu alanı terk etmesin. Onlar bizim güçsüzlüğümüzden güç alarak bizi bu kadar rahat sömürüyorlar ve istedikleri gibi davranıyorlar. Bunlara izin vermeyelim.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

70 ülke temsilcisinin katıldığı Kabil Konferansı...

İşgalci zorbalar için bataklıktan çıkış yolu arıyorlar!

Geçen hafta Afganistan'ın güneyindeki Helmand vilayetinin Sangin bölgesinde, sivillerin sığındığı bir evin, NATO güçlerine ait helikopterden roketle vurulması sonucu en az 45 sivil katledildi...

Savaş aygıtı NATO komutasındaki işgalci güçlerin, Afganistan'da sivil halkı toplu şekilde katlettiği biliniyor. Katliamların örtbas edilmesi için harcanan yoğun çabalara rağmen, aralarında Türk ordusunun da bulunduğu işgalci güçlerin Afgan halklarına karşı ağır insanlık suçları işlediği gizlenemiyor.

Hal böyleyken, Afganistan işgaliyle ilgili 90 bini aşkın gizli belgenin, bir internet sitesinde yayınlanması, sivil katliamların, bilinenin de ötesinde yaygın olduğunu gözler önüne serdi.

Yayınlanan belgelerin bir kısmının “savaş suçu kanıtı niteliğinde” olduğu ortaya çıkarken, savaş baronları, belgeleri sızdıran “köstebek” avına çıktı. Yapılan sayısız katliamla ilgilenmeyen Beyaz Saray'daki vampir takımı, belgelerin yayınlanmasının NATO askerlerinin hayatını tehlikeye attığını savunarak, ifşaata sert tepki gösterdi.

Sivillerin toplu şekilde katledildiğini ortaya koyan resmi belgelerin ifşa edildiği günlerde Afganistan'a giden ABD Genelkurmay Başkanı Michael Mullen, başkent Kabil'de düzenlediği basın toplantısında, NATO askerlerinin kayıplar vereceğini belirterek, “savaş bu yaz daha kötüye gidecek” itirafında bulundu.

Resmi açıklamaya göre, savaş aygıtı NATO güçlerinin kaybı, sadece Haziran ayında 103'ü buldu. Savaşın tırmanacağını bildiren Michael Mullen, Kabil'de bile tam denetim sağlayamayan işgalci güçlerin, daha çok sivil katledeceği haberini de vermiş oluyor. Zira defalarca savaşı tırmadırma girişiminde bulunan işgalci zorbalar, sivil halkı toplu şekilde katletmek dışında bir “başarı”ya ulaşabilmiş değiller.

NATO emrindeki 40 ülkeden 146 bin işgalci asker, dokuz yıldır Afganistan halklarına karşı savaşıyor. İşgalcilerin devlet başkanı yaptıkları, CIA fideğinde yetiştirilen Hamid Karzai ile yordakçıları, burunlarına kadar yolsuzluk batağına saplanmış bulunuyorlar. Amerikan dolarlarıyla beslenen bu soysuzlar şebekesinin yaptığı tek şey, savaş aygıtı NATO güçleri sivil halkı toplu şekilde katlettiğinde ağıt yakmaktır.

Dokuz yıllık işgalin ardından Afganistan bataklığından çıkma arayışına giren ABD emperyalizmi, Kâbil'de, Türkiye dahil 70 ülkenin dışişleri bakanlarının ve üst düzey yetkililerinin katıldığı bir konferans düzenledi. “Afganistan'ın geleceğini görüşmek” için toplandığı iddia edilen konferansın gündeminde, ABD ordusu ile onun tetikçiliğini yapan savaş aygıtı NATO komutasındaki güçlerin bu ülkeden çıkışı için bir yol bulmak vardı.

Konferansın açılış konuşmasını yapan soysuzluk abidesi Hamid Karzai, bir “çözüm planı” sundu. Buna göre 2014 yılına kadar ülkenin güvenliğini ve asayişini tamamen Afgan ordusu ve polisi devralacak.

Temelden yoksun bu planın hiçbir kıymeti harbiyesinin olmadığı ortada. Zira 146 bin işgalci askerin desteğine rağmen “güvenliği” sağlayamayan Afgan ordusu ve polisinin tek başına kaldığında

kendini koruyabileceği bile şüpheli.

Soysuz Karzai ile Pentagon'daki patronları bu gerçeğin farkında olduklarına göre, işgalci güçleri rahatlatmanın tek yolu kalıyor; o da Taliban güçleriyle anlaşmaktır. Nitekim “çözüm planı” diye anılan şey, esas olarak Taliban güçleriyle işbirliği yapmayı hedeflemektedir.

ABD ile Kabil'deki yordakçı takımı, bir yandan, Taliban savaşılarını, para ve iş karşılığında teslim olmaya razı edecek, öte yandan da Taliban liderleriyle barışçı bir çözüm için temas kurmanın yollarını arayacak. Yani Taliban'ı devirmek için Afganistan'ı işgal ettiğini söyleyenler, bu ülkeyi tam bir harabeye çevirdikten sonra, dokuz yıldır devam eden savaşı, Taliban güçleriyle anlaşarak bitirme hesabı yapmaya başladılar.

Görüldüğü üzere Kabil'e giden 70 ülkenin temsilcilerinin, Afgan halklarının maruz bırakıldığı vahşi yıkımdan çıkış yolu aramakla ilgili değiller. Onlar, Afgan halkları şahsında insanlığa karşı ağır suçlar işleyen işgalci güçlerin alçaltıcı bir yenilgiye maruz kalmadan, Afganistan'dan çekilmelerini sağlayacak bir formül bulma derdindeler.

İşgale karşı direnmekle birlikte, Taliban güçleri ABD emperyalizmi ile Kabil'deki kuklalarıyla anlaşmaya varabilirler. Zira bu hareket, işgalcilerin emellerine ulaşmalarını önlemiş olsa da, dinci/gerici çizgisinden dolayı anti-emperyalist olmaktan uzaktır.

Ancak böyle bir anlaşma sağlansa bile, bunun Pentagon'un savaş baronlarının beklentilerine ne ölçüde karşılık verebileceği de belirsiz. Bununla birlikte, askeri bir zafere ulaşma şansından yoksun olan emperyalist işgalcilerin, Taliban güçleriyle anlaşmak dışında bir çıkış yolları ufukta görünmüyor.

Böyle bir anlaşmanın olup olmayacağı, olursa eğer savaşın son bulmasına yetip yetmeyeceği meçhul. Afgan halklarının ise, 30 yılı aşkın süredir devam eden gerici savaşlardan bıktığına kuşku yok. Bu yönüyle savaşın bitmesi kısmi bir rahatlama sağlayabilir. Ancak savaşın yol açtığı yıkımın vardığı korkunç boyut ve kurulacak olası bir gerici koalisyonun halkın temel sorunlarına çözüm üretme niyet ve yeteneğinden yoksun olacağı göz önüne alındığında, Afgan halklarının, hiçbir temel sorununa çözüm üretilmeyeceğini tahmin etmek de güç değildir.

Gerici savaşların Peştun-Tacik-Özbek şeklinde etnik parçalanmaya uğrattığı Afganistan'da, halkların birliği/kardeşliği sağlanmadan, temel sorunların kalıcı bir çözüme ulaştırılması mümkün olmayacaktır. Halkların kardeşliği ise, ancak halklar arası her tür baskı ve ayrıcalığa karşı mücadele eden devrimci bir önderlik tarafından sağlanabilir. Böyle bir gücün, emperyalist güçlere olduğu kadar, olası bir Karzai-Taliban koalisyonuna karşı da mücadele etmesi zorunlu olacaktır.

NATO sivil katliamları gizliyor

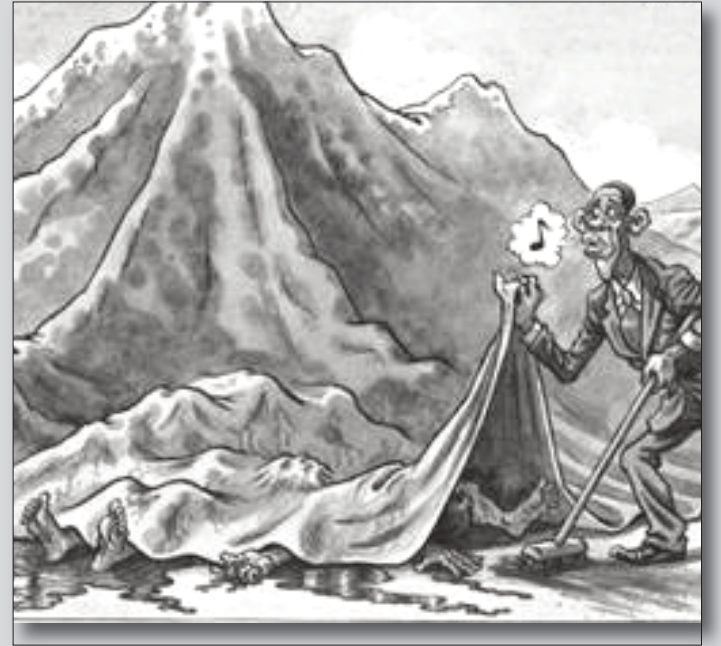
Afganistan'daki emperyalist işgal sürerken, işgalci güçlerin tam bir bataklık içine gömüldüğü yayınlanan yeni belgeler ve açıklamalarla kendini gösteriyor. NATO şemsiyesi altındaki işgalci güçlerin “teröristlerle” savaş bahanesi altında sürdürdüğü savaşta, hedef gözetmeksizin sivilleri katlettiği ortaya çıktı.

Geçtiğimiz yıl 90 sivilin ölmesine sebep olan Kunduz operasyonunun münferit bir olay olmadığı ve NATO'nun işgal ettiği Afganistan topraklarında katlettiği sivillerin bugüne kadar kamuoyuna yansıtılmadığı gözler önüne serildi.

Amerika Birleşik Devletleri ordusuna ait 90 bin belge basına sızarken, 2004-2009 arasına ilişkin belgelerde yaklaşık 200 Afganistanlı sivilin ölümünün dünya kamuoyundan gizlendiği anlaşıldı.

2004-2009 dönemini kapsayan belgeler

sayesinde NATO birliklerinin hata veya sorumsuzluk nedeniyle daha önce açıklanmamış 144 olayda 195 sivil öldürüldüğü ortaya çıktı. Belgeler Fransız birliklerinin bir okul otobüsüne ateş açarak sekiz çocuğu yaralaması, ABD birliklerin intihar eyleminden şüphelenip bir otobüsü taraması, Britanya birliklerinin Kâbil'de Afgan bir generalin oğlunu intihar bombacısı sanıp öldürmesi, ABD'li bir askerin dur ihtarına uymayan sağır bir adamı sırtından vurması gibi pek çok sivil katliamını gözler önüne seriyor. En dehşet verici saldırılardan biri de Polonya birliğinin ‘intikamı’. Afganistan'da NATO'ya bağlı Polonya askerleri, daha önce saldırıya uğradıkları bir köyü düğün sırasında bombalayıp aralarında hamile bir kadının da bulunduğu pek çok kişinin ölümüne neden olmuş.

Savaş baronları Kore Yarımadası'nda gerilimi tırmandırıyor!

Halkları köleleştirme seferi Ortadoğu'da bataklığa saplandığı için son yıllarda Kuzey Kore ile fazla uğraşamayan ABD emperyalizmi, bu bölgeye de el atma fırsatı yakalamış görünüyor. Bölgede Güney Kore ile geniş çaplı tatbikatlar yapmaya başlayan Pentagon'un savaş baronları, ilk adımda “şer eksenini”ne dahil ettikleri Kuzey Kore’yi taciz etmeye başladılar.

Bir süre önce Güney Kore’ye ait bir savaş gemisi batırılmış, olaydan Kuzey Kore sorumlu tutulmuştu. Olayla bir ilgisinin olmadığını açıklamasına rağmen, ABD ile Seul’deki işbirlikçileri, Kuzey Kore’yi hedef alan geniş çaplı tatbikatlara başlayarak, bölgedeki gerilimi körüklüyorlar.

ABD-Güney Kore ikilisi tarafından yapılan açıklamada, “askeri tatbikatların Kuzey Kore’yi gelecekte yapacağı saldırılardan caydırmak amacıyla yapıldığı” iddia edilerek, emperyalist saldırganlığı meşru göstermeye çalışıyorlar. Oysa emperyalist güçlerin yaptırımlarının yanısıra ABD’nin tacizlerine de maruz kalan Kuzey Kore, onlarca yıldan beri bu gerici/zorba kuşatma ile boğuşmak zorunda kalıyor.

Kuşatma yetmiyormuş gibi, ABD ile işbirlikçisi Güney Kore rejiminin, bir kez daha geniş çaplı ortak tatbikatlara başlamasını bölge için tehdit olarak gördüğünü açıklayan Kuzey Kore yönetimi, bu saldırganlığa boyun eğmeyeceğini ilan etti.

Vietnam’ın başkenti Hanoi’de düzenlenen bölgesel güvenlik forumuna katılan Kuzey Kore delegasyonunda yer alan Kuzey Kore Dışişleri Bakanlığı yetkilisi Ri Tong-il, basına yaptığı açıklamada, “Askeri tatbikatlar yapma kararı bölge için büyük bir tehdittir” dedi.

ABD ile Güney Kore’nin askeri tatbikatını “Kuzey Kore’ye yönelik saldırgan politikanın yeni bir ifadesi” olarak niteleyen Ri, “ABD’nin dayattığı askeri tehdidin fiziki karşılığı olacaktır” diye konuştu.

Kuzey Kore Ulusal Savunma Komisyonu tarafından yapılan açıklamada da, geniş kapsamlı tatbikata “misillemede bulunmak zorunda kalınabileceği”, ABD ile Güney Kore’ye karşı “kutsal bir savaşa, gerektiği anda başlamaya hazır olunduğu” belirtildi.

Bölgeyi çatışmanın eşiğine getiren askeri tatbikatlar, genelde Asya’nın bu bölgesi özelde ise Kore yarımadası üzerinde, ABD’nin emperyalist egemenlik kurma planının bir parçasıdır. Ortadoğu’yu kana bulayan Pentagon’un savaş baronları, sömürgeci emellerine ulaşabilmek için, Asya halklarını da birbirine kırdırmaya çalışıyorlar; Güney Kore’deki işbirlikçileriyle geniş çaplı askeri tatbikatları başlatmaları, bu kirli niyetin göstergesidir.

Çin devriminden de etkilenerken emperyalist işgale karşı direniş bayrağını yükselten Kore halkları, emperyalist orduların saldırısına uğramış, yarımadanın güneyi 1952 yılında fiilen ABD işgali altına girmişti. Türk devletinin de binlerce asker göndererek suç ortaklığı yaptığı bu saldırıya karşı, Kore halklarının direnişi ve Çin halk ordusunun direnişe destek vermesi, emperyalist işgalin Güney Kore ile sınırlı kalmasını sağlamıştır.

Ülkeleri emperyalistler tarafından parçalanmış Kore halkları, bu zorbalığın acısını 58 yıldan beri çekiyorlar. Gerici egemenlikten kurtulmuş birleşik bir Kore’nin yeniden inşası, ancak bu ülke halklarının emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşik direnişi ile sağlanabilecektir.

Stuttgart'ta 2. Nekarfest gerçekleştirildi

Almanya’da ABZ-Süd’ün (İşçi Eğitim Merkezi-Güney) çağrısıyla, MLPD Badenwürttemberg, REBELL, BİR-KAR, COURAGE, SI ve People to People tarafından örgütlenen 2. Nekarfest, 24 Temmuz günü gerçekleştirildi.

Festival kapsamında ABZ’nin bulunduğu sokak trafiğe kapatılarak stant ve sergiler açıldı. Festival programında kapitalist toplumun sorgulandığı alternatif kültürel etkinlikler yapıldı. Farklı kültürlerle has yiyeceklerin bulunduğu festivalde içecek satışı etkinlik boyunca devam etti. Alman müzik grubunun da yer aldığı festival programı kapsamında konuşma yapan MLPD temsilcisi de düşüncelerini dile getirdi.

NEKAR-FESTİVAL’in enternasyonal anlam ve önemine vurgu yapılan konuşmanın ardından değişik kültürel etkinlikler sergilendi.

Çocuk ve gençlik programlarının yanısıra Stuttgart’ın yerel sorunları ve “Kriz ve Berlin’deki Kaos - Sol ne yapmalı” başlığı ile gerçekleştirilen tartışmada, kapitalizmin krizi ve buna karşı izlenmesi gereken hat, soru ve cevaplar eşliğinde ele alındı. COURAGE’lı kadınlar sahneye çıkarak 2011’de Venezuela’da gerçekleştirilecek olan Dünya Kadın Konferansı hakkında bilgi verdi. Ardından sahne alan Grup Su söylediği marş ve türkülerle festivale coşku kattı. Değişik ülke müzikleriyle devam eden programda Waikikuna (Peru) müzik grubunun seslendirdiği Latin ezgileri festivale Latin halklarının devrimci rüzgarını taşıdı. Hava koşulları nedeniyle katılımda geçen yıla oranla belli bir zayıflık olsa da, festival politik ve kültürel olarak başarıyla tamamlandı.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

ABD’nin arka bahçesinde bir karanfil

Moncada ve Carlos Manuel de Cespedes Kışlalarına yapılan saldırının 57. yıldönümünde Küba’da ‘Ulusal Ayaklanma Günü’ kutlamaları gerçekleştirildi. Küba’nın bağımsızlık savaşının önemli bir adımı olan ve 26 Temmuz 1953 günü Fidel Castro önderliğinde gerçekleştirilen saldırının yıldönümünde yapılan kutlamalara 100 bine yakın işçi ve emekçi katılırken, Küba Devlet Başkanı Raul Castro da kutlamalarda yer aldı.

Kutlama töreninde binlerce kişiye seslenen Küba Devlet Başkanı Birinci Yardımcısı Jose Ramon Machado, yabancı tehditler ve baskılar karşısında Küba halkının devrime bağlılığının her zamankinden fazla olduğunu vurguladı. Machado, Kübalıların sorunları çözme konusunda sayısız engeli aştığını vurguladı. Küresel krizin yarattığı olumsuz uluslararası duruma rağmen Küba halkının direnişine dikkat çekerek hiçbir güçlükten korkmadıklarını çünkü halkın yenilmez gücünün yanlarında olduğunu ifade etti. Küba’nın emperyalist abluka altında yaşadığına dikkat çeken Jose Ramon Machado, 50 yıldır süren ablukanın sorumluluğunun emperyalist ABD’de olduğunu yineledi.

Moncada Kışlası adını Küba halkının İspanya’ya karşı giriştiği Bağımsızlık Savaşı kahramanlarından olan General Guillermon Moncada’dan alıyor. 1800’lerin sonuna denk gelen bu savaş, Küba’nın İspanyol sömürgeliğinden çıkarak ABD emperyalizmine teslim olması ile sonuçlanmıştı. Ancak ‘Moncada’ adı Küba tarihinin önemli bir dönüm noktasında bir kez daha ortaya çıktı. İsmi yeniden gündeme getiren bir grup isyancı Kübalı’nın kötü bir plan, sınırlı sayıda silah ve büyük bir gözüpeklikle söz konusu ismi taşıyan kışlaya düzenledikleri saldırıdır. Saldırı başarısızlığa uğrar ama Küba devrimi daha yeni başlamıştır. Sonuçta bir dizi gelişmenin ardında devrim zafere ulaşır.

Küba 51 yıl önce gerçekleştirilen devrimin kazanımlarını yalnız başına da olsa sürdürmek için büyük bir çaba harcıyor. Modern revizyonizmin çöküşüne ve tarihin sonu safsatalarına karşı başka bir dünyanın mümkün olduğunu haykırmayı da 51 yıldır sürdürüyor. Yalnız kalan küçük ülke Latin Amerika’daki halkçı iktidarlara ilham veriyor, neo-liberal politikalara, emperyalizme meydan okuyor. Yalnız kalmanın tüm zorluklarına rağmen Küba devrimi yaşıyor ve dünya proletaryasının tüm dünya halklarını özgürleştireceği günleri bekliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Şiddete dayalı düzen kadına yönelik şiddeti engelleyemez!

Güldünya, Şeyma, Kadriye, Dilek ... Daha adlarını sayamadığımız yüzlerce kadının bir öyküsü var. Farklı yaşam hikayelerine rağmen ortak olan tek şey ise yaşadıkları acılar... Töre ve namus adına, erkek egemenliği adına, eşlerinin, ağabeylerinin, babalarının kurşunlarına, bıçak darbelerine kurban gittiler. Ya da “kaderlerine kendileri karar verip” intihar yolunu seçtiler. Ya da ölmeler bile Sıdika Platin’in yaşadığı gibi ölümden beter bir şekilde şiddete maruz kaldılar. Bin yıllardır süren kadınların ezilmeışliğinin bedelini ödediler ve ödemeye devam ediyorlar.

Sıdika’nın öyküsü...

Van’ın Saray ilçesinde yaşayan 30 yaşındaki Sıdika Platin, 20’sinde başlık parası karşılığı evlendirilir. 10 yıllık evliliği boyunca neredeyse eşinden her gün dayak yer. 2004’te eşinin ağır şiddetine maruz kalır. Karakola sığınır ve ardından rızası alınmadan yeniden evine geri gönderilir. 2 yıl önce bir çocuğunu kaybedince eşinin uyguladığı şiddet daha da artar. 2008’de yine ciddi oranda şiddet görür, karakoldaki polisler onu yine “evine” yollarlar.

Sıdika, 25 Eylül 2009 günü eşi tarafından feci şekilde dövülür, bıçakla yüzü çizilip, kulağı kesilir. Olayın ortaya çıkmasının ardından günlerce hastanede yatan Sıdika, eşinden alınarak Kadın Sığınma Evi’ne yerleştirilir. Eşi Faruk Platin ise Van Cumhuriyet Başsavcılığı’na “karımı zorla kuruluştaki tutuyorlar” diyerek, kendisine teslim edilmesi için dilekçe verir. İki gün sonra Sıdika Platin de, istemeyerek savcılığa verdiği dilekçede “babasının evine dönmek istemediğini, dönerse zorla evlendirileceğini, eşini sevdiğini, kuruluştaki tutulmak istemediğini” söyler. Böylece Sıdika 45 gün sonra mahkeme kararı ile tekrar eşine teslim edilir. Sıdika’nın şikayetini geri alması sonucu mahkeme tarafından bir yıl üç ay hapisle cezalandırılan Faruk Platin’in cezası da “aynı suçu 5 yıl içinde işlememe” koşuluyla ertelenir.

Mahkemenin “suçu tekrarlamamak” şartına rağmen, Faruk Platin, eşini dövmeye eder. Sıdika Platin 17 Temmuz 2010 günü eşi tarafından yeniden feci şekilde dövülerek hastaneye kaldırılır. Beyninde ödem oluşan Sıdika Platin’in Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Araştırma Hastanesi’nde tedavisi halen devam ediyor.

Suçlu kim?

Suçlu, gözü dönmüşçesine eşini döven, şuurunu kaybetmesine yol açacak dahi hastanelik eden Faruk Platin mi? Yoksa kocasından yediği her dayak sonrasında gittiği karakolda rızası olmadan evine gönderen, yaşanan şiddete daima göz yuman, Faruk Platin’in devletle işbirliğinden dolayı hakkında hiçbir yasal işlem yapmayan kolluk güçleri mi? Yaşanan şiddetin ardından Faruk Platin hakkında arama kararı dahi çıkarmayan, Sıdika Platin’in can güvenliğini güvence altına almadan sığınmaevinden salınmasına izin veren, Sıdika Platin’in verdiği dilekçeyi yeterli görerek eşi hakkında kamu davası açmayan, Koruma Kanunu’nu uygulamadan eşine teslim eden yargı mı? Ailenin Korunmasına Dair Kanun’un uygulanmasıyla ilgili 2008’de çıkarılan yönetmeliğe dahi uymadan şiddete uğrayan kadını eşine teslim eden bakanlığın

görevlileri mi? Yoksa, daha önce bizzat Sıdika Platin hakkında soru önergesi verilmesine rağmen yaşanan saldırıları engellemeyen Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanlığı mı?

Suçlu saydıklarımızın hepsidir. Suçlu sömürü egemenliğine dayanan, bin yıllık gelenek ve göreneklere yaslanarak kadını ikincil gören, erkek egemen sistem ve onu güvence altına alan yasaları ve düzen kurumlarının hepsidir.

Sıdika yarın güvence olacak mıdır?

Sıdika’nın başına gelenler, şiddet üzerine kurulu bu devletin kadına yönelik şiddeti engellemek, şiddet görenleri korumak ve kollamaktan ne denli aciz olduğunu göstermiştir. Aynı günlerde Birleşmiş Milletler, Kadına Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Ortadan Kaldırılması Sözleşmesi (CEDAW) toplantısına katılan Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Selma Aliye Kavaf’ın kadınlara yönelik her türlü ayrımcılığın ortadan kaldırılması, kadın-erkek eşitliğinin sağlanması, cinsiyete dayalı ayrımcılığı besler nitelikteki toplumsal gelenek ve uygulamaların eşitlik temelinde dönüştürülmesi vb. konularında Türkiye’nin gerekli kararlılığa ve iradeye sahip olduğunu ifade etmesi ise ikiyüzlülüğün başka bir şey değildir.

Sıdika’ya hastaneye yatırılmasının ardından

“devletin şefkatli kolları” uzanır. Vali ve Devlet Bakanı Selma Aliye Kavaf’ın ziyaretlerinin sonrasında kendisinin ve çocuklarının güvence altına alınacağı sözü verilir.

Ya sonrası? Sığınma evleri şiddet gören kadınlar için kısa süreli bir misafirhane işlevi görüyorken, milyonlarca insan iş güvencesi ve sosyal haklardan yoksun iken, şiddete uğrayan kadınlar için devlet hiçbir ekonomik ve sosyal tedbir almıyorken, toplumsal gelenek ve görenekler kendini ağır bir şekilde hissettiriyorken, Sıdika yarın da güvencede olacak mıdır?

Kadın intiharları artıyor...

Özellikle Kürt illerinde kadın intiharları son süreçte artış göstermeye başladı. Urfa’da son bir ay içinde resmi kayıtlara göre 23 kadın intihar girişiminde bulundu. Son 5 gün içinde toplam 7 kadın kendini öldürmeye çalıştı. Geçtiğimiz hafta Urfa merkezde 2, Akçakale’de 2, Birecik’te 1, Ceylanpınar’da 1 ve Hilvan’da 1 olmak üzere toplam 7 kadın intihar girişiminde bulundu. Emniyet ve jandarma bölgelerinde resmi kayıtlara intiharların sebebi ailevi sorunlar olarak yansıdı.

Ayrıca Ağrı’nın Diyadin ilçesinde Emniyet Müdürlüğü’nden alınan rakamlara göre bu yıl 4 kişi intihar etti. Yine sadece ilçe merkezinde beş yıl içerisinde 10 intihar, 23 de intihar girişimi kayıtlara geçti.

Kadın ölümlerinin nedenlerinin başında geleneksel feodal yapı ve bizzat devlet tarafından bilinçli bir şekilde sürdürülen aşiretçilik geliyor. Kız çocuklarının dinlenmesinin ve iradelerinin tanınması bile söz konusu olmadığı bu tablonun kendisi genç kadınlara yalnızca “yaşamına son vermek” seçeneğini bırakıyor.

DÖKH Canan ve Sıdika için yürüdü

Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH) 23 Temmuz günü Van’da gerçekleştirdiği yürüyüşle Canan Saldık’ın Hacıbekir Kışlası civarında kafasına isabet eden kurşunla yaşamını yitirmesine ve Sıdika Platin’in aile şiddetine maruz kalmasına yönelik tepkilerini dile getirdi.

BDP’li belediye ve parti yöneticilerinin de katıldığı eylem için sebze halinde toplanan kitle buradan “Uğur, Ceylan, Canan dün yaşıyorlardı bugün katledildiler yarın hesap soracaklar”, “Şehirdeki kışlalar şehrimizden defolun” pankartlarıyla Hacıbekir Kışlası’na yürüdüler. Kışla önünde basın açıklamasını Filiz Arslan gerçekleştirdi.

Arslan konuşmasında Kürt kadınının özgürlüğünü kazanmada büyük bedeller verdiğine dikkat çekerek Kürt kadınının ve Kürt halkının karşı karşıya olduğu imha, inkar politikalarına ve vahşi saldırılara karşı serhıldan ruhunda olduğunu dile getirdi.

“Uğurların, Eneslerin, Ceylanların ve son olarak 16 yaşındaki Canan’ın bedenlerindeki kurşunlar ve bombalar uluslararası imha planlarının Kürt halkına karşı savaş ilanidir. Çatışmalarda yaşamını yitiren HPG’lilerin cenazelerine yapılan işkenceler topyekün uluslararası savaş konseptinin ürünüdür.” denilen açıklamada Kürt çocuklarının da bununla paralel olarak öldürüldüğü, tutuklandığı, işkenceye maruz bırakıldığı ifade edildi.

Son olarak da Canan Saldık’ın, yaşamını yitirdiğinin hatırlatıldığı açıklamada eşi tarafından işkenceye uğrayan Sıdika Platin’e yapılanların da aynı zihniyetin ürünü olduğu belirtildi.

Linç ve katliamlara karşı durmak...

M. Can Yüce

Bunlar, birer prova niteliğinde ve daha büyük linç, katliam ve soykırım hareketlerinin ilk işaretleri niteliğindedir! Güncel 6-7 Eylül Olayları ile karşı karşıyayız! Bursa İnegöl, Hatay Dört Yol linç ve katliam hareketlerinden söz ediyoruz...

Hatay Valiliği tarafından yapılan açıklama bu tespitimizi doğrulamaktadır. Söz konusu Valilik açıklamasında, **“Vatandaşlarımızda oluşmuş bulunan infial anlayışla karşılanmaktadır”** denilerek sadece yerel yönetimin değil, devletin de bu konudaki tutumu ve politikası özetlenmektedir. Anlayışla karşılanan nedir? Kürtlere ait işyerlerinin yerle bir edilmesi mi, evlerine ve işyerlerine “bayrak” asmayanlara karşı geliştirilen süreli avı mı? Yoksa meydanlarda toplanıp uluyan ve linç ayinini düzenleyen güruhun davranışları mı? Linç, katliam ve kaçırma hareketini anlayışla karşıladıktan sonra söylenecek her söz, koca bir demagojiden başka bir anlam ifade edebilir mi?

Dört Yol’da gerçekleştirilen güncel “6-7 Eylül Olayları’nı” onaylayan sadece Hatay Valiliği değil, İçişleri Bakanı da ondan geri durmuyor, Kürtler’i katliam ve kitlesel boğazlama hareketleriyle teslim alma politikası hakkında hiçbir kuşkuyla yer bırakmıyordu:

“Amanoları temizleyin. Ne yapıyorsanız yapın” diyen Bakan, Kürtler’i boğazlama hareketini ise “kışkırtma” olarak değerlendirerek meşrulaştırmaya çalışıyordu. “Ne yapıyorsanız yapın” sözü, aslında özel savaşın kendisini veciz bir şekilde özetliyor! Katliam ve linç girişimleri de bu “ne yapıyorsanız yapın” sözünün bir uygulaması değilse nedir! Bilindiği gibi özel savaş, hedefe varmada her türlü sınırsızlığı, ölçüsüzlüğü, yasadışılığı anlatıyor. 1993-1998 döneminde bunun en “parlak” örneklerini vermişlerdi. Sayısız “faili belli” cinayet, kayıp, bombalama, köy yakıp yıkmalar, işkence ve katliam girişimleri bu dönemin hafızalarda kalan en vahşi örnekleridir!

Son günlerde yapılan “milli mutabakat” çabalarının hedefi yeni gelişmelerle daha da netleşiyor. Bu, Kürdistan’da yaygın askeri operasyonlar ve Türkiye illerindeki Kürtlere karşı ise güncel “6-7 Eylül Olayları” ile Kürtleri teslim alma politikası biçiminde somutlaşarak uygulanmaktadır. Bu özel savaş kampanyası, aynı zamanda egemenlerin iç iktidar kavgası eşliğinde yürütülmektedir. Bu, AKP’nin öncülüğündeki cephenin “milliyetçilik”, siz bunu ırkçı şovenizm olarak okuyun, yarışında geleneksel iktidar odaklarından geri kalmadığını, kalmayacağını göstermektedir. İki gün önce onlarca general hakkında “yakalama” kararını verirken, İnegöl ve Dört Yol katliam girişimlerini meşrulaştırma çabaları, bir bakıma “iç iktidar çekişmesinde” politik ve psikolojik üstünlüğü elden bırakmama tutumu olarak da değerlendirilmelidir!

Bütün parti ve odaklarıyla devletin tutumu bellidir: **Hayatın her alanında Kürt halkını katliam ve linç hareketleriyle sindirmek ve teslim almak!**

Kuşkusuz bu, devlet açısından da tehlikeli bir “oyundur”! Çünkü tüm zaaflarına, ufuksuzluk ve stratejik bir plandan yoksun olmasına rağmen Kürt halkı çok eski dönemlerdeki gibi örgütsüz ve dirençsiz değildir! Ancak İnegöl ve Dört Yol linç hareketlerinin her alana yayılması, önü alnamaz kanlı bir sayfanın açılmasını birlikte getirir. Peki, böyle bir kanlı “oyunun” altından TC kalkabilir mi?

Öteden beri kitlesel boğazlama politikası bir “caydırma”, baskı altında tutma ve teslim alma silahı olarak kullanıldı, bu bağlamda belli ölçülerde “kontrol” altında tutulmaya çalışıldı. Ancak bu tür silahların her zaman ve uzun süreli “kontrollü” götürülmesi mümkün değildir! Kanlı Pazarlar, Maraş, Çorum, Sivas katliamları bu silahın en kanlı örnekleri olarak tarihe geçmiştir. Ancak yeni katliamların nerede duracağını kestirmek mümkün değildir!

Kısacası başta Kürt halkı olmak üzere halklar

açısından çok tehlikeli bir sürece girilmiştir. Bu sürece karşı durmak bütün devrimcilerin, yurtseverlerin, demokratların ortak görevidir. Öncelikle bu kanlı süreci ve onun aktörlerini, buna neden olan politikaları yaygınca ve etkince deşifre etmek, tehlikenin boyutlarını bütün açıklığıyla ortaya koymak ve etkin bir direniş hattını örmek, kaçınılmaz, ertelenemez güncel bir görev olmaktadır!

27 Temmuz 2010

Cumartesi Anneleri’nden Erdoğan’a tepki

Cumartesi Anneleri, her hafta cumartesi günleri gerçekleştirdikleri oturma eylemine bu hafta da devam ettiler. Oturma eylemlerinin 278. haftasında Erdoğan’a seslenen kayıp yakınları “Siz nerenin başbakanısınız?” diye sordular.

“Failler belli kayıplar nerede?” pankartının açıldığı oturma eyleminde, gözaltında kaybedilenlerin fotoğrafları ile kırmızı karanfiller taşındı. Galatasaray Lisesi’nde gerçekleştirilen eylemde Erdoğan’ın kadınlarla yaptığı “açılım” toplantısında Cumartesi Anneleri’ne yönelik sarf ettiği sözler eleştirildi. Erdoğan’ın “Ne iş yaptıklarını bilmiyorum. Cumartesi Anneleri birileri tarafından kullanılıyor” sözlerine karşılık kayıp yakınları Erdoğan’a “Siz nerenin başbakanısınız?” dedi.

Basın metnini, 5 Ocak 1981 tarihinde gözaltında kaybedilen Cemil Kırbayır’ın Abisi Mikail Kırbayır okudu.

Kırbayır, bu topraklarda devletin güvenlik güçleri tarafından kaybedilmiş insanların gerçeğini dünyaya duyuran Cumartesi Anneleri’nin verdiği mücadeleyi bilmeyen ve bu yetmezmiş gibi anneleri suçlayan bir başbakanın 8 yıldır nasıl iktidarda kalabildiğini sorarak şunları söyledi: “Siz bize kullanıldığımızı iddia ediyorsunuz. Peki 13 yaşındayken gözaltında alınarak kaybedilen oğlu Seyhan Doğan’ın izini sürerken yaşamını yitiren 70 yaşındaki Asiye Doğan mı kullanıldı? 1995 yılında gözleri önünde kaçırılarak kaybedilen Fehmi Tosun’un eşi Hanım Tosun mu kullanıldı? 3 yaşındaki bebek olan Dilek Serin’i gözaltında kaybedilenler korunurken, onların arayan insan hakları savunucuları mı kullandı?”

Açıklamada gözaltında kaybedilenlerin akıbetinin açıklanması ve failerin yargılanması talep edildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Beşikçi ve Şimşek değil, inkar ve asimilasyon yargılsın!”

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) tarafından çıkarılan “*Çağımızda Hukuk ve Toplum Dergisi*”nin 5. sayısında Yazar İsmail Beşikçi tarafından kaleme alınan “Ulusların kendi geleceğini tayin hakkı ve Kürtler” başlıklı yazı nedeniyle Beşikçi ve derginin sorumlu yazı işleri müdürü Av. Zeycan Balcı Şimşek’in yargılandığı davanın ilk duruşması Beşiktaş 11. Ağır Ceza Mahkemesi’nde 28 Temmuz günü görüldü. Davanın bir sonraki duruşması 12 Kasım 2010 tarihine ertelendi.

Beşikçi savunmasını sundu

Dava duruşmasını; aralarında İHD, Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu, TAYAD, Halk Cephesi, Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, Çağdaş Avukatlar Grubu ve ÇHD gibi kurumların temsilcilerinin yanısıra çok sayıda yazar, aydın ve sanatçı izledi. Duruşmada Dr. İsmail Beşikçi mahkemeye savunmasını sundu.

Kürtlerle, Kürt sorunuyla ilgili ifadelerle, açıklamalara karşı uygulanan cezai müeyyidelerin geçmişine de değinen Beşikçi, yargılanmasına neden olan “Ulusların Kendi Geleceğini Tayin Hakkı ve Kürtler” yazısıyla ilgili yürütülen savcılık soruşturmasının bilim üretimini engellemek olarak değerlendirileceğini söyledi.

Duruşmanın ardından adliye önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. “Dr. İsmail Beşikçi ve Av. Zeycan Balcı Şimşek değil, inkar ve asimilasyon yargılsın / ÇHD İstanbul Şubesi” ve “İsmail Beşikçi vicdanımızdır! Vicdanımızı susturamazsınız! / Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi” pankartlarının açıldığı basın açıklamasında ilk olarak yazar Temel Demirer söz aldı.

Demirer, Beşikçi’nin Kürt gerçeğini dile getirdiği için yargılandığını söyledi. Beşikçi’nin yargılanmasını Ortaçağ kalıntısı engizisyon mahkemelerine benzeten Demirer, “Engizisyon kazanamadı” diyerek konuşmasını sona erdirdi.

Eylemde basın açıklamasını okuyan ÇHD İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay ise Kürt halkına yönelik saldırılara dikkat çektiği açıklamasında soruşturma ve yargılamaların inkar ve imha politikalarıyla beraber devreye sokulduğunu ifade etti. Şimşek ve Beşikçi’nin yargılanmasının bu atmosferin parçası olduğuna vurgu yaptı. Bolu Ekspres yazarı Işın Erşan’ın “Her şehirde bir DTP’li öldürülsün” başlıklı yazısı hakkında takipsizlik kararı verildiğini sözlerine ekleyen Tanay, Beşikçi’ye ifadesi dahi alınmadan dava açılmış olmasının inkarcı zihniyetin en özlü ifadesi olduğunu söyledi.

Açıklamanın sonunda şu ifadelerle yer verildi:

“Kürt halkına yönelik her türlü zulmün meşru olarak kabul edilmesi yine Kürt halkına yönelik her türlü aşağılama ve nefret söyleminin hatta ölüm tehditlerinin dahi düşünce ve ifade hürriyeti olarak kabul edilmesine karşın Kürt Halkının Kendi Kaderini Tayin Hakkını savunmanın suç olarak nitelendirilmesi kabul edilemez. Bizler Av. Zeycan Balcı Şimşek’in ve Dr. İsmail Beşikçi’nin yanındayız ve sözlerinin arkasında duruyoruz. Evet, zulme ve baskıya direnmek, meşru bir haktır!”

Kızıl Bayrak / İstanbul

ÇHD: Nur Birgen ve ekibini durdurun!

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi, 23 Temmuz Cuma günü İstanbul Yenibosna’daki Adli Tıp Kurumu önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla “Nur Birgen ve ekibini durdurun” çağrısı yaptı.

Kan kanseri hasta tutuklu Abdullah Akçay’ın, 11 aydır tutulduğu Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi mahkum koğuşunda yaşamını yitirmesi üzerine yapılan basın açıklamasında “Adli Tıp Kurumu öldürmeye devam ediyor! Nur Birgen ve ekibini durdurun” pankartı açıldı.

ÇHD adına Av. Güçlü Sevimli tarafından okunan basın metninde Abdullah Akçay’ın, Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu’nun 21 Mayıs 2010 tarihli raporunda, tedavisinin hapis hane koşullarında yapılabileceğinin belirtilmesine karşılık hastane raporunun “Hastanın hayati tehlikesi vardır. Cezaevi koşullarında kalması uygun değildir” yönünde görüş bildirdiği söylendi.

Adli Tıp’ın 14 Temmuz 2010 tarihli raporunda Abdulah Akçay’ın hapis hane kalamayacağı ve Silivri İnfaz Savcılığı’nın bu rapora dayanarak Akçay’ın cezasının ertelenmesi yönünde görüş bildirmesine rağmen Akçay’ın serbest bırakılmadığı vurgulandı.

ÇHD’nin açıklamasında Akçay gibi Güler Zere’nin de ölümün kıyısına geldiğinde rapor verildiği söylenerek Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu’nun başında olan Nur Birgen’in suç işlediği ifade edildi.

3 kurşun izi asker ölümündeki şüpheli arttırdı

Türkiye’de yaşanan şüpheli asker ölümleri ciddi boyutlara ulaşmış durumda. Son olarak Mardin Kızıltepe’de 6 Haziran’da tek kurşunla yakın mesafeden “*intihar ettiği*” açıklanan Ağrılı Emrah Demirel’in giysilerinden üç mermi izinin çıkması gözlerin yeniden şüpheli asker ölümlerine dönmeye yol açtı.

Bilindiği üzere, askeri savcılık, tek kurşunla öldüğü öne sürülen Emrah Demirel’in önce intihar ettiği sonra da Fikret Baran adlı asker tarafından kazara vurulduğunu iddia etmiş, Fikret Baran tutuklanmıştı. Ancak ekspertiz raporunda Emrah Demirel’in elbiselerinde üç kurşun izinin bulunması dikkat çekiyor. Deliklerden biri kamuflaj pantolonunda, ikisi ise hücum yeleğinde bulunuyor. Raporda, pantolondaki delik için “*uzak mesafeden atış yapıldığı*” belirtilirken ancak sırttaki iki deliğin mesafesiyle ilgili tespit yapılmaması şüpheleri artırıyor.

“Gizlilik” gerekçesiyle açıklanmasa da son dönemde asker ölümlerinde gözle görülür bir artış var. Türkiye şüpheli asker ölümleri ve asker intiharlarında dünyada birinci sırada yer alıyor. TSK bünyesinde 20 yılda 2 tabur asker intihar ve şüpheli ölüm sonucu yaşamını yitirmiş bulunuyor. Resmi açıklamalara göre, 1991–2001 yılları arasında TSK içinde 815 şüpheli asker ölümü, 433 şüpheli intihar girişiminin ise yaralamalarla sonuçlandı. 2000–2009 yılları arasında jandarma içerisinde ise 401 kişi yaşamını yitirdi.

Sarıgazi Geleneksel Halk Festivali bu yıl yapılamıyor...

Bilindiği gibi yıllardır devrimci ve demokrat kurumların ortak çalışmasıyla düzenlenen Sarıgazi Halk Festivali geçtiğimiz yıl gerçekleştirilememiştir. Geçtiğimiz yıl festival hazırlık komitesi erken bir tarihte toplanarak çalışmalarına başlamış, komite bileşenleri pek çok toplantı yaparak festivali örgütlemeye çalışmalarını son haftaya kadar sürdürmüş ve son haftada ise karşılaşılan sorunların ortak bir iradeye dayanılarak aşılamaması sebebiyle, çoğunluk kararıyla festivalin iptaline karar verilmişti.

Sarıgazi Halk Festivali’nin öngünlerinde, 1 Mayıs Mahallesi Festivali’nde, DTP’li bir grup tarafından BDSP standına saldırı gerçekleştirilmiş, BDSP çalışanları yaralanmış, stantta bulunan materyaller yırtılmıştı. Festival komitesinin iradesini de çiğneyerek gerçekleştirilen bu saldırı sonrasında festival erken bir tarihte sonlandırılmıştı.

Sarıgazi Festivali örgütlemeye komitesinin önünde duran görev, 1 Mayıs Mahallesi’nde yaşanan sorunu, devrimci bir tutumla ortak bir irade sergileyerek aşabilmektir. Zira, Sarıgazi Festivali Hazırlık Komitesi’nin bir bileşeni olan DTP’nin temsilcileri, 1 Mayıs Mahallesi’nde yaşananlar konusunda özeleştirici vermek bir yana, tehditkar bir üslupla *Kızıl Bayrak* gazetesinin festival standında bulunması durumunda, benzer bir saldırının gerçekleşebileceğini, “kitlelerini” engelleyemeyeceklerini, bu tepkiyi haklı gördüklerini ifade ediyorlardı. “Kitlemize engel olamayız” bahanesiyle, devrimci bir yayın organına sansür koymaya çalışmak cüretini ve devrimcilere yönelik fiziki şiddeti gerekçelendirmeye çalışan, festival hazırlık komitesinin iradesine meydan okuyan ve Sarıgazi Festivali’nin güvenliğini tehlikeye atan bu tutum, DTP temsilcileri tarafından son günlere kadar sürdürüldü.

BDSP temsilcileri ise, bu tutumu mahkum ederek, komite bileşenlerini devrimci ilkelerde birleşerek bu tutum karşısında ortak irade sergilemeye çağırdılar. *Kızıl Bayrak*’ın stantta bulunmasının engellenemeyeceğini ve festivalden çekilmelerinin dayatılamayacağını ifade ettiler. Bu süreçte, Sarıgazi Festivali Hazırlık Komitesi ortak irade sergileyemediğinden, festivalin güvenliğini sağlamak da kuşkulu bir duruma geldi. Festivalin provokasyona açık bir hale gelebileceği tespiti ve çoğunluk kararıyla festival iptal edildi.

O gün sergilenmesi gereken devrimci tutum elbette, devrimci bir yayın organına sansür koymaya kalkmak cüreti ile birlikte, ideolojik tartışma yürütmek yerine devrimcilere yönelik fiziki şiddet kullanabilen anlayışı mahkum etmek, Sarıgazi Festivali’nin güvenliğinin aynı tarz ile tehdit edilmesine izin vermemektir. Sarıgazi Festivali Hazırlık Komitesi’nin bu sorunu devrimci bir tutum sergileyerek aşabilmesi ancak bu temelde bir ortak irade oluşturularak sağlanabilir.

Maalesef, bu süreçte böyle bir irade sergilenemedi. **DHF, Partizan, Halk Cephesi** ve **TKP**; DTP’nin festivalin güvenliğini riske atan tutumuna yönelik eleştirileriyle birlikte, bu durumda festivalin iptal edilmesi gerektiğini bildirdiler. Komite bileşeni olan **ESP** ve **AKA-DER** ise, bu sorunun komitenin değil, iki kurumun sorunu olduğunu, festivalin bu sorun sebebiyle iptal edilmemesini, her şeye rağmen (provokasyon zemini oluşabilmesi ve güvenliğinin

sağlanamaması riskine dair tartışmalara rağmen) gerçekleştirilmesini savundular. Çoğunluk kararı ile festivalin iptal edilmesinin ardından Sarıgazi’de, BDP ve AKA-DER’in örgütlediği, ESP’nin destekleyicisi olduğu bir festival yapıldı.

Bu yıl Sarıgazi Halk Festivali’ni örgütlemeyi tartışmak için kurumlar yeniden bir araya geldi. İlk toplantıya, AKA-DER, BDP, BDSP, DHF, EMEP, ESP, Mücadele Birliği, ODAK, ÖDP, Partizan, SDP katıldı. Toplantıya çağrılan kurumlardan Halk Cephesi, festival hazırlık komitesi bileşeni olmayacağını açıklayarak toplantıya katılmadı.

Yapılan ilk toplantıda BDP temsilcisi, festivalde BDSP ve Halk Cephesi’nin yer alması durumunda yer almayacaklarını, toplantıya gözlemci olarak katıldıklarını ifade etti. Tartışmaların başlamasından bir süre sonra BDP temsilcisi, BDP’ye yapılan eleştirileri daha fazla dinlemeyeceklerini, “saldırı” değerlendirmesini asla kabul etmediklerini, BDSP’nin yazıyı yazan yazar hakkında yazarın uygun bir üslup kullanmadığına dair eleştirel bir yazı yazabileceğini, daha fazla tartışmayacağını, toplantının notlarını daha sonra alacağını açıklayarak toplantıdan ayrıldı.

Mücadele Birliği, toplantılara gözlemci olarak katılacağını açıkladı. ÖDP temsilcisi, gündemlerinin yoğunluğundan dolayı festival örgütlenmesinde yer alamayacaklarını açıklarken, TKP temsilcisi de toplantının sonunda yaptığı açıklama ile, Sarıgazi yerelinde kurumların ortak iş yapmasının sorunlu bir tablosu olduğunu gördüklerini, bu sebeple festival örgütlemeye sürecinde başarılı olunacağına inanmadıklarını, süreçte yer almayacaklarını açıkladı.

EMEP ve SDP bir açıklama yapmamakla birlikte toplantılara katılmadılar.

DHF temsilcileri, kendilerinin ancak ilkel birliktelikler oluşturulabildiğinde yerellerde ortak platformlara katılacaklarını, festival örgütlemeye süreci ve komitesini de bu açıdan değerlendireceklerini ifade ettiler. DHF temsilcisi, bu bakış açısıyla, festival hazırlık komitesinin ilk görevinin, geçen yıl, ortak bir irade gösterilerek festival düzenlenememesi konusunda özeleştirici vermek, bu özeleştiriyi Sarıgazi halkına deklare etmek olduğunu düşündüklerini ifade etti.

BDSP ve Partizan temsilcileri de, eksikliklerimizi açıklıkla ortaya koyarak, önümüzdeki süreçte bu eksiklikleri aşma iradesini de ortaya koyacağımız bir özeleştirin deklare edilmesinin ortak bir irade sergilemenin ilk adımı olarak zorunlu olduğunu ifade ettiler. Bu tutumda ortaklaşan DHF, BDSP ve Partizan ayrıca, devrimcilerin Sarıgazi halkına geçen yıl düzenlenemeyen festival ile ilgili bir açıklama yapma borcu olduğunu, bu borç ödenmeden halktan ayrı bir halk festivali düzenlenmesinin yanlış olacağını ifade ettiler.

ESP ve AKA-DER temsilcileri ise, bu öneriyi cepheden karşı çıkarak, geçen yıl festivalin düzenlenememesinde kendi sorumlulukları olmadığını, ortak bir delarasyona hiçbir şekilde imza atmayacaklarını, yaşanan sorunun komite bileşeninin değil iki kurumun sorunu olduğunu, bu konuda kendilerinin halka verilecek hesapları olmadığını ifade ettiler.

Buna karşı BDSP temsilcisi, geçen yıl yaşanan sorunun, iki kurumun sorunu olmadığını, sergilenen

şiddet ve yapılan tehditler karşısında devrimci etik ve ilkeler doğrultusunda ortak bir irade ortaya konulamamasının, ayrıca festival güvenliğini hiçe sayan bir tutuma böylece geçit verilmesinin bizzat komite bileşenlerinin sorunu olduğunu ifade etti.

ESP ve AKA-DER temsilcileri ise bunun, “olayları kaşımak”, “kendi gündemini dayatmak”, “komiteyi iki kurum arasında taraf tutmaya zorlamak” olduğunu iddia etti.

BDSP temsilcisinin, bu yıl düzenlenmesi planlanan festivalde, festivalin güvenliğini tehdit eden benzer bir durumla, komite bileşenlerinden herhangi birine yönelik tehdit ya da saldırıyla karşılanılırsa nasıl davranılacağı, hangi ilkeler esas alınarak bu sorunun aşılabileceği sorusu ise, ESP ve AKA-DER temsilcileri tarafından yanıtsız bırakıldı.

Tartışmalar yapılan 3 toplantının sonunda noktalandı. ESP ve AKA-DER, festival hazırlık komitesi imzası ile özeleştirici içeren bir deklarasyonu kabul etmeyeceklerini, kendilerinin geçen yıla dair halka verilecek hesaplarının olmadığını ifade ederken, eğer geçen yıla dair halktan özür dilenecekse, en güzel özrün bu tartışmalara takılmadan, bu yıl güzel bir festival örgütlemek olacağını ifade ettiler.

DHF temsilcisi, geçen yıl yapılamayan festivalin hesabı verilmeden, özeleştirici yapmaktan kaçınarak yeniden festival örgütlemeye çalışmanın devrimci değil oportünist bir tutum olduğunu söyledi. Kendi eksikliklerini kabul etmeyen, özeleştirici veremeyen, ortak bir devrimci tutumun ifadesi olarak önerilen deklarasyona imza atamayan bir birlikteliğin ilkeli bir birliktelik olmayacağını, bu birliktelikle sağlıklı bir yol yürünemeyeceğini, geçen yılı benzer sorunlarla karşılaşmanın kaçınılmaz olacağını ifade eden DHF temsilcisi, ayrıca eksikliklerinin üstünden atlayarak yol almaya çalışan bir festival komitesinin devrimci bir festival örgütleyemeyeceğini düşündüklerini de ifade etti. Böyle bir durumda, festival örgütlemeye komitesini devrimci ilkeler çerçevesinde ortak iş yapabilecek bir platform olarak değerlendiremeyeceklerini ve bu komitede yer almayacaklarını bildirdi.

BDSP temsilcisi ise, gündelik çıkarlar peşinde koşarak kâr-zarar hesapları yapmanın devrimci bir tutum olamayacağını, ortak bir deklarasyon ilkel bir birlikteliğin ilk adımı olabileceken, özeleştirici vermektan kaçınarak, eksikliklerin üstünden atlanarak yeni işler yapmayı önermenin samimi bir tutum olmadığını ifade etti. BDSP’nin festivalleri, içi boş şenlikler olarak değerlendirmediklerini, yerellerde devrimci dayanışmayı yükseltmenin, “devrimci cephe”nin oluşturulmasının bir adımı ve olanağı olarak değerlendirdiklerini ifade etti ve sonuç olarak, BDSP’nin devrimci sorumluluklarından kaçan bir platformda yer alamayacağını söyledi.

Partizan temsilcisi, halka karşı açıklığın kendileri için ilkesel olduğunu, özeleştirici vermektan, halka hesap vermektan kaçınan bir tutumu onaylayamayacaklarını ifade etti. Partizan’ın festivali amaçlaştırmadığını, geçen yıl yaşanan olayları es geçerek yeniden festival örgütlemenin devrimci bir tutumda ortaklaşmak olmayacağını, bu şekilde yol almaya çalışmanın benzer sorunları yeniden doğuracağını ifade ederek festival hazırlık komitesinde yer almayacaklarını bildirdi.

Sancaktepe BDSP

UPS direnişçisinden mektup...

“Sınıf bayrağını yükseltmek için yola çıktık”

UPS Kargo işçileri olarak, 8 ay önce sendikalaşma çalışmalarımızı başlattık. Nisan ayında, UPS yöneticilerinin sendikalaşan bizleri işten atmasıyla direnişimiz başladı ve yaklaşık 4 aydır sürmektedir. UPS Kargo işçileri, anayasal hak olan sendika hakkını kullandıkları için işten atılmış ve direniş ile insanca yaşama, kendi geleceğini eline alma hakkını savunmaya geçmiştir.

Patronlar, TUSİAD’a MÜSİAD’a ve benzeri patron örgütlerine üye olmaktadır. Bunun için hiçbir sınırlama ya da yasak ile karşılaşmazlarken, biz işçiler insanca yaşama, insanca çalışma haklarımızı savunmak için sendikalaştığımızda tazminatsız ve akıl almaz iftiralarla işten atılıyor.

Ama yağma yok! Kapı önüne konduk diye, kuzu kuzu evimizin yolunu tutmadık. UPS’nin bütün işyerlerini eylem alanına çevirdik. UPS’ye sendika girene kadar bizi orada görmeye devam edecekler. UPS yöneticileri ve diğer kargo patronları bilmelidirler ki; biz sendikayı UPS Kargo’ya sokacağız! Kargo patronları anlamalıdır ki; yaptıkları hiçbir toplantı, hiçbir baskı, sendikanın kargolara girmesini engelleyemeyecektir. Biz, UPS Kargo işçisi olarak, işçi sınıfının mücadele tarihine yeni bir direniş zaferi yazmak için yola çıktık. UPS Kargo işçisinin kazanımı, sadece UPS işçisinin zaferi olmayacaktır. Tüm işçi sınıfının zafer hanesine yazılacaktır.

TEKEL işçisinin 78 gün süren direnişi ve 2010 1 Mayıs’ında Taksim’e çıkan 300 bin emekçi ile ayağa kalkmaya hazırlanan işçiler yeni zaferlere ihtiyaç duymaktadır. UPS Kargo işçisi, ayağa kalkmaya hazırlanan işçi sınıfının sınıf bayrağını yükseltmek için yola çıkmıştır. Bu bayrağı yükseltmek, işçi ve emekçilerden yana olan herkesin görevidir.

Bunun için; dayanışma eylemleri, direnişler, grevler örgütleme zamanıdır!

Bunun için; mücadeleci işçi örgütü olan sendikalar gereklidir!

Bunun için; dürüst, mücadeleci sendikacıların, sendika yönetimlerine gelmeleri gerekmektedir.

Bunun için; mücadele eden işçi önderlerinin ön saflara geçmeleri gerekmektedir.

Hak verilmez, alınır! Zafer sokakta kazanılır!

Bir gün bu ülkeye sosyalizm gelecek! Başka yolu yok!

Bülent Karaağaç - UPS Kargo Direnişçisi
(Kurtköy)

‘96 Ölüm Orucu-SAG şehitleri anıldı

İzmir

‘96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi’nde (ÖÖ-SAG) şehit düşen devrimciler İzmir’de 25 Temmuz günü mezarları başında anıldı. Anma programı çerçevesinde, zindan direnişinde şehit düşen Tahsin Yılmaz ve Müjdat Yanat’ın mezarları ziyaret edildi.

Alinteri, BDSP, ESP ve Partizan Bornova Mezarlığı girişinde kortej oluşturularak “‘96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Oruçları Şehitleri ölümsüzdür!” pankartı arkasında Tahsin Yılmaz’ın mezarına yürüdü.

Anma etkinliğine başlamadan önce Tahsin Yılmaz şahsında ‘96 ÖÖ-SAG şehitleri ve tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Tahsin Yılmaz’ın hayatını anlatan konuşma yapıldı. Yılmaz’ın devrimci kimliğine değinilen konuşmada, içinde bulunduğu direnişlerden de örnekler verildi. Konuşmada, Yılmaz’ın 12 Eylül döneminde tek başına kaldığında dahi mücadeleyi sürdürdüğüne özel olarak vurgu yapıldı.

Konuşmanın ardından kısa bir şiir ve müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Anma atılan sloganların ardından sona erdi ve Müjdat Yanat’ın mezarı başındaki program için Buca Kaynakları Mezarlığı’na geçildi.

Kitle Yanat’ın mezarına da sloganlar atarak kortejler halinde yürüdü. Yanat’ın mezarı başındaki programda hayatını anlatan bir konuşma yapıldı.

Konuşmada, Yanat’ın yürüttüğü siyasal faaliyetlere ve emekçi kişiliğine vurgu yapılırken,

devrimci mücadeleye olan bağlılığı da ele alındı.

Konuşmanın ardından şiir dinletisine geçildi. Anma “Bize ölüm yok” marşının seslendirilmesinin ardından atılan sloganlarla sona erdi.

Sarıgazi

1996 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu şehitleri 25 Temmuz Pazar günü, Sarıgazi Mezarlığı’nda gerçekleştirilen törenle anıldı.

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği’nin (TUYAB) çağrısını yaptığı anma eylemi için Namık Kemal Caddesi’nde buluşan kitle, Sarıgazi Mezarlığı’na sloganlar ve alkışlarla yürüdü. “S.A.G. ve Ö.O. Şehitleri ölümsüzdür” yazılı pankartın taşındığı yürüyüşün ardından devrim şehitlerinden Hayati Can’ın mezarı başında basın açıklaması okundu.

Açıklamanın ardından oğlu ölüm orucunda olduğu için kendisi de dışarıda açlık grevine başlayan anne Güzel Şirin söz aldı. Şirin, “O gün gençlerle birlikte sokaklarda ateş yaktık, beraber direndik. Şimdi de beraberiz. Yine birlikte ateş yakacağız” dedi.

Etkinlikte ‘96 ölüm orucu eylemine katılan Tekin Yıldız bir şiir okudu. Anma, Hayati Can’ın sevdiği marşların hep birlikte söylenmesiyle devam etti.

TUYAB bileşenleri ile birlikte BDSP’nin de yer aldığı anma eylemine yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir - Sarıgazi

HES karşıtı eylemler büyüyor

Cide Loç Vadisi Platformu, Kastomonu’nun Cide İlçesi’ndeki Devrekani Çayı üzerinde kurulacak olan HES’i protesto etmek için Loç’ta nöbet tutma eylemi ve basın açıklamaları gerçekleştiriyor.

Platform, 25 Temmuz günü **Cide**’de bir eylem gerçekleştirerek HES çalışmalarına engel olmak için nöbete başladı.

Eyleme Karadeniz İsyandadır Platformu da destek verdi. Nasrullah Meydanı’nda gerçekleştirilen basın açıklamasını Zafer Keçin okudu.

Keçin şunları söyledi: “*Türkiye’nin dört bir yanını saran bu talan projelerini Loçlular olarak reddediyoruz. Karadeniz İsyandadır Platformu’nun düzenlemiş olduğu Yaşam Yolculuğu’na Loç Vadisi Platformu da katılmış ve görmüştür ki köylüler yasal süreçleri beklemeleri konusunda uyarılırken şirketler vadileri hızla talan etmektedir. Bu yüzden Loç vadisinde faaliyet gösteren Orya Enerji vadimizden çıkana kadar suyumuzun başında nöbet tutmaya kararlı olduğumuzu ilan ediyoruz.*”

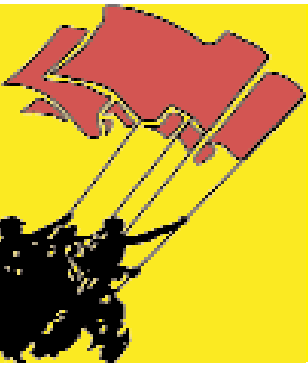
İstanbul’da ise Loç Vadisi Platformu tarafından Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

28 Temmuz günü “Ümrân Boru Loç Vadisi’nden defol” şiarıyla düzenlenen basın açıklaması Taksim Tramvay Durağı’nda yapıldı. Açıklamayı platform sözcüsü Erdinç Ay gerçekleştirdi.

Ay, Loç Vadisi’nde yapılması planlanan HES projesine karşı platformun yürüttüğü meşru ve hukuksal mücadele sürerken, Ümrân Boru’nun tamamen hukuksuz bir biçimde iş makineleriyle vadiyi talan etmeye ve ağaçları kesmeye başladığını ifade etti.

Ay, “*Ancak iki gün önce iş makinaları insafsızca vadimize gelerek çalışmaya başlamak isteyen bir kez daha Loç’luların direnişiyle karşılaştı. Firma, çareyi kolluk kuvvetlerini desteğe çağırarak buldu. Jandarma, barikat kurarak köylüleri inşaat alanına yaklaştırmadıysa da, Loç Vadisi halkının kararlı tutumları sonucu firma, çalışmalarına iki gün ara verdiğini açıklamak zorunda kaldı.*” diyerek sözlerine devam ederken, firmanın, mahkeme sonuçlanmadan, istenen bilirkişi raporları gelmeden bunca usulsüz ve haksız tutumuna karşı inşaatı devam edip etmeyeceğini merak ettiklerini dile getirdi.

Mücadele Postası

İSKİ işçisinden mektup...

“Bu süreç içinde çok şey öğrendik!”

1993-1994 yıllarında İstanbul Büyükşehir Belediyesi aldığı bir kararla İSKİ’de daha önce kendi bünyesinde yürüttüğü kanal temizleme, sayaç okuma, sayaç değişim, kaçak takip, açma-kapama, temizlik hizmetleri ve güvenlik vb. bölümleri taşeron firmalara yaptırmaya karar verdi.

Arkadaşlarımız, 17 yıldır gayet başarılı bir şekilde çalışarak kaçak-takip bölümü kaçak su kullanımını %50’den %5 gibi önemli bir orana çektiler. Sayaç değişim bölümü elemanları ise 10 yılda bir değişen sayaçları İstanbul genelinde azimle yenilediler. Açma-kapama çalışanları birikmiş abone borçlarını ödenir duruma getirdiler.

2010 yılında İSKİ Genel Müdürlüğü, alınan bir kararla Şubat-Mart aylarında 600 kadar taşeron firma işçisini işten çıkartarak mağdur etmiştir. Bu işçiler ki; ailelerinin geçimini temin etmekle sorumlu, emekliliğine az bir dönemi kalmış olanlar. Taşeron firmadan tazminat hakkını alamayanlar ve en önemlisi yaşam kalitesini bırakın üst seviyelere çekmeyi orta sınıf bir vatandaş olma hakkımız elimizden alınmıştır. Çünkü, çalışma hakkı herkesin hakkı ve ödevidir. Devlet, çalışanların hayat seviyesini yükseltmek, çalışma hayatını geliştirmek için çalışanları korumak, çalışmayı desteklemek ve işsizliği önlemeye elverişli bir ekonomik ortam yaratmak ve çalışma barışını sağlamakla görevlidir.

Biz, İSKİ taşeron çalışanları direnişimizin 5. ayındayız. Bu süreçte edindiğimiz bilgi birikimi ve tecrübe, olayları ve sistemi kavramamıza yaradı. Direnişe başladıktan sonra taşeronların nasıl çalıştığını daha iyi anladık.

Taşeronun, işçileri kölece çalıştırdığını, patronun tek derdinin kâr elde etmek olduğunu anladık. Bu nedenle mücadelemize devam ederek, bu mücadeleyi bütün Türkiye’ye yaymak istiyoruz.

Birçok taşeron işçisi arkadaşımızı bir araya getirerek, onları hakları ve özgürlükleri konusunda örgütlemek istiyoruz. Böylece bu sorunları daha kitlesel bir şekilde dile getirme olanağı yakalayacağız. Bu süreç içinde çok şey öğrendik, işçi bilincini ve sınıf dayanışmasını...

Amacımız, haksızlığa uğrayan taşeron işçilerinin sorunlarına eğilebilmek, taşeron şirketleri, taşeron sistemi ve buna prim veren kurumları teşhir etmek.

İSKİ işçisi Memet Sarı

İSKİ işçileri "Direnişteki İSKİ işçileriyle Birlik ve Dayanışma Gecesi" düzenliyor

İSKİ’nin su sayacı okuma, açma-kapama ve bilgi işlem işlerini devrettiği 3 ayrı taşeron şirketle sözleşmeleri feshetmesiyle işten çıkarılan işçiler, direnişlerine Aksaray’daki İSKİ binası önünde devam ediyorlar.

10 Mart 2010 tarihinden itibaren bekleyişlerini sürdüren İSKİ işçileri, 6 Ağustos Cuma günü Labella Semiramis düğün salonunda, "Taşeronlaşmış hayatlar istemiyoruz" şiarı ile "Direnişteki İSKİ işçileriyle Birlik ve Dayanışma Gecesi" düzenleyecek.

Tarih: 06 Ağustos Cuma

Saat: 19.00

Yer: Labella Semiramis Düğün Salonu

Adres: Rumeli Cad. No: 142 / 4 Osmanbey / İST.

İrtibat Tel: 0537 746 26 78 - 0535 269 68 16

Mamak 7. Kültür-Sanat Festivali çalışmalarından...

6-7-8 Ağustos tarihlerinde gerçekleştirilecek Mamak 7. Kültür-Sanat Festivali’nin çalışmaları yaygın bir şekilde devam ediyor. Festival çalışmaları kapsamında Mamaklı emekçilerin kapıları çalınarak festivalin içeriği anlatılıyor ve festivali birlikte örgütleme çağrısı yapılıyor. Bunların yanısıra ziyaretlerde emekçilerle Anayasa referandumu ve aile hekimliği üzerine tartışmalar yapılıyor.

Festival çalışmalarında 4 gün içinde yaklaşık 3500 el ilanı, 90 Kızıl Bayrak gazetesi ve geçmiş festivallerden derlenen CD emekçilere ulaştırıldı. Ayrıca yaklaşık 500 kadar festival afişi mahallenin çeşitli bölgelerinde kullanıldı.

Festival çalışmaları yoğunlaşarak devam edecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Festival Hazırlık Komitesi

Linç girişimlerine karşı eylem!

Sosyalist Parti, Sosyalist Gelecek, ESP, SODAP, TÖP, Kaldıraç ve SDP, 28 Temmuz günü Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması yaparak Kürt halkına yönelik İnegöl ve Dört Yol’da gerçekleşen faşist saldırıları protesto etti.

"Kürt halkına dönük faşist saldırılar durdurulsun! Yaşasın halkların kardeşliği" pankartının açıldığı eylemde, bileşenler adına basın açıklamasını Ersin Sedefoğlu gerçekleştirdi.

Sedefoğlu yaptığı açıklamada, devletin uyguladığı baskı politikalarının, artan gerilimlerin ve provokasyonların sonucunda Kürt halkına yönelik büyük katliamların yaşanabileceğini belirterek, bu politikaların ABD emperyalizminin halkları birbirine düşman etme politikalarından bağımsız olmadığını söyledi. Emekçi halklara, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele etmeye çağırdı.

AKP iktidarının iki yüzü politikalarından vazgeçmesi gerektiğini ifade eden Sedefoğlu, açıklamanın devamında şunları söyledi:

“Bir yandan batıda estirilen faşist ve ırkçı gösterilerin yaşanmasından, saldırıların zeminini oluşturmaktan sorumlu olup, bir yandan Kürt halkına referanduma evet oyu çağrısı yapmak iki yüzü siyasettir. 12 Eylül cuntası nasıl katliamlar yaptıysa, emekçi halklar üzerinde terör estirdiyse, 2002 yılından bu yana AKP hükümeti de bu terörü devam ettirmiştir”

Eylem boyunca “İnegöl faşizme mezar olacak!”, “Susma haykır halklar kardeşdir!” sloganları atıldı.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

**Proletaryanın militan savaşısı ve
büyük öđretmeni F. Engels'i
ölümünün 115. yılında
saygıyla anıyoruz...**

**Adı ve yapıtı sonsuza
dek yaşayacak!..**